

Cô gái văn chương

và
Thiên thần
sa ngã

Nomura Mizuki

4

Mục lục

Tập 4: Cô Gái Văn Chương Và Thiên Thần Sa Ngã

Chương Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương Cuối

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Tập 4: Cô Gái Văn Chương Và Thiên Thần Sa Ngã

Amano Tooko - Chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, "Cô gái văn chương" yêu những câu chuyện đến mức muốn-ăn-tươi-nuốt-sống chúng - đột nhiên thông báo sẽ rời khỏi câu lạc bộ!? Cho dù đã biết lý do, Konoha vẫn có một chút cô đơn. Bên cạnh đó, nhận được sự nhờ vả của giáo viên âm nhạc Mariya, cậu và Nanase cùng ở lại sau giờ tan học, mỗi ngày của Konoha trôi qua trong yên bình...

Tuy nhiên, trong thị trấn với bầu không khí Giáng Sinh sắp tới gần này, một cô gái đã biến mất. Konoha và Nanase cố gắng tìm kiếm tung tích của cô gái này và rồi cuối cùng trước mặt họ xuất hiện "thiên thần" như tấm gương phản chiếu của chính bản thân Konoha...

Mời các bạn đón đọc tập bốn của loạt truyện đang được yêu thích này!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Thiên thần nói đã đặt vô số cạm bẫy, dựng lên rất nhiều cánh cửa, sẽ không một ai có thể đến được đây.

Nơi đây là tòa thành bóng tối của riêng tôi và thiên thần.

Chỉ khi ở trong bóng tối dịu dàng này, tôi mới có thể than thở cho nỗi bất hạnh của mình, mới có thể cho phép mình nguyên rủa, thương hại bản thân dơ bẩn và xấu xí vẫn đang nở nụ cười thuần khiết giả tạo dưới ánh mặt trời.

Và tôi vẫn có thể tiếp tục là bạn thân của Nanase...

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Khoảng thời gian thiên thần còn ở bên tôi

"Người đó tồn tại ở giữa mặt đất và bầu trời", có một nữ ca sĩ đã từng nói như vậy.

Đối với tôi, Miu cũng thế.

Trong đám đông bạn học, chỉ duy nhất Miu khiến tôi có cảm giác như cậu ấy đang được bao bọc trong thứ ánh sáng trắng ngần. Giọng nói của Miu rót vào tai tôi như tiếng ca tươi mát phủ xuống từ bầu trời, mỗi khi những câu chuyện của cậu ấy làm trái tim tôi lay động mãnh liệt, tôi lại nghĩ thầm trong đầu Miu đúng là một cô gái đặc biệt, hoàn toàn khác với mọi người.

Miu nhất định là một thiên thần, trên lưng cậu ấy đang ẩn giấu một đôi cánh vô hình.

Nếu không thì làm sao một cô gái cùng tuổi tôi lại có thể sáng tạo ra những câu chuyện xinh đẹp, êm dịu và tự do đến vậy?

Miu đến bên cạnh tôi.

Cậu ấy ngược lên nhìn tôi với cặp mắt tinh nghịch, láu cá như một chú mèo con rồi cất tiếng gọi "Konoha, Konoha" bằng giọng ngọt ngào, vui vẻ, sau đó cậu ấy sẽ quàng tay vào tay tôi một cách tự nhiên... Đối với tôi, tất cả những điều đó là kì tích, là ân huệ mà Chúa ban tặng. Đã có lúc tôi nghĩ rằng những ngày như vậy sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Tuy nhiên, tôi biết được bao nhiêu sự thật về Miu?

Miu thực ra là một cô gái như thế nào?

Những ngày yên bình của tôi và Miu đã tan vỡ theo cái cách kinh khủng nhất vào buổi chiều một ngày hè trong xanh năm tôi học lớp 9.

Miu gieo mình từ sân thượng trường học, còn tôi thì chỉ biết đứng lặng người nhìn toàn bộ mọi việc diễn ra.

Sau ngày hôm đó, tôi tự nhốt mình vào phòng không tiếp xúc với ai. Khi mùa đông kết thúc, tôi bò ra từ căn phòng với rèm cửa đóng kín mít như một tầng hầm, tham gia kì thi, lên cấp ba và gặp gỡ chị Amano Tooko.

Chị ấy - người tự xưng là "cô gái văn chương" yêu thích mọi quyển sách trên cõi đời này - cũng là người mang theo đôi cánh rực rỡ có tên "mộng tưởng" và bay lượn tự do giữa bầu trời và mặt đất.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Ôi, đây là bánh tạc đường nè.

Chị Tooko xé ra một góc của tờ giấy bản thảo, bỏ vào miệng, sau đó nở một nụ cười hạnh phúc.

- Bên trong vỏ bánh xốp giòn là lớp đường nâu đậm đặc, còn cả những hạt hồ đào thật lớn nữa, cảm giác khi nhai thật có nhịp điệu...

Sau khi thở dài thán phục rồi lẩm bẩm như vậy, chị ấy cẩn thận đưa từng miếng giấy bị xé nhỏ vào miệng.

- Mỗi lần nhắm nháp, vị ngọt thuần khiết lại lan ra trên đầu lưỡi... Mặc dù ngọt là vậy, nó lại chứa đựng một sự cân bằng tuyệt diệu không chê vào đâu được.

Roẹt, măm măm, ực.

Những âm thanh kì quái lặng lẽ vang lên trong căn phòng sinh hoạt chật hẹp bị lấp đầy bởi từng núi sách.

Chị Tooko là một con yêu quái chuyên ăn những câu chuyện.

"Chị không phải yêu quái, chị chỉ là một 'cô gái văn chương' thôi!", mặc dù bản thân chị ấy cứ khẳng khẳng như vậy, nhưng nhìn cái bộ dạng chị Tooko xơi ngon lành mọi tờ giấy có viết chữ, tôi chẳng thể nào liên tưởng

hình ảnh đó với một cô nữ sinh cấp ba bình thường được.

- À đúng rồi, bánh tạc đường còn có tên là Tart Sucre đây. Sucre trong tiếng Pháp có nghĩa là "đường". Mặt ngoài tuy nướng hơi quá lửa nên ăn sẽ có chút đắng nhưng chính sự đối lập đó càng khiến người ta không thể cưỡng lại được. Tác phẩm hôm nay đạt yêu cầu! Konoha giỏi quá đi!

Có vẻ chị Tooko cực kì hài lòng với bài "điểm tâm" được viết từ ba đề tài "lửa trại", "tuần lộc" và "thi ăn nhanh".

Thua cuộc thi ăn nhanh, chú tuần lộc lang thang cô độc trong cánh rừng đêm. Ở đó, trước đồng lửa trại, chú gặp lại cô gái đồng thời cũng là người yêu đã chờ đợi mình bao năm...

Thằng thăn mà nói, với tư cách là người đã viết ra một câu chuyện hâm dở như vậy, tôi thật sự cảm thấy không hề hài lòng chút nào.

Đáng lẽ tôi nên chăm chú hơn một chút nữa...

Bởi vì những câu chuyện của tôi luôn kết thúc theo cách rất kì cục khiến chị Tooko vừa ăn vừa mếu máo "Dở quá đi~", cho nên tôi đã nghĩ có lẽ thỉnh thoảng cũng nên viết một câu chuyện ngọt ngào hợp khẩu vị chị ấy, nhưng mà...

- Em chẳng biết Tart Sucre là cái quái quỷ gì cả. Nó thành ra vị như vậy chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên mà thôi. Vốn em định để cho cô gái cầm khúc củi đang cháy rực lửa phang vỡ đầu con tuần lộc rồi đem nó nấu thành súp, ai ngờ vừa viết đến đoạn gặp lại thì thời gian đã hết mất tiêu rồi.

Tôi thu dọn xấp giấy bản thảo, bỏ bút chì vào trong hộp, rồi lạnh lùng nói như vậy.

Kết quả là chị Tooko đang ngồi ôm đùi thưởng thức bữa điểm tâm trên

chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ tái xanh mặt mày, vẫn còn đang ngậm một mẩu giấy bản thảo trong miệng, chị ấy rên rỉ.

- Em đừng dọa chị~, cuối cùng cũng ra được món bánh tạc đường ngon thế này, mắc gì còn phải cố rưới sốt cà chua pha mù tạt lên trên làm gì nữa chứ...

Chị Tooko co rúm bờ vai mảnh khảnh và dùng đưa hai bím tóc dài tới tận eo cự nự như vậy, nhưng ngay sau đó, chị ấy híp mắt lại như một cô mèo lười đang tắm nắng.

- May là câu chuyện đã kết thúc ở đoạn chú tuần lộc được hạnh phúc. Ngọt quá, thật sự rất ngon!

Nhìn nét mặt rạng rỡ của chị Tooko, lồng ngực tôi bỗng dâng lên một cảm giác ngứa ngứa khó chịu.

Được rồi, tôi quyết định rồi, lần sau tôi sẽ viết cho chị ấy một câu chuyện kinh dị.

- Ôi, ngon quá đi! Cảm ơn em vì bữa ăn nha, Konoha!

Không hề biết đến âm mưu đang manh nha trong đầu tôi, chị Tooko bỏ mẩu giấy cuối cùng vào trong miệng và nuốt cái ực với vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

- Chị thích là tốt rồi! (...Tuy nhiên, lần sau sẽ kinh dị đến phát ói cho chị xem.)

Trong lúc tôi đang ngoài mặt hớn hở cười tươi rói, trong bụng thì lại âm thầm tính toán...

- Thế này thì chị cũng có thể an tâm rời khỏi câu lạc bộ rồi.

Chị Tooko bỗng thản nhiên nói vậy.

- Hả?

- Hả cái gì mà hả, chị cũng lớp 12 rồi mà! Đã đến lúc chị phải chuyên tâm cho kì thi sắp tới rồi.

- Chị vẫn chưa chuẩn bị gì sao!?

Tôi há hốc mồm. Bây giờ đã là tháng Mười hai rồi đấy bà chị của tôi ơi! Từ giờ đến kì thi còn chưa tròn hai tháng đâu! Thật không thể tin được, vì bà chị này suốt ngày chỉ rúc trong phòng câu lạc bộ, vừa gặm sách vừa huyền thuyên đủ chuyện nên tôi cứ tưởng là chị ấy đã được tiến cử vào trường đại học nào đó rồi, ai mà ngờ...

- Này! Chị có định đi thi không đấy!?

- Đương nhiên là có rồi. Em không thấy khí thế hùng hực của một thí sinh đang tỏa ra từ chị à?

Chị Tooko nhẹ nhàng buông ra một câu như vậy. Ôi trời ơi, tôi thật sự không biết chị ấy lại vô tư đến mức này.

Nhìn tôi suy sụp, hai vai rũ xuống, chị Tooko nói ra vẻ đàn chị.

- Đừng thất vọng như vậy, Konoha. Chị rất hiểu cảm giác cô đơn của em vì sắp không còn được thường xuyên gặp người mà em hằng kính yêu là chị đây. Chị cũng rất đau khổ vì không còn được ăn những bài điểm tâm... à không, vì sắp phải rời xa căn phòng câu lạc bộ thân thương này.

Nhưng mà, đã là người thì không thể lúc nào cũng chỉ đọc toàn những quyển sách ngọt ngào được. Thịnh thoảng chăm chú đọc Món đồ chơi buồn hay Một nắm cát của Ishikawa Takuboku cũng là điều cần thiết.

Đúng thế... Giống như ăn một tô đầy ắp củ cải và cà rốt thái sợi bóp dấm vậy... Vừa cảm nhận sự cay đắng chua xót của đời người qua những sợi cà rốt cứng cứng và củ cải giòn sần sật thấm đầy dấm, vừa như được cổ vũ bằng sự ngọt ngào từ chút đường trộn chung, nhắm nháp, nhắm nháp, nuốt xuống. À đúng rồi, rau củ bóp dấm rất tốt cho sức khỏe đây, Konoha có dịp nhớ thử nhé.

- Em không hiểu chị đang nói gì cả!

- Nghĩa là để hướng tới mùa xuân hạnh phúc, ta phải cố gắng ăn rau củ bóp dấm vào mùa đông đây.

- Cho dù em có ăn rau củ bóp dấm thì học lực của chị Tooko cũng chẳng thể cao hơn được! Còn nữa, Ishikawa Takuboku không phải vì nghèo quá mà chết sao!? Đọc sách của ông ta thì chỉ tổ rước thêm "thất bại" chứ lấy đâu ra thứ gì hay ho hả!?

- Khôngggggg, ai cho em nói điều xui xẻo với một thí sinh mỏng manh dễ vỡ như chị hả~

Chị Tooko lấy hai tay bịt tai lại ngồi thụp trên ghế.

- Ài, được rồi được rồi, chị mau về nhà học bài đi.

Nghe tôi uể oải nói vậy, ánh mắt chị Tooko đột nhiên lại trở nên ra dáng đàn chị, chị ấy khẽ cười.

- Ủ, chị biết rồi. Cảm ơn em.

Sau khi nhặt đôi giày đi trong nhà bị vứt chổng chơ dưới sàn lên, xỏ vào đó đôi bàn chân nhỏ nhắn được bao bên ngoài bởi lớp tất trắng và đứng dậy...

Chị Tooko chìa ra trước mặt tôi một xấp giấy bản thảo khoảng ba tờ.

- Là sao ạ?

- Đây là danh sách quà thăm hỏi. Konoha chắc chắn cũng muốn làm chút gì đó cho người mà em hằng kính yêu đúng không?

"Sáp màu", "sở cứu hỏa", "điệu limbo" - Hương vị nóng bỏng của sôcôla nóng chảy.

"Bướm bướm", "núi Osore ", "vận động viên lướt sóng" - Hương vị mềm mại căng phồng của bánh trứng vani.

(Núi Osore là một ngọn núi nổi tiếng của Nhật, được biết đến như một trong ba địa danh nổi tiếng nhất Nhật Bản)

"Đèn pin", "hoa Rafflesia", "kì thi năng lực tiếng Anh" - Hương vị xa hoa của trái cây kem sữa.

(Hoa Rafflesia là loại hoa lớn nhất thế giới, nổi tiếng với mùi thối đặc trưng mà chúng tỏa ra)

Trên ba tờ giấy lại viết chi chút những cụm từ như vậy!

Chị ấy không phải vừa mới nói sẽ chuyên tâm ăn rau củ bóp dấm sao!

- Mỗi ngày em viết một bài nhé. Nhớ là phải có hương vị thật~ là ngọt đấy. Chị sẽ chờ điểm tâm của em. À đúng rồi, đến khi tốt nghiệp chị mới rời khỏi câu lạc bộ, cho nên em cứ yên tâm đi.

Tôi sẽ sờ nhìn con yêu quái có hai bím tóc vừa cười rạo rỡ vừa vẫy tay kia đi ra khỏi căn phòng.

- Thiệt tình, chị ấy thật quá tùy ý!

Sáng hôm sau. Ngồi trong lớp học, tôi phàn nàn với Akutagawa như vậy.

- Ông đang nói ai?

- Chị Tooko chứ ai vào đây nữa! Vốn tôi cũng chẳng hề có ý định gia nhập câu lạc bộ nào, nhưng chị ấy lại cứ kéo tôi vào cái câu lạc bộ Văn học quỷ quái đó, đã vậy suốt ngày còn bắt tôi viết văn, bản thân thì chỉ ngồi nhàn nhã huyền thuyên đủ thứ chuyện. Lần này cũng thế, tự dưng dùng cái nói ra một câu rời khỏi câu lạc bộ, rồi còn cái gì mà vì chị ấy muốn đọc nên trong khoảng thời gian này tôi vẫn phải viết văn cho chị ấy.

- Ông bất mãn à?

- Cực kì bất mãn!

- Nhưng không phải ông đang viết rồi sao?

Akutagawa đảo mắt qua xấp 50 tờ giấy bản thảo đang trải ra trên bàn học của tôi.

Tôi vội vàng dùng hai tay che khuất câu chuyện tam đề đang viết dở.

- Đ-Đành chịu thôi chứ biết làm sao giờ. Nếu tôi không viết, chắc chắn chị ấy sẽ nhao nhao một hồi bảo tôi không có đủ sự tôn kính hay vì Konoha mà chị ấy không tập trung ôn thi được cho mà xem.

Khuôn mặt nghiêm túc của Akutagawa thoáng nở nụ cười kì lạ.

- Inoue bình thường rất tỉnh táo, nhưng mà chỉ cần nhắc tới chuyện của chị Amano là ông lại cứ như trẻ con ấy.

- Cái gì đây. Người cứ như trẻ con là chị Tooko mới đúng chứ. Tôi lúc nào cũng phải chăm nom chị ấy tới phát mệt đây này.

- Vậy à.

- Đúng là vậy đó!

- Chà, được rồi, tạm thời không nói chuyện này. Tin nhắn của tôi ông đã nhận được chưa?

- Hả!?

Tôi vội vàng móc điện thoại ra từ trong túi áo.

Cái điện thoại màu xanh thẫm này là tôi mới mua hôm nọ. Từ trước đến giờ tôi vẫn nói mình không cần điện thoại, nhưng dù sao tôi cũng trở thành bạn của Akutagawa rồi, có một cái sẽ tiện hơn, thế nên tôi đã nhờ người nhà đăng kí hộ một cái với nhà mạng.

- Xin lỗi, tôi vẫn chưa có thói quen kiểm tra tin nhắn. Đây là tin trả lời của cái tin "Tôi có số điện thoại rồi" mà tôi gửi cho ông hôm qua nhỉ?

Khi tôi mở hộp thư ra, tôi phát hiện chẳng hiểu sao ngoại trừ tin nhắn của Akutagawa còn có thêm một tin khác của em gái Maika nữa. Mặc dù vẫn đang học tiểu học, nhưng để thuận tiện cho việc đưa đón đến trường học bơi, em gái tôi cũng xin ba mẹ mua điện thoại. Có lẽ con bé đã rất háo hức muốn thử nhắn tin cho tôi cũng nên. Té ra vì vụ này mà sáng nay nó mới vừa gặm bánh mì trét mứt quýt vừa mặt sừng mày sía nhìn tôi sao? Ặc, lát nữa phải nhắn tin lại cho con bé mới được, nếu chỉ vì chuyện này mà để nó lên cơn nổi thì tôi sẽ phiền chết thôi.

- Tôi nhận được tin nhắn của ông rồi, Akutagawa. Ồ, không ngờ Akutagawa mà cũng biết sử dụng biểu tượng cảm xúc đấy.

Nét mặt của Akutagawa hơi ngại ngùng.

- T-Tại vì hai chị nói tin nhắn của tôi quá cứng nhắc cho nên tôi cũng thử cải thiện một chút xem sao. Dùng rồi mới thấy nó cũng tiện lắm.

- Vậy à. Thế thì tôi cũng phải nhờ em gái dạy cho mới được, khi nào tìm được biểu tượng nào lạ lạ tôi sẽ gửi cho ông xem.

- Ừ, cũng được.

Đúng lúc này, đám con gái trong lớp ủa tới chỗ chúng tôi.

- Ồ, Inoue, bạn mới mua điện thoại à! Oa, là loại mới nhất luôn. Nhìn xịn ghê!

- Inoue, đổi số với mình được không?

- Mình nữa! Đi mà~ Inoue.

Việc đột ngột bị bao vây khiến tôi trở nên hoang mang. Nếu mấy cô nàng muốn số của Akutagawa thì cũng thôi đi, đăng này tại sao lại là của tôi chứ? Từ trước tới nay tôi đâu có duyên với phái nữ đâu?

- Nào nào, cho cả Nanase nữa~

Bạn Mori kéo theo Kotobuki đi về phía tôi, Kotobuki bối rối nói.

- N-Này Mori, mình nói muốn có số của Inoue khi nào hả, với lại mình cũng chẳng có việc gì mà cần số của cậu ta cả.

- Đừng nói thế mà Nanase, bồ không thấy mọi người ai cũng đang trao đổi số cả này, Nanase cũng tới luôn đi~

- Đúng rồi đó. Đến lúc có chuyện cần liên lạc mà không có số thì phiền lắm á. Nào, Nanase, cho mình mượn điện thoại chút.

- M-Mình đã nói là không cần mà.

- Thiệt tình, bồ thật là cứng đầu quá đi. Để xem, ở đây đúng không!

- Á, không được! Mori, trả lại cho mình!

Bạn Mori thò tay vào túi của Kotobuki và móc điện thoại của cô nàng ra.

Này mấy bạn... không cần phải tới mức đó chứ... trông Kotobuki có vẻ rất khó chịu mà.

Đúng lúc này.

- Nanase ơi, bồ có khách này!

Vừa thấy một người đàn ông trông có vẻ hòa nhã mặc comlê đang đứng ở ngoài hành lang, khuôn mặt Kotobuki nhăn nhó lại. Cô nàng lo lắng lườm tôi một cái, sau đó quay sang nhìn người đàn ông kia, rồi lại quay qua nhìn tôi, lại nhìn sang kia, lại quay đầu lại.

- Kotobuki, có người gọi bạn kìa.

- K-Không cần Inoue nói tôi cũng biết.

Sau khi quẳng lại những lời này, cô nàng cắn môi và phóng ra ngoài hành lang.

- A, là thầy Mari kìa.

- Oa, đúng thiệt! Không biết thầy ấy gọi Nanase có chuyện gì thế nhỉ?

Thầy Mariya Keiichi - đảm nhiệm môn thanh nhạc từ mùa xuân năm ngoái - có vẻ ngoài rất bảnh bao, được đám con gái yêu thích. Mặc dù tôi cũng có nghe chút lời đồn là thầy ấy hơi kì lạ...

- Thầy Mari chắc là thích Nanase rồi!

- Ủm ừm. Mình còn nghe thầy ấy toàn gọi thẳng tên "Nanase" thôi, trong

giờ học thầy ấy cũng hay nhìn về phía cậu ấy nữa. Trông thầy ấy có vẻ quan tâm tới Nanase ghê, làm sao giờ? Bạn Inoue?

- Hả? L-Làm sao là sao...?

- Nanase rất nổi tiếng trong đám con trai đó~, không những xinh mà còn có cảm giác khó gần, khó với nữa, điểm này mới khiến đám con trai hằng hái nè. Inoue mà cứ vô tâm như vậy là nguy to đây.

Nguy? Cái gì nguy to?

- A, thiệt tình, thầy Mari với Nanase nói chuyện gì thế không biết. Muốn nghe quá đi~

Mori và đám con gái trông có vẻ cao hứng đến mức dị thường khiến tôi chẳng hiểu mô tê gì cả. Ngồi bên cạnh tôi, Akutagawa cũng nhún vai tỏ vẻ không rõ ràng lắm.

Thầy Mariya chớp tay trước ngực trông như đang nhờ Kotobuki chuyện gì đó. Tuy nhiên, Kotobuki thì lại có vẻ không thèm nghe thầy ấy nói gì mà cứ chốc chốc lại quay lại lườm tôi một cái. Đúng lúc tôi đang nghĩ trong đầu cái bộ dạng bĩu môi phồng má của cô nàng sao mà giống hệt vẻ mặt bất mãn của con em gái đang học tiểu học hồi sáng nay khi nó ngược lên nhìn tôi với ánh mắt tức giận, thầy Mariya đột nhiên nhìn về phía tôi.

Sau khi thoáng tỏ ra ngạc nhiên, thầy ấy giơ lên bàn tay đeo chiếc đồng hồ có vẻ đắt tiền và vẫy vẫy ý bảo tôi lại gần.

Lúc tôi dùng ánh mắt để xác nhận lại có phải thầy ấy đang gọi tôi hay không, thầy Mariya nở một nụ cười thân thiết và gật đầu.

Vừa cảm thấy khó hiểu, tôi vừa đi ra hành lang.

- Thầy gọi em có việc gì ạ?

Nghe tôi hỏi vậy, thầy ấy nhẹ nhàng nói bằng giọng dễ nghe như rót mật vào tai người khác.

- Inoue, tan học em tới giúp thầy chút việc được không? Thầy đang tìm người giúp mình sửa soạn dụng cụ trong phòng âm nhạc.

- Này...! Sao thầy lại nhờ Inoue hả!?

Kotobuki giật mình la lên.

- Bởi vì từ nãy tới giờ Nanase cứ dùng mắt ám chỉ Inoue mà? "Một mình tớ mệt lắm, cậu tới giúp tớ đi", đại loại thế.

- Tôi không có! Khoan đã, tôi cũng chưa đáp ứng yêu cầu của thầy.

- Ồ? Thế tại sao em cứ nhìn về phía Inoue suốt vậy?

- Đ-Đó là vì...

- Inoue, em sẽ giúp thầy một tay đúng không?

- Ờ, a? Dạ...

Trước nụ cười thân thiết và giọng nói nhẹ nhàng của thầy Mariya, tôi bất giác trả lời theo phản xạ.

Ờ, khoan? Tôi vừa nói "Dạ" sao? Hông biết! Kotobuki đang mím môi lườm tôi cháy sém mặt mày.

- Tốt quá, cảm ơn em. Vậy thì càng sớm càng tốt nhỉ, tan học hôm nay nhé. Công việc nhiều lắm đây, hai em phải cố gắng lên.

Thầy Mariya vỗ vai chúng tôi với vẻ mặt thỏa mãn.

- Tại Inoue cả đấy!

Tan học, Kotobuki nổi đóa lên nói với tôi như vậy.

Phòng dụng cụ âm nhạc ở góc Đông Nam của lầu hai đã bị lấp đầy bởi vô số thùng các tông. Công việc của chúng tôi là phân loại tư liệu chất bên trong đó và tổng hợp chúng vào những cặp hồ sơ riêng biệt.

- T-Tôi xin lỗi... Nhưng mà đây dù sao cũng là việc mà thầy Mariya nhờ Kotobuki mà...

- Nêu Inoue không đáp ứng thì tôi đã từ chối thầy ấy rồi. Với lại... tôi ở đây cũng không phải là vì tôi muốn làm việc chung với Inoue đâu nhé!

Vừa nổi trận lôi đình, Kotobuki vừa thô bạo mở những thùng các tông ra và đem tư liệu bên trong để xuống sàn nhà, nhìn cô nàng như vậy, thầy Mariya vui vẻ nói.

- Chà, được Nanase giúp đỡ thế này khiến thầy hạnh phúc thật đấy. Thằng thẩn mà nói thì Nanase đáng yêu lắm, cái cách em nổi giận thật quyến rũ làm sao.

- Tôi không có hứng thú với mấy lão già! Còn nữa, tôi cấm thầy gọi tôi là Nanase!

- Xin lỗi xin lỗi. Tại thầy cứ tưởng họ của em là Nanase, thầy bất cẩn quá, toàn nhớ nhầm thôi.

- Tên đầy đủ của tôi có ghi rõ ràng trong danh sách lớp mà!

- Ồ, vậy à?

- ~~~!

Kotobuki gầm gừ tiếng gì đó không rõ, sau đó cô nàng quay lưng về phía chúng tôi. Thấy thế thầy Mariya đi tới cạnh tôi và thì thầm với vẻ thích thú.

- Nhìn em ấy tức giận trông dễ thương nhỉ. Cứ mỗi khi được kiêu con gái như vậy mắng là thầy lại muốn tới ôm một cái.

- Thầy... Giáo viên ai lại hói những lời đó ạ...

- Inoue, cho dù là giáo viên thì sau khi đi ra khỏi lớp học thầy cũng chỉ là một người đàn ông trưởng thành hoàn toàn khỏe mạnh mà thôi.

- Xin thầy ít nhất cũng chờ ra khỏi cổng trường đã ạ...

Trong lúc chúng tôi đang dán mắt cùng một chỗ thì thầm như vậy, Kotobuki lén quay đầu lại.

Thấy thế, thầy Mariya ngay lập tức cất cao giọng vui vẻ nói.

- Ồ? Nanase, em muốn biết thầy và Inoue đang nói chuyện gì à? Bọn thầy đang khen Nanase thật dễ thương đó. Đúng không, Inoue?

"O, a, cái này...", tôi không biết phải trả lời làm sao.

- T-Tôi không có! Ai thèm biết hai người đang nói gì chứ!

Kotobuki luống cuống quay người lại.

- A, trên đùi em có con giun kìa, Nanase.

- Á!

Kotobuki nhảy dựng lên, sau đó dùng hết sức bình sinh phui váy. Trông

cô nàng như sắp khóc tới nơi.

- Ủm ừm, quả nhiên là em sợ giun, hết như những gì thầy nghĩ. À, đoán sở thích các kiểu của con gái là sở trường của thầy đấy. Mà nhân tiện bật mí cho em luôn, tháng Mười hai là thời kì ngủ đông của giun đất cho nên em cứ yên tâm đi.

- Đ-Đồ dê già!

Kotobuki vo tròn xấp tư liệu trong tay thành một cục rồi ném về phía thầy Mariya, tuy nhiên thầy ấy đã nhanh chân né sang một bên. Kết quả là cục giấy đó bay thẳng vào mặt tôi.

- Ui da!

- Ấc...! I-Inoue dần! Sao không né đi hả?

Kotobuki đỏ mặt tới mang tai lầu bầu gì đó rồi lại quay lưng về phía tôi.

Nhưng bất ngờ là ngay sau đó cô nàng lại lén liếc nhìn ra sau với vẻ lo lắng rồi lại vội vàng ngoảnh mặt về phía trước.

- Đấy, em ấy dễ thương mà.

Thầy Mariya đặt tay lên vai tôi và nháy mắt một cái.

Kotobuki... bị trêu đùa rồi.

Tôi không nhịn được mà cảm thấy thương hại cô nàng. Nhưng mà... đúng như những gì thầy Mariya nói, nhìn bộ dạng Kotobuki tức giận rồi cũng dễ thương thật. Ra vậy té ra cô nàng là kiểu con gái này. Có vẻ như cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao Kotobuki Nanase lại được đám con trai trong lớp hâm mộ đến thế rồi...

- Hai em dừng tay nghỉ một chút nào.

Sau khi công việc được tiến hành độ một tiếng, thầy Mariya lấy ra vài cái cốc giấy và rót trà vào đó.

Thoạt nhìn thì cái này trông như trà sữa, nhưng mà màu của nó lại đậm hơn, vị cũng ngọt hơn. Lại còn phảng phất mùi quế nữa. Ồ, bên trong còn bỏ thêm cả gừng tươi.

- Đây là Chay. Một loại trà sữa thơm được đun sôi của người Ấn Độ. Hai em thấy thế nào?

- Vâng, ngon lắm ạ.

Rất giống hương vị mà chị Tooko sẽ thích. Ngọt ngào, ấm áp, xua tan mệt mỏi, khiến người ta lâng lâng...

Thầy Mariya mỉm cười.

- Tốt quá, thầy thích mời khách món này lắm.

Còn Nanase thì sao, có vừa miệng em không?

- ...Cũng được.

- Em mà lấy thầy thì ngày nào thầy cũng sẽ pha cho em uống.

- Còn lâu, tuyệt đối tuyệt-đối-không-bao-giờ!

Kotobuki nhảy dựng lên như một cô mèo bị dẫm đuôi, thấy vậy, thầy Mariya nói với vẻ thất vọng.

- Ồ, vậy sao. À, bạn của thầy có gửi thầy vé xem nhạc kịch. Mặc dù là buổi biểu diễn của học sinh thôi, nhưng mà giọng nam chính lại là dân

chuyên nghiệp đây. Thế nào, Nanase đi cùng với thầy nhé?

Kotobuki liếc mắt nhìn chiếc vé được kẹp giữa hai ngón tay của thầy Mariya, trông cô nàng có chút hứng thú.

- ...Cái đó tôi cũng có.

Thầy Mariya tỏ ra ngạc nhiên.

- Ái chà, tình cờ thật đấy? Em cũng mê nhạc kịch sao? Vậy thì sở thích của chúng ta giống nhau rồi. Có lẽ đây là sự sắp đặt của vận mệnh chăng?

Kotobuki vội vàng phản bác.

- Không phải! Vở kịch này có bạn tôi tham gia diễn nên tôi mới mua vé!

- Sao cơ, bạn của em đang học ở học viện âm nhạc Shirafuji sao? Vậy thì là đàn em của thầy rồi! À mà em ấy có xinh không?

- Có thì sao?

- Ấy dà, thầy đang nghĩ lúc nào ba chúng ta phải cùng nhau đi ăn món Nepal mới được. Bạn của em chắc rảnh chứ nhỉ?

- Yuuka có bạn trai rồi! Cho dù không có thì tôi cũng sẽ không đem bạn thân của mình giới thiệu cho một thầy giáo âm nhạc vớ vẩn nhét tai nghe ngủ trong suốt giờ thưởng thức âm nhạc!

- Thầy là Phật tử, thế nên nếu thầy nghe thánh ca của Thiên Chúa Giáo, rốn thầy sẽ mọc ra cây đậu.

- Sao tôi chưa từng nghe có ai bị như vậy hả!

- Thì thầy nói dối mà.

- ~~~!

- T-Thầy Mariya! Có lẽ nên dừng ở đây rồi. Cả bạn Kotobuki nữa, hạ năm đắm xuống, được không?

Phát giác bầu không khí có chút không ổn, tôi vội xen vào giảng hoà. Thấy vậy, Kotobuki đột nhiên đỏ bừng hai má, cô nàng rút tay về phui phui váy rồi quay lại làm việc.

Thầy Mariya nheo mắt chậm rãi dõi theo Kotobuki qua làn hơi nước tỏa mùi hương bốc lên từ cốc trà.

- Thầy Mariya từng học thanh nhạc. Mình nghe nói hồi đại học thầy ấy từng du học ở Paris và đoạt giải thưởng trong một cuộc thi ở đấy nữa.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, lúc tôi vừa mở hộp cơm ra chuẩn bị ăn trưa cùng Akutagawa thì Mori và đám bạn gái của cô nàng đã vây lấy chúng tôi và bắt đầu kể chuyện của thầy Mariya.

- Cha mẹ thầy ấy đều là các nhạc sĩ, thầy Mari từng được gọi là thiên tài đấy. Nghe nói tiếng ca của thầy ấy là giọng nam cao tenor ngọt ngào có thể khiến trái tim người nghe tan chảy. Nếu như thầy Mari mà đi theo con đường ca hát chuyên nghiệp chắc hẳn thầy ấy sẽ nổi tiếng không kém gì các ca sĩ thần tượng bây giờ đâu. Vậy mà sao thầy ấy lại trở thành giáo viên chứ. Thật đáng tiếc quá đi~

- À, nhưng mà nếu phải chọn bạn trai thì một cậu bạn cùng lớp bình thường vẫn tốt hơn một anh chàng đẹp trai lớn tuổi với quá khứ hào nhoáng nhỉ? Cố lên, Inoue.

- Đúng đúng. Dù sao hàng hiệu cũng không phải loại Nanase có hứng thú, thế nên cứ an tâm mà tiến tới đi Inoue!

- A, Nanase quay về rồi! Thôi, bọn mình phải đi đây, giao Nanase cho bạn đây, Inoue.

Tôi ngồi ngây như phỗng đưa mắt nhìn Mori và đám bạn của cô nàng vội vàng bỏ đi.

- ...Là sao? Ông có hiểu chuyện gì vừa xảy ra không, Akutagawa?

- Nhìn chung là hiểu, nhưng nếu tôi nói ra, tôi sẽ bị Kotobuki nguyên rửa mắt, thế nên tôi không thể nói được.

Akutagawa đặt đĩa xuống và nói với vẻ tiếc nuối.

Nhưng mà... ra là vậy.

Tôi vừa cầm một mẫu bánh sandwich rau diếp trứng ốp la trong tay vừa suy nghĩ thất thần.

Thầy Mariya cũng từng được gọi là thiên tài.

Tan học. Sau khi nhét phong thư chứa câu chuyện tam đề vào hòm thư giải đáp tình yêu mà chị Tooko đã đặt tại sân trong mà chẳng thèm xin phép, tôi đi tới phòng dụng cụ âm nhạc, khi tới nơi, tôi phát hiện một nam sinh lạ mặt đang đứng trước cửa phòng.

Cậu ta có vẻ cao ngang tôi. Màu tóc sáng như được nhuộm, vóc người thon gầy, mắt đeo kính, ngoài ra thì cậu ta không có điểm nào kì lạ cả, một học sinh bình thường như bao học sinh khác.

Nam sinh đó cúi đầu và đi ngang qua tôi, như thể trong mắt cậu ta, tôi chỉ là không khí.

Ồ? Người vừa nãy không phải tới phòng dụng cụ có việc gì sao...?

Khi tôi mở cửa bước vào, thầy Mariya đang thả người ngồi trên ghế xếp uống món trà sữa Ấn Độ. Có vẻ như thầy ấy đang suy nghĩ chuyện gì đó, nhìn bộ dạng thầy đặt đầu ngón tay bên khóe miệng lơ đãng không để ý đến xung quanh, tôi bất giác cười khỏ khi liên tưởng tới một cô gái văn chương với hai bím tóc đong đưa. Trên cổ tay thầy ấy, chiếc đồng hồ to bản tỏa ánh sáng lấp lánh.

- Ồ? Inoue, chỉ có mình em thôi à? Nanase đâu?

- Hình như bạn ấy có chút việc bận nên tới muộn ạ.

- À, may quá. Thầy còn tưởng tại hôm qua thầy đùa quá trớn nên hôm nay em ấy trốn rồi chứ.

- ...Nếu thầy cũng biết làm thế là quá trớn thì xin thầy hãy tự kiềm chế một chút.

- Ấy dà, nhưng mà tại cái cách em ấy phản ứng thú vị quá chứ bộ.

Thầy Mariya nháy mắt cười như bảo tôi phải giữ bí mật câu nói vừa rồi.

Từ hôm qua tới giờ, thầy Mariya thỉnh thoảng lại quăng cho tôi cái nhìn của một người anh trai thân thiết như thế này, mỗi lần như vậy tôi lại cảm thấy hơi thẹn thùng.

- Em nghe nói ngày xưa thầy từng được gọi là thiên tài phải không ạ? Thầy còn tham gia dự thi và đoạt giải thưởng ở nước ngoài nữa.

- Ha ha, đúng là từng có chuyện như vậy.

Thầy Mariya khẽ cười.

Nụ cười của thầy ấy thật sự quá thoải mái, cho nên tôi bạo gan hỏi tiếp.

- Tại sao thầy lại không đi theo con đường ca hát chuyên nghiệp ạ?

Vừa nói câu đó ra khỏi miệng, lồng ngực tôi không khỏi thắt lại một cái. Tôi nín thở chăm chú chờ câu trả lời.

Bởi vì tôi cũng từng được người khác gọi là thiên tài.

Đó là mùa xuân năm lớp 9. Tôi, một học sinh cấp hai bình thường, đã bị cuốn vào sóng to gió lớn.

Khi đó, tiểu thuyết mà tôi gửi đi ứng tuyển vì một lý do quái đản nào đó đã giành giải thưởng của một tạp chí. Ở tuổi 14, tôi trở thành tác giả trẻ nhất trong lịch sử từng đoạt giải, không những thế vì lấy một bút danh nghe rất nữ tính là Inoue MIU, tôi bị khoác lên mình lớp vỏ nữ tác giả thiên tài xinh đẹp bí ẩn đeo mặt nạ và trở nên nổi tiếng khắp cả nước.

Thời gian trôi đi, bây giờ, sau hai năm, tôi có một cuộc sống bình thường, mỗi ngày trải qua trong yên lặng, tôi đã có bạn bè, tôi cũng đã có thể lại nở nụ cười.

Còn thầy Mariya... thầy ấy thì sao?

Được mọi người xung quanh tán dương là thiên tài, được người khác kì vọng như vậy, tại sao thầy lại trở thành một giáo viên?

Bây giờ thầy nghĩ như thế nào về những chuyện đó?

Đằng sau làn hơi nước mang mùi hương ngọt ngào, khóe miệng thầy Mariya khẽ nhếch lên.

- Bởi vì thầy muốn dành thời gian ở bên những người mình yêu quý, đối với thầy thì điều đó quan trọng hơn hết thảy. So ra thì sân khấu lộng lẫy, những buổi huấn luyện khắc khổ, lịch trình nghiêm khắc đều rất có hại cho

làn da của thầy.

Giọng nói của thầy cực kì bình thản, không một chút gượng gạo.

Sau đó thầy khẽ nhắm mắt lại, nở một nụ cười như mật ong vàng óng tan chảy và chiếc cốc giấy nâng lên như muốn chúc mừng.

- Thế nên, thầy chưa từng hối hận về lựa chọn của mình, thầy có thể quả quyết với em như vậy. Đời người chỉ cần có một ly Chay là đã rất tuyệt vời rồi, không gì có thể hơn được cuộc sống bình thường mỗi ngày này.

Trái tim tôi như được chiếu rọi bởi những lời nói đó, chúng như một ly trà sữa Ấn Độ ngọt ngào phảng phất hương quế vừa khẽ kích thích khứu giác, vừa mang hơi ấm chậm rãi lan tỏa tới mọi ngóc ngách trong cơ thể tôi.

Tôi không thể rời mắt khỏi nụ cười của thầy Mariya.

A... thật tốt quá...

Tôi cũng hi vọng một ngày nào đó mình sẽ trở thành một người có thể khẳng định nhân sinh quan của mình như thầy.

Tôi muốn trân trọng những ngày bình thường và ấm áp đó, tận hưởng mỗi ngày một cách tự nhiên và nhàn nhã.

Thầy Mariya vốn vẫn bị tôi đánh giá là một người kì quặc bỗng trở nên thật cao lớn và vĩ đại trong mắt tôi.

Đúng lúc này, Kotobuki xuất hiện, trông cô nàng thở không ra hơi.

- Chào em, Nanase. Nhìn em gấp gáp chưa kìa, giờ thầy mới biết Nanase chờ mong được gặp thầy đến thế cơ đấy.

- K-Không phải...

- Ấy, có con giun.

- Hya!

- Kotobuki, giun giờ vẫn đang ngủ đông.

- ...Cậu im đi, Inoue!

Thầy Mariya lại trêu chọc Kotobuki giống như ngày hôm qua.

Kotobuki cũng vẫn đỏ bừng cả mặt nổi trận lôi đình và tôi thì lại cố gắng hòa giải hai người...

Những việc không hề có ý nghĩa như vậy khiến tôi cảm thấy thật vui vẻ, ấm áp và thư thái.

Konoha thân.

Chị đã nhận được bài điểm tâm trong hòm thư rồi.

Câu chuyện từ "công trường", "cá voi" và "nhảy bungee " mang hương vị của thạch trái cây bạc hà tươi mát.

Thạch trái cây thật ngọt; thay vì là bạc hà, nó giống như một phần trà sữa đậm đà hơn. Không chỉ vậy, khi đưa vào trong miệng, nó tan ra và tỏa mùi hương của gừng và quế thực sự là rất ngon~. Đúng rồi, cái này giống như vị của một ly trà sữa Ấn Độ hơi ấm. Câu văn cuối cùng lan tỏa ấm áp trong dạ dày chị tựa như món thạch trái cây nóng hổi mềm mại. Cảm giác khi ăn món này thật là hạnh phúc, cảm ơn em đã chiêu đãi.

Trong kì thi thử vừa rồi, chị nhận được kết quả xếp hạng là E, lúc đó tinh thần của chị có hơi sa sút một chút, nhưng ăn xong câu chuyện do Konoha viết, chị lại cảm thấy khỏe ra rồi. Em nhớ lại viết cho chị một bữa điểm tâm khác thật ngon nhé.

Tooko

(Nhảy bungee là một loại hình thể thao mạo hiểm, trong đó người chơi gắn đai an toàn vào rồi nhảy xuống từ một vị trí rất cao so với mặt đất)

Ặc, bị chị ấy nhìn ra rồi.

Tan học. Sau khi đọc xong lá thư chị Tooko gửi tới, má tôi nóng bừng lên. Hương vị của một ly Chay ấm áp... Đúng chóc luôn. Ngay cả tôi lúc viết bài văn đó cũng không ý thức được điều này.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hạng E sao... Chị Tooko, chị thật sự không sao đấy chứ?

Trước kì thi mà chị ấy bị đau bụng thì phiền lắm, cho nên tôi cũng tạm gác lại ý định viết truyện kinh dị.

Sau khi bỏ vào hòm phong thư chứa bài "điểm tâm" mới tinh vừa được hoàn thành trong giờ học, tôi đi tới phòng dụng cụ âm nhạc.

Thiên thần mang tới một cây thông.

Có lẽ vì tối hôm qua thấy tôi sa sút tinh thần vì chuyện ở chỗ làm thêm nên thiên thần đã làm vậy để động viên tôi chăng? Thiên thần biết tất cả mọi chuyện của tôi. Cũng chỉ khi đứng trước thiên thần, tôi mới có thể nói ra mọi chuyện.

Những điều xấu xí, dơ bẩn mà tôi không thể nói với Nanase, tôi đều nói toàn bộ cho thiên thần biết...

Bây giờ vẫn còn rất lâu mới tới lễ Giáng sinh, nhưng tôi vẫn cùng với thiên thần đào đất và trồng cây thông xuống. Đây là cây thông Nôen quan trọng của tôi và thiên thần.

Chúng tôi đã hẹn với nhau ngày mai sẽ đem cánh thiên thần, giáo đường thủy tinh, lục lạc vàng kim và những ngôi sao tới trang trí. Còn cả bóng đèn nữa.

Thiên thần không tin vào Chúa, thiên thần ghét lễ Giáng Sinh cũng như những bài thánh ca. Mỗi khi tôi hát thánh ca, thiên thần đều lấy tay bịt tai lại và hét lên bảo tôi đừng hát nữa. Tôi cũng không tin vào Chúa, nhưng tôi lại rất thích lễ Giáng Sinh. Tôi có thể đứng cả đêm ngược lên nhìn ánh đèn nhấp nháy trên cây thông Nôen. Làm như vậy, cho dù không tin vào Chúa, tôi vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí thần thánh thuần khiết. Tựa như trái tim của tôi đang được bao phủ trong ánh sáng ngập tràn.

Sẽ thật tốt biết bao nếu tôi có thể được ở bên trong thân cây đó. Như vậy sự xấu xí của tôi sẽ được ánh sáng trắng ngần ấy gột rửa và thanh lọc.

Đêm Nôen năm nay, tôi sẽ ở bên anh.

Lễ Giáng Sinh tôi sẽ dành cho Nanase.

Không biết chuyện của Nanase và Inoue có tiến triển thuận lợi không nhỉ? Tối qua lúc gọi điện cho tôi, Nanase nói cậu ấy lại trừng mắt nhìn Inoue, lại còn nói ra những lời cay nghiệt, vì việc này, Nanase đã rất buồn.

Nhưng tôi lại biết Nanase vốn dĩ là một cô gái rất tốt và cực kì đáng yêu, cho nên tôi nghĩ chỉ cần Nanase chủ động thêm một chút nữa thôi là Inoue sẽ thích cậu ấy ngay cho mà xem.

Lúc tôi nói với cậu ấy rằng ước gì một ngày nào đó Nanase và Inoue cùng với tôi và bạn trai có một cuộc hẹn hò kép, tôi cảm thấy mình đúng là một kẻ dối trá vô liêm sỉ, ngực tôi đau thắt, tôi lại muốn khóc.

- Kotobuki này, cậu và thầy Mariya có vẻ hợp nhau nhỉ.

- C-Cậu bị khủng à...! Tự đừng nói cái gì vậy hả, làm gì có chuyện đó chứ.

Một tiếng sau. Trong căn phòng dụng cụ ngập tràn ánh mặt trời ấm áp, tôi và Kotobuki vẫn đang tiếp tục làm việc.

Bởi vì thầy Mariya có chút việc ở phòng giáo viên nên phải ra ngoài, trong phòng bây giờ chỉ còn lại mỗi hai chúng tôi. Ở bên cạnh tôi, Kotobuki vừa lật giấy soạn soạn vừa lầu bầu.

- Inoue, tôi hỏi thật, mắt cậu không có tật đấy chứ?

- Ài, tại tôi thấy cậu mà cứ ở chung với thầy Mariya là lại nói nhiều hân lên mà.

- ...Đ-Đó là vì...

Cô nàng như định nói gì đó, nhưng rồi lại "Không có gì" và quay ngoắt mặt đi.

Sau đó, cô nàng tiếp tục làm việc với một khí thế kinh người.

À mà nói mới nhớ, có chuyện tôi muốn nói với Kotobuki mãi mà vẫn chưa kiếm ra cơ hội. Làm sao bây giờ nhỉ. Tôi có nên nhân dịp này mà hỏi cô nàng không?

- Kotobuki này.

- C-Cái gì?

- Cậu từng nói đã gặp tôi hồi cấp hai đúng không? Về sau tôi cứ nghĩ hoài nhưng mà vẫn không tài nào nhớ ra được.

A... Rốt cục thì tôi cũng nói ra.

Vậy thì cứ nhân dịp này mà hỏi cô nàng cho hai năm rưỡi luôn. Kể cả cái lần tập kịch ở lễ hội văn hóa, lúc cô nàng vừa khóc vừa nói...

... Inoue chắc chắn không còn nhớ đâu. Nhưng mà đối với tôi, lần gặp mặt đó rất đặc biệt.

Cô gái vẫn luôn đi cùng Inoue lúc đó chính là tác giả Inoue MIU đúng không!

Tại sao Kotobuki lại hiểu nhầm Inoue MIU chính là Miu?

Tại sao tôi hoàn toàn không thể nhớ được mình đã từng gặp Kotobuki chứ?

Lý do thái độ của cô nàng đối với tôi kì cục vậy có lẽ cũng liên quan tới chuyện này...

Kotobuki lặng im không nhúc nhích như một cục đá. Đôi môi cô nàng mím chặt, sắc mặt tái xanh.

Có lẽ tôi không nên hỏi cô nàng chuyện này... Đúng lúc tôi đang cảm thấy hối hận, Kotobuki nói một cách khó khăn.

- ...Huy hiệu.

- Hà?

- Huy hiệu trường... Cậu vẫn chưa hiểu sao?

- Ở... Ý cậu là cái huy hiệu trường ghim trên đồng phục phải không?

Bả vai của Kotobuki khẽ run lên.

- Chờ chút, để tôi nhớ xem. Huy hiệu trường... Hừm... Ờm...

Huy hiệu trường lúc chúng tôi còn học cấp hai có hình lá phong. Hơn nữa, tùy theo năm học mà nó sẽ có màu khác nhau. Lúc Kotobuki gặp tôi hẳn là vào mùa đông năm lớp 8? Nếu vậy, lúc đó huy hiệu của tôi có màu xanh da trời...

- Đủ rồi!

Một giọng giận dữ cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Kotobuki nắm chặt hai tay, cả người run rẩy.

- Không... Không cần phải cố nhớ làm gì.

Bầu không khí trong phòng thoáng chốc bị đóng băng, tôi hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Đúng lúc này, thầy Mariya trở lại.

- Xin lỗi hai em nhé. À, thầy vừa thó được vài cái bánh nếp muối từ phòng giáo viên đây, hai em nghỉ tay uống trà đi. Ồ? Nanase, em sao thế?

Thầy Mariya cúi người, khuôn mặt của thầy ấy gần tới mức như muốn hôn Kotobuki, thế nên cô nàng vội vàng lùi lại phía sau.

- T-Tôi chẳng sao cả!

- À, em buồn vì không có thầy ở đây phải không?

Nghe thầy Mariya cười nói như vậy...

- Đồ điên! Biến thái! Còn lâu!

Kotobuki đỏ bừng hai má và gào lên.

Mặc dù tinh thần của cô nàng có vẻ tốt hơn một chút rồi, nhưng mà sau đó, Kotobuki đều tránh nhìn về phía tôi.

Đến khi cả dãy nhà được nhuộm trong màu đỏ ráng chiều, ba chúng tôi mới đi ra khỏi phòng dụng cụ âm nhạc.

- Ngày mai với một thầy có chút việc phải ra ngoài, để thứ Năm chúng ta lại tiếp tục nhé. Cảm ơn hai em trước.

- Vâng, em chào thầy, tôi đi trước nhé, Kotobuki.

- ...Chào.

Bởi thầy Mariya còn có việc quay lại phòng giáo viên, còn Kotobuki phải lên thư viện, cho nên tôi tạm biệt họ và định xoay người bước đi. Đúng lúc này...

Tôi đột nhiên cảm thấy ánh mắt của ai đó đang nhìn về phía này.

Có ai đó đang nhìn chúng tôi với một ánh mắt u ám sắc nhọn như dao. Tuy nhiên, tôi lại không thấy bóng dáng của người nào cả.

Rốt cuộc là từ đâu tới nhỉ?

Khi tôi đứng trước cầu thang và quan sát xung quanh, một tiếng thì thầm như gió nhẹ nhàng lướt qua đầu tôi, kèm theo đó là một tiếng tắc lưỡi.

- ...Thật thành thời.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến toàn thân tôi nổi hết cả da gà.

Tôi nín thở ngược mắt lên quan sát từng bậc thang dẫn tới lầu bốn. Tuy nhiên ở đó vẫn không có ai cả.

Giọng nói vừa rồi... là sao?

Người đó đang nói ai vậy? Tôi? Thầy Mariya? Hay là Kotobuki?

Tôi tiếp tục vênh tai lên, dù vậy tôi vẫn chẳng thể nghe thấy một tiếng bước chân nào.

Tôi nhận được điện thoại của anh về chuyện khách hàng. Anh rất lo lắng cho tôi.

Anh thật dịu dàng, thật tốt bụng.

Đã lâu rồi chúng tôi chưa có một buổi hẹn hò, trông anh có vẻ không được vui. Cho dù tôi lấy tay mình đặt lên tay anh, những ngón tay nắm chặt của anh vẫn không buông lỏng. Anh thấp giọng nói tôi đừng làm thêm nữa.

Để khiến bản thân vui vẻ, tôi dán lên khắp tòa thành thật nhiều ảnh chụp.

Ảnh của tôi và Nanase. Của tôi và thiên thần. Trong những bức ảnh đó, tôi đều cười thật tươi, mỗi khi ngắm nhìn chúng, tôi đều nghĩ trong đầu rằng "Ôi, cô gái trong bức ảnh này thật hạnh phúc làm sao" và lại cảm thấy vui vẻ.

Nhưng chỉ có ảnh của anh là tôi không tài nào dán lên được, chỉ nhìn nó thôi cũng khiến ngực tôi đau đớn như bị ai xé toạc.

Thay vào đó, tôi dán lên một bức hình hoa hồng xanh.

Mặc dù đó chỉ là một bông hồng trắng được người ta nhuộm màu xanh da trời bởi sắc màu nhân tạo giả dối, nó vẫn rất đẹp.

Thời xa xưa, bông hồng xanh được dùng để nói lên "điều vô lý" hay "chuyện không thể xảy ra". Tuy nhiên, ngày nay, nhờ vào kỹ thuật tái tạo gen, con người đã thành công trong việc tạo ra hoa hồng xanh, chính vì vậy mật ngữ loài hoa của nó cũng thay đổi thành "kì tích" hoặc "lời chúc phúc

của Chúa".

Dù vậy, những bông hồng mà tôi nhìn qua ảnh trên mạng vẫn phảng phất một chút màu tím, nó không phải màu xanh đơn thuần...

Thế nên, có lẽ ý nghĩa của hoa hồng xanh vẫn là "Điều vô lý".

Tôi lẩm bẩm một câu nói của Christine dành cho Raoul.

"Tình yêu của chúng ta trong thế giới này thật sự quá bi ai. Hãy mang nó lên trời... Ở đó, có lẽ tình yêu này sẽ được chấp thuận!"

Ít nhất... tôi hi vọng tình yêu của Nanase có thể thuận buồm xuôi gió.

Làm thế nào để làm lành với Kotobuki bây giờ nhỉ.

Tan học ngày hôm sau, tôi vừa bước trên hành lang vừa suy tư về vấn đề này.

Có vẻ cô nàng vẫn còn giận tôi vì chuyện hôm qua, hôm nay trong lớp cô nàng cũng tránh mặt tôi.

Ngay cả Mori cũng chạy tới lo lắng hỏi tôi: "Inoue, bạn và Nanase cãi nhau à?", nhưng tôi thật sự không biết phải trả lời làm sao. Thế nên Mori nói tiếp với vẻ bồn chồn, "Nanase hẳn có chuyện là sẽ trở nên rất cứng đầu. Mình không biết giữa hai người đã có chuyện gì, nhưng mà bạn đừng chấp cậu ấy nhé".

Đột nhiên có ai đó lấy tay chọt vào sau gáy khiến tôi nhảy dựng lên.

- Á!

Khi tôi quay người lại, một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc xõa tung bồng bênh, tay ôm một cặp tài liệu màu vàng bồ công anh đang đứng ở đó và

ngước lên nhìn tôi cười. Cô bé này là Takeda Chia, học lớp 10.

- Chào anh Konoha~ Hì hì, em nghe người ta nói về chuyện của anh và chị Nanase rồi.

- Takeda...! L-Là sao, ý em là gì? Em nghe ai nói gì hả?

- Anh và chị Nanase đang hẹn hò bí mật ở phòng dụng cụ âm nhạc đúng không? Tốt quá, anh Konoha cuối cùng cũng chịu hành động~. À đúng rồi, có phải bây giờ anh đang lo lắng không biết phải làm sao không?

Cô bé thúc khuỷu tay vào be sườn tôi.

- Đừng, người ta nhìn cho kìa. Mà cái gì hẹn hò bí mật chứ, bọn anh chỉ đang giúp thầy Mariya một tay thôi, thầy ấy cũng có ở đó, còn nữa, em nói không biết làm sao là sao?

Đúng lúc này trong túi áo ngực của tôi vang lên tiếng chuông.

Tôi xin lỗi Takeda rồi mở điện thoại ra xem, vừa thấy tên người gửi, tim tôi lỡ một nhịp.

Hả!? Tin nhắn? Lại còn của Kotobuki!?

Tôi vội vàng mở ra đọc nội dung.

Nanase nè.

Xin lỗi vì hôm nay đã bơ Inoue nha (/_\\)

Inoue, tôi thật sự rất... (>_<)

Không biết hôm nay cậu có thể tới thư viện không nhỉ (^_-)

Có chuyện tôi rất muốn nói với Inoue (*^_^*)

C-Cái quái gì đây!?

Vô số biểu tượng cảm xúc nhảy múa trong đầu tôi, nhìn tôi bối rối, Takeda chỉ tay về phía tôi và nói.

- Đây... Đúng là không biết phải làm sao rồi kìa.

Kotobuki uống nhầm thuốc gì sao?

Bỏ lại Takeda đang cố dây dưa, tôi đi về phía thư viện, đầu óc vẫn còn choáng váng. Ở đó, tôi thấy Kotobuki đang làm việc sau bàn thủ thư.

- I-Inoue...

Cô nàng mở to hai mắt kinh ngạc nhìn tôi. Thấy Kotobuki như vậy tim tôi cũng đập thành thịch liên hồi, máu toàn thân như dồn hết lên não.

- S-Sao vậy? Cậu tới trả sách à?

- Thực ra... Tôi nhận được tin nhắn của cậu bảo có việc muốn nói...

- Hả? Của ai cơ?

- Của cậu chứ ai nữa... Cậu nói không biết tôi có thể tới thư viện không...

- Hảảả!

Cô nàng la lên, sau đó vội vàng lấy hai tay bịt miệng rồi nhỏ giọng nói.

- Tôi gửi tin nhắn như vậy cho cậu bao giờ hả?

- Nhưng mà rõ ràng hồi nãy tôi thấy người gửi là Kotobuki mà...

Đầu óc tôi cũng trở nên hoang mang. Chuyện này rốt cuộc là sao?

- Vớ vẩn, làm gì có chuyện đó chứ. Với lại tôi cũng chẳng có lý do gì mà gửi tin nhắn cho...

Ngay khi Kotobuki nổi cáu mà trừng mắt nhìn tôi, Mori và đám bạn của cô nàng chạy tới trước quầy trực.

- Ô! Inoue cũng tới à! Trùng hợp ghê.

- Oa, sướng nhé, Nanase. Không phải bồ có chuyện quan trọng muốn nói cho Inoue sao?

- Cứ giao việc ở đây cho bọn này, hai người ra đằng kia nói chuyện đi nhé!

Mắt Kotobuki đột nhiên nheo lại với vẻ nguy hiểm.

- Người lấy điện thoại của mình và gửi tin nhắn cho Inoue là bồ phải không, Mori?

Nghe cô nàng chất vấn với giọng lạnh lùng như vậy, Mori và mấy cô gái xung quanh đều trở nên lúng túng.

- Ờ, cái này...

- Lúc này bồ nói với mình là quên điện thoại nên mượn mình, đúng không?

- M-Mình xin lỗi. Bởi vì Nanase không chịu nói chuyện với Inoue, nên...

Khuôn mặt Kotobuki thoáng chốc đỏ bừng lên, cô nàng hét lên một cách kích động.

- Đừng xen vào chuyện của mình! Mình với Inoue chẳng có gì cả, mình ghét nhất cậu ta!

Những lời này như một cây dùi thọc vào tai tôi, đầu tôi trở nên nóng rực.

Bầu không khí xung quanh yên tĩnh như chết lặng, Kotobuki nhìn tôi với ánh mắt bối rối. Sau đó, cô nàng nhíu mày, mún chặt môi rồi lao ra ngoài, trông cô nàng như thể sắp khóc tới nơi.

- Chờ mình với! Nanase!

Mori và mấy cô bạn vội vàng đuổi theo Kotobuki. Làm sao bây giờ, tôi có nên đuổi theo luôn không. Nhưng mà...

Đúng lúc này, bên cạnh tôi bỗng vang lên giọng nói khẽ của ai đó.

- Thật... kém cỏi.

Khi tôi kinh ngạc quay sang, tôi phát hiện một nam sinh đeo kính đang trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt lạnh như băng.

Tôi nín thở.

Đây không phải người mà tôi đã bắt gặp trước phòng dụng cụ âm nhạc sao?

Còn cả giọng nói này nữa! Nó giống hệt âm thanh mà tôi nghe thấy ở cầu thang ngày hôm qua!

Thấy tôi đứng đờ người ra, nam sinh đó quăng cho tôi một ánh mắt khó chịu rồi tặc lưỡi và bước vào sau quầy trực. Tiếp theo, cậu ta bắt đầu làm công việc của một thủ thư với vẻ mặt lạnh lùng.

Tôi nhìn theo nam sinh đó mà cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không hiểu

được tại sao cậu ta lại có ác ý với mình như vậy.

Công việc đột nhiên xuất hiện.

Mỗi lúc sắp gặp khách hàng mới, tôi đều cảm thấy có chút sợ hãi. Bởi tôi không biết liệu lần này mình có lại bị nắm tóc, đánh đập đến sưng mặt hay là bị quăng vào lùm cây tối om và phải mò mẫm đi chân trần trở về hay không.

"Trả gấp ba là được chứ gì."

Cũng có khi sẽ lại xuất hiện ba khuôn mặt cười bí ối và nói như vậy.

Có lẽ cái cảm giác bị người ta lột da, chặt bỏ tay chân và ăn tươi nuốt sống cũng giống thế này chẳng. Vì hét lên sẽ khiến cổ họng bị tổn thương cho nên tôi chỉ biết cắn răng, mím chặt môi khóc thút thít, nhưng như vậy tôi sẽ lại bị nói là làm mất hứng và càng bị đánh đập dữ hơn. Đối với những kẻ đó, tôi không phải con người, tôi chỉ là một con chó dơ bẩn. Không, có lẽ đối với những người khác cũng vậy...

Nanase gọi tới và để lại lời nhắn. Cậu ấy khóc thút thít nói vì chuyện của Inoue, hiện tại cậu ấy đang cảm thấy rất hoang mang. Hình như bạn cùng lớp muốn cậu ấy nói gì đó. Rồi cậu ấy còn nói muốn được gặp tôi.

Tôi hận không thể chạy tới bên cạnh Nanase ngay bây giờ và lắng nghe chuyện của cậu ấy tới sáng. Tôi muốn được xoa đầu an ủi cậu ấy.

Nghe Nanase khóc mà lòng tôi đau như cắt, đến mức hơi thở của tôi như ngừng lại.

Nhưng mà hiện tại không được. Tôi phải đi, nếu không sẽ trễ mất.

Lát nữa tôi sẽ nhắn tin và gọi điện cho Nanase sau.

Tôi cũng phải nhắn tin cho anh.

Tôi không xứng với anh. Nếu như tôi vẫn còn ở lại bên anh, sự cao thượng và thuần khiết của anh sẽ bị bùn dơ trên cơ thể tôi làm vấy bẩn. Mỗi lần anh dùng những ngón tay xinh đẹp kia nhẹ nhàng chạm vào tôi, tôi lại cảm thấy tuyệt vọng, tôi lại thấy mình không xứng với tình yêu của anh, tôi lại muốn được chết.

Tôi không muốn hủy hoại thanh danh của anh. Tôi không muốn làm anh bị vấy bẩn. Tôi không muốn! Tuyệt đối không muốn!

Tôi yêu anh, yêu tha thiết, vì anh, tôi có thể tiếp tục chịu đựng nỗi thống khổ còn hơn cả cái chết. Vì vậy, một ngày nào đó, tôi phải rời khỏi anh.

Tình yêu của tôi ở trên thế giới này thật sự quá bi ai. Nếu không mang nó lên bầu trời, nó sẽ không thể trở nên thuần khiết được.

Nhưng mà, anh, em xin lỗi. Chỉ một lát thôi... Xin anh để em được ở bên anh thêm một lát nữa. Hãy để em được chạm vào tay anh thêm một chút nữa thôi. ít nhất là cho đến khi buổi công diễn kết thúc.

Thật sự không còn kịp nữa rồi.

Mình phải đi, Nanase.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sáng hôm sau, tôi tới trường sớm hơn mọi ngày.

Hôm qua, sau khi về tới nhà, trong đầu tôi vẫn lớn vồn khuôn mặt chực khóc của Kotobuki. Bị cô nàng nói ghét mình trước mặt mọi người khiến tôi rất sốc, nhưng tôi càng sốc hơn khi dường như bản thân Kotobuki mới là người bị tổn thương hơn cả. Cứ như thể chính tôi chứ không phải cô nàng đã nói ra những lời đó... Lúc ngồi trước bàn học viết "điểm tâm" cho chị Tooko, vấn đề này vẫn một mực quẩn lấy tâm trí tôi, khiến tay tôi hoàn toàn không thể di chuyển được. Vậy nên tôi vừa lừ lừ vừa hoàn thành bài văn lấy chủ đề từ "bướm bướm" "núi Osore" và "vận động viên lướt sóng" mang hương vị của món bánh trứng vani nhẹ nhàng làm dịu tâm hồn, mặc dù đến cuối cùng chính tôi cũng không biết nó cách cái tiêu chuẩn "nhẹ nhàng làm dịu tâm hồn" bao xa.

Vẫn chưa đến giờ vào lớp nên tôi định tới phòng câu lạc bộ sửa lại bài văn.

Cảm nhận bầu không khí lạnh cắt da cắt thịt, tôi bước qua cổng trường, đúng lúc này, tôi nhìn thấy bóng dáng của Kotobuki.

Ồ?

Dưới tầng mây u ám, Kotobuki bước liêu xiêu qua cửa trước của dãy nhà học, trông cô nàng rất lạ, cực kì không có tinh thần.

Có chút lo lắng, đôi chân tôi tự nhiên tăng tốc đuổi theo sau.

Kotobuki đứng sững trước tủ đựng giày, hai mắt trống rỗng.

Mặt cô nàng tái mét, tôi hoàn toàn không cảm thấy chút sức sống nào trên người cô nàng.

- Kotobuki.

Chỉ đến khi tôi cất tiếng gọi, cô nàng mới giật mình ngẩng đầu lên.

- ...Inoue.

Yếu ớt gọi tên tôi bằng giọng khàn đặc, nước mắt trào lên trong đôi mắt ươn ướt mọi khi của Kotobuki.

Tôi sợ hãi kêu lên.

- C-Cậu làm sao vậy! Nếu là vì chuyện hôm qua...

- ...Không phải. Là Yuuka, cậu ấy...

Yuuka?

Khoảnh khắc tiếp theo, hai tay Kotobuki ôm lấy mặt và bật khóc nức nở.

- Yuuka biến mất rồi. Tôi... Tôi phải làm sao bây giờ...

- Nào nào, có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Được rồi, đừng khóc nữa, nói cho tôi nghe đi?

Tôi vừa cố gắng dỗ dành Kotobuki đang khóc thút thít như một đứa trẻ, vừa cầm tay dẫn cô nàng tới phòng câu lạc bộ, ở đó, tôi lấy ghế xếp để cô nàng ngồi xuống.

Kotobuki vẫn thút thít, cơ thể run rẩy, ống tay áo khoác ngoài và váy đồng phục đều ướt đầm vì nước mắt. Sau khi khóc một hồi lâu, cô nàng mới bắt đầu kể cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra.

Thì ra một người bạn của cô nàng tên Mito Yuuka hiện đang mất tích.

Hôm qua, sau khi chạy ra thư viện, Kotobuki đã tới nhà Mito.

Nhưng khi đến nơi, cô nàng chỉ thấy một căn nhà trống rỗng với cửa kính vỡ nát, hoàn toàn không có dấu vết của người sinh hoạt trong đó. Cảm thấy kinh ngạc, cô nàng thử hỏi hàng xóm xung quanh thì mới hay tin nhà Mito vì thiếu nợ không trả được nên đã bỏ trốn trong đêm từ hai tháng trước rồi.

- ...Ừ, tôi và Yuuka mỗi ngày đều nhắn tin cho nhau, thỉnh thoảng còn gọi điện, tháng trước hai chúng tôi còn đi mua đồ cùng nhau, vậy mà cậu ấy lại chưa một lần nói cho tôi biết về việc chuyển nhà. Híc... Tôi làm sao biết nhà của Yuuka lại xảy ra chuyện như vậy chứ... Tối qua, tôi đã thử nhiều lần gọi điện cho Yuuka, nhưng đều chẳng có ai bắt máy. Cho dù tôi nhắn tin cậu ấy cũng không trả lời. Bình thường Yuuka luôn nhắn tin trả lời tôi ngay lập tức... Rốt cuộc Yuuka đã đi đâu rồi...

Kotobuki khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, tâm trạng cô nàng hiện tại có lẽ đang rất hỗn loạn, trông cô nàng thật yếu đuối và nhỏ bé, cứ như thể nếu không có ai làm chỗ dựa Kotobuki sẽ sụp đổ ngay bây giờ. Nước mắt rơi lã chã trên đầu gối của cô nàng.

Chuông vào học vang lên, sinh hoạt đầu giờ đã kết thúc, hiện tại đang là tiết một.

Nếu là lúc trước, tôi thật sự không thể tưởng tượng được sẽ có ngày mình cúp tiết để ở chung với một cô gái.

Nhưng chứng kiến Kotobuki vì bạn bè mất tích mà bị sốc, rồi khóc đến

khàn cả giọng như vậy, tôi thật sự không nỡ bỏ cô nàng lại một mình.

Cũng có khi vì hôm qua chứng kiến vẻ mặt ấy của cô nàng cho nên tôi đã sinh ra cảm tình dư thừa nào đó cũng nên.

- Đừng khóc nữa, Kotobuki. Tôi sẽ cùng cậu tìm bạn Mito. Trước tiên chúng ta thử tới trường của bạn ấy và hỏi người quen của bạn ấy xem sao? Cậu thấy thế nào, tôi cũng sẽ cố hết sức.

Kotobuki vừa khóc vừa khẽ gật đầu.

Sau khi về nhà. Tôi mở máy tính lên và thử tra trên mạng.

Học viện âm nhạc Shirafuji nơi có trường cấp ba mà bạn Mito theo học là một ngôi trường danh giá đã từng đào tạo ra vô số nhạc sĩ nổi tiếng. Chương trình học phần lớn đều liên quan đến âm nhạc, ở đó cũng có rất nhiều du học sinh đang theo học. Ảnh đăng tải trên trang chủ cho thấy ngôi trường này được trang hoàng xa hoa theo phong cách Châu Âu, tôi nhớ từng có một bộ phim mượn ngôi trường này làm trường quay nữa.

Theo lời Kotobuki thì bạn Mito đặt mục tiêu trở thành một ca sĩ nhạc kịch chuyên nghiệp. Không chỉ thế, trong buổi công diễn nội bộ do các học sinh tổ chức vào lần tới, bạn ấy đã được giao vai nữ chính. Kotobuki còn nói vì dạo gần đây quá bận rộn với lịch tập luyện và làm thêm, cô nàng và Mito gần như không nói chuyện điện thoại với nhau mà chủ yếu chỉ liên lạc qua tin nhắn.

Khi tôi vô tình nhấp chuột vào mục phí nhập học và đào tạo, tôi kinh ngạc mở to hai mắt. Học phí cao tới gần gấp ba so với trường công, cho dù so với các trường tư đi nữa thì nó cũng phải cao gấp đôi! Nhà Mito là một gia đình bốn người phổ thông, ba bạn ấy chỉ là một người làm công ăn lương bình thường. Lý do tại sao bạn Mito phải đi làm thêm có lẽ cũng là vì để kiếm tiền trả học phí.

- Không ngờ theo học âm nhạc lại là việc tốn kém đến vậy...

Mà nói mới nhớ, cấp ba Seijou cũng có một đại sảnh âm nhạc cực kì hoành tráng. Nghe nói tòa nhà đó đã được xây dựng chỉ bằng tiền quyên góp của các thành viên từng tốt nghiệp từ câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Mà vốn dĩ câu lạc bộ Nhạc giao hưởng cũng có liên hệ mật thiết với gia tộc Himekura đang điều hành trường, cho nên tôi thật sự không thể đánh giá nó theo cách thông thường được.

Khi tôi đang định tiếp tục tra cứu thông tin thì chuông điện thoại vang lên.

Có vẻ người tôi đang đợi cuối cùng cũng gọi điện tới rồi. Khi tôi áp điện thoại vào tai, một giọng nói vui vẻ vang lên.

"Lâu quá không gặp, anh Konoha. Chà, hiếm khi nào thấy anh chủ động liên lạc với em như vậy."

Là Sakurai Ryuuto - con trai của gia đình mà chị Tooko đang ở nhờ. Mùa hè năm nay, vì cậu này tán gái giữa đường bị chị Tooko bắt gặp rồi dùng cặp sách nện cho một trận mà chúng tôi trở thành người quen của nhau.

Ở đầu bên kia, Ryuuto vẫn đang vừa cười vừa nói.

"Ông anh của tôi ơi, chị Tooko tức giận lắm đó, nói cái gì mà 'Vậy là lại không có điểm tâm~', 'Bắt chị chờ dài cả cổ, Konoha đúng là đồ hư thân mất nết, thật chẳng biết kính trọng tiền bối gì cả'."

Ryuuto bắt chước giọng điệu của chị Tooko nói như vậy.

Thôi xong! Tôi quên khuấy mất vụ điểm tâm. Bản thảo tôi dự định sửa lại rồi mới bỏ vào hòm thư vẫn còn đang nằm nguyên trong cặp.

- Anh gặp chút chuyện, thời gian đâu mà quan tâm đến mấy thứ đó.

"Ái chà, chị Tooko mà nghe thấy câu này chắc hẳn sẽ phồng mang trợn má lên cho mà xem. 'Vì điểm tâm của Konoha chị mới cố gắng chuẩn bị kì thi, vậy mà... Ôi, cuộc đời này chẳng còn gì vui thú nữa rồi. Kì thi sắp tới chị trượt chắc rồi. Tất cả là lỗi của Konoha đấy~'."

- Vừa rồi là em tự sáng tác ra hả?

"Ấy dà, em chỉ lặp lại tiếng lòng của chị Tooko thôi. Dù sao thì anh Konoha cũng là tác giả của chị Tooko mà."

Ryuuto thoải mái nói.

"Tác giả của chị Tooko."

Những lời này trước kia nó cũng từng nói với tôi rồi, nhưng dù vậy, hai má tôi vẫn nóng lên. Tôi chỉ viết bậy viết bạ mà thôi, hơn nữa tương lai tôi cũng không hề có dự định trở thành nhà văn.

Tôi cố gắng kìm nén cảm xúc khổ sở đang dâng trào và kể cho Ryuuto nghe mọi chuyện.

- Chính là như vậy, nếu em có người quen ở trường cấp ba thuộc học viện âm nhạc Shirafuji thì nhờ em giới thiệu cho anh nhé.

"Bất ngờ quá, không ngờ anh Konoha mà cũng có lúc tích cực đến vậy."

- Chuyện này đáng kinh ngạc đến vậy à...

"Em thì cứ nghĩ anh Konoha vốn không phải loại người chủ động rước rắc rối của người khác vào mình chứ."

Má tôi lại nóng bừng lên. Đúng như Ryuuto nói, từ trước tới nay tôi vốn chủ trương việc gì không liên quan tới mình thì đừng nên dây vào. Nhưng từ sau khi trở thành bạn với Akutagawa ở lễ hội trường, có lẽ tôi cũng bắt đầu

thay đổi một chút.

Ryuuto đột nhiên hỏi với giọng thăm dò.

"Chẳng lẽ anh có ý gì với cái chị Kotobuki đó hả?"

Tôi vội vàng nói.

- Làm gì có chuyện đó. Anh chỉ cảm thấy không thể bỏ mặc Kotobuki như vậy thôi, không phải vì lý do đó mà...

"Ờ, sao cũng được, dù sao thì nếu anh Konoha đã nhờ thì em nhất định sẽ giúp. Shirafuji hả, cũng vừa may em có người quen ở đó, để lát nữa em liên lạc thử xem."

Quả là dân chuyên bắt cá ba bốn tay có khác, có lẽ anh chàng này quanh năm suốt tháng chỉ làm mấy cái trò này cũng nên.

Ryuuto rất được lòng các cô gái, năng lực hành động cũng rất mạnh, từ hồi mới quen tôi đã bị nó làm cho kinh ngạc không thôi. Cho dù không phải là người quen thì nhờ tài ăn nói, nó cũng có thể nhanh chóng trở thành bạn với người ta. Nó chính là loại người khiến người ta có cảm tưởng không gì không làm được. Đôi lúc tôi không khỏi hoài nghi, cậu bé này thật sự nhỏ tuổi hơn tôi sao?

- Vậy thì cảm ơn em trước, Ryuuto giỏi thật đấy.

Ryuuto làm như không nghe thấy lời khen

"Tuy nhiên, em có một điều kiện."

Nó nói ra một câu y hệt chị Maki.

- Cái gì? Bài tập hả, cũng được thôi.

"Không không, bên cạnh em thiếu gì các cô gái tự nguyện làm việc đó mà phải đi nhờ. Ý em không phải vậy, anh Konoha, anh có dự định gì vào đêm Nôen năm nay chưa?"

Tôi ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ của nó.

- Đêm Nôen? Không có, mà sao em lại hỏi thế?

"Tốt! Vậy anh nhớ để trống lịch ngày hôm đó cho em nhé."

- Nếu em muốn anh đêm đó đi cùng một thằng con trai tới công viên Disney Land, tay trong tay xem diễu hành thì thôi đi.

"Ha ha, nghe cũng không tệ lắm. Chà, nói chung là anh cứ giữ lịch hộ em. Cho dù có cô gái nào sở hữu bộ ngực hùng vĩ hơn cả chị Tooko nhà em mời thì anh cũng phải nhất quyết từ chối đấy."

- Ý em là toàn bộ đám con gái trên mười tuổi ấy hả?

"Ây dà, anh Konoha đúng là độc mồm độc miệng thật. Chị Tooko để ý chuyện này lắm đấy, sáng nào em cũng thấy chị ấy 'tập nâng ngực' cả, thế nên anh cũng đừng chọc chị ấy quá."

- Tập nâng ngực á... Tập thế nào?

"Đại loại là bắt hai tay trước ngực rồi bước sang trái rồi sang phải. Có lần em lén nhìn vào thì thấy chị ấy tập nghiêm túc lắm."

Vừa thử tưởng tượng ra cảnh đó, đầu tôi bỗng trở nên choáng váng, đó là yoga sao?

"Ờ được rồi, vụ Shirafuji thì đợi bắt được liên lạc của bên đó em sẽ nhắn tin cho anh. Còn nữa, xin anh nhớ viết điểm tâm cho chị Tooko. Chị ấy thật sự rất chờ mong đấy. Anh cứ coi như đây là lời thỉnh cầu của một người em

traì cũng đượç."

Sau khi nói với giọng vui đùa như vậy xong, Ryuuto cúp điện thoại. Lúc tôi nhận được tin nhắn của nó là khoảng 50 phút sau... Vừa kịp để tôi hoàn thành câu chuyện tam đề điểm tâm cho chị Tooko.

"Bốn giờ chiều ngày mai, anh tới đợi trước cổng chính trường cấp ba Shirafuji nhé. Sẽ có một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần đến đón."

Vì vậy, tan học ngày hôm sau, tôi cùng với Kotobuki đứng trước cánh cổng xây bằng đá nhìn rất hoành tráng của trường Shirafuji và đợi người quen của Ryuuto xuất hiện trong tâm trạng khẩn trương.

Bây giờ đã vào tháng Mười hai nên mặt trời lặn khá sớm, toàn bộ khu nhà học của trường Shirafuji đã bị nhuộm bởi một màu đỏ sậm. Gió bắc lạnh buốt không ngừng thổi qua, khiến bờ vai Kotobuki chốc chốc lại run lên.

- Cậu lạnh à?

- K-Không có gì...

Cô nàng trả lời lúng túng, có lẽ đang cảm thấy xấu hổ vì hôm qua đã khóc lóc sụt sùi trước mặt tôi hay sao mà từ này tới giờ Kotobuki vẫn cố tránh ánh mắt của tôi. Hôm nay bạn Mito vẫn không nhắn tin trả lời, đây đã là ngày thứ ba liên tiếp kể từ khi liên lạc giữa hai người bị gián đoạn rồi. Có lẽ bây giờ trong lòng Kotobuki đang rất lo lắng.

Khi chúng tôi đợi được khoảng mười phút thì bắt đầu có vài cô gái ăn mặc theo kiểu tiểu thư dài tóc với váy dài và áo khoác bên ngoài đi ngang qua. Nhưng mà trong đó không có ai có vẻ là người chúng tôi đang đợi. Trong tin nhắn của Ryuuto chỉ nói đó là một "mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần", lúc tôi bắt đầu hồi hận tại sao lại không hỏi nó họ tên người ta thì...

- Em là Inoue phải không?

Đột nhiên, sau lưng tôi vang lên một giọng nói gợi cảm, tôi vội vàng quay lại.

- Có vẻ đúng rồi. Xin lỗi vì chị tới trễ. Chị là Kagami Shouko, bạn của Ryuu.

Người vừa nhếch bờ môi đỏ mọng lên và nở nụ cười là một cô gái trưởng thành với vóc người thon gầy, mặc sơmi quần tây, bên ngoài khoác một lớp áo măngtô.

- Chị hút thuốc được chứ?

Chúng tôi vào một quán cà phê gần đó, vừa ngồi xuống ghế sofa, chị ấy đã hỏi như vậy.

- Cái này...

Tôi nhìn về phía Kotobuki, cô nàng khẽ gật đầu.

- Vâng, chị cứ tự nhiên.

Chị Shouko dịu dàng nheo mắt lại khi thấy chúng tôi trao đổi trong im lặng như vậy.

- Cảm ơn hai em. Mặc dù chị biết hút thuốc có hại cho cổ họng, nhưng mà chị vẫn không thể bỏ được.

Nói rồi chị ấy ngậm lấy một điếu thuốc thon dài và quẹt lửa. Nhìn động tác thanh nhã của chị ấy, tôi lại liên tưởng tới những cô người mẫu trên tivi. Ryuuto nói không sai, bà chị này đúng là một mỹ nữ, không biết thằng nhóc đó làm thế nào mà quen được chị ấy nhỉ.

Chị Shouko là giáo viên thanh nhạc và cũng có biết bạn Mito. Khi nghe chúng tôi hỏi chuyện, chị ấy nhú mào và nói rằng gần đây bạn Mito không hề tới trường.

- Được mười ngày rồi thì phải. Hơn nữa người ta cũng không thấy em ấy quay về kí túc xá. Vì chuyện này mà chị cũng đã rất lo lắng.

- Yuuka đã chuyển vào ở kí túc xá ạ?

Kotobuki hỏi với giọng căng thẳng.

- Ủ. Vì cha mẹ em ấy đã chuyển nhà đến nơi khác từ mùa thu rồi.

Rồi chị Shouko nói tiếp với vẻ khổ sở rằng cha của bạn Mito vì chấp nhận trở thành người bảo lãnh của một người bạn nên phải gánh một khoản nợ lớn, không chỉ như vậy, chủ nợ còn đến tận công ty bác ấy gây rối khiến bác ấy không thể tiếp tục làm việc ở đó.

Trong khoảng thời gian này, khuôn mặt Kotobuki trở nên tái mét, cô nàng mở to hai mắt nghe chị Shouko kể chuyện.

- Buổi công diễn sắp tới em Mito được chọn vào vai chính - công chúa Turandot. Có vẻ như em ấy đã được một giáo viên giỏi kèm cặp, bắt đầu từ khoảng mùa hè, giọng ca của em Mito đã có một sự thay đổi đáng kinh ngạc. Trước đó em ấy vẫn còn phiền não vì phương thức hát vụng về tự làm tổn thương cổ họng của mình. Không biết là giáo viên ở studio nào, mà có khi đó là một ca sĩ chuyên nghiệp cũng nên, chị cũng khá tò mò về việc này nên đã thử hỏi em ấy, nhưng Mito chỉ cười và tránh né không trả lời. Em ấy còn nói, "Giáo viên của em là thiên thần âm nhạc", chắc em ấy chỉ đang nói đùa.

Bả vai của Kotobuki khẽ run lên. Trong mắt cô nàng xẹt qua một ánh nhìn sợ hãi như thể vừa nghe thấy điều gì đó cực kì đáng sợ.

- Cậu sao thế, Kotobukí?

- Không... không có gì.

Cô nàng dùng tay nắm chặt mép váy và nói một cách khó khăn. Như vậy làm sao có thể khiến người khác nghĩ không có chuyện gì được cơ chứ...

- Đáng tiếc thật đấy, em ấy đã được chọn vào vai nữ chính rồi, tương lai của Mito sẽ rất rộng mở. Chị phải nói là em ấy có tố chất để trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp.

Chị Shouko nói với vẻ tiếc nuối, sau đó đặt điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn và dập tắt.

- Xin lỗi hai em, tối giờ chị phải quay về trường rồi. Inoue, đưa điện thoại chị mượn chút.

- À, vâng.

Chị ấy cầm lấy điện thoại, nhanh chóng bấm nút rồi đưa trả lại cho tôi.

- Chị đã nhập vào số điện thoại và địa chỉ email của chị rồi. Nếu hai em biết được tin gì của Mito thì liên lạc với chị một tiếng nhé. Chị cũng sẽ làm vậy.

- Em cảm ơn chị. À, nếu được bọn em cũng muốn nói chuyện với các bạn học của bạn Mito ạ.

- Cũng được. Ngày mai hai em lại tới quán cà phê này nhé?

Sau đó chị Shouko cầm lấy hóa đơn và đứng dậy, đột nhiên, như thể vừa nhớ ra điều gì đó, chị hỏi tôi.

- À, hai em học ở cấp ba Seijou phải không? Mari dạo này vẫn khỏe chứ?

- Chị quen thầy Mariya ạ?

Khóe miệng chị Shouko nhếch lên.

- Cậu ấy học lớp dưới của chị hồi còn ở đại học. Mari lúc đó là ngôi sao hi vọng của bọn chị đấy. Nghe giọng nam cao tenor trong vắt nhẹ nhàng của cậu ấy ai cũng nói sau này cậu ấy chắc hẳn sẽ trở thành ca sĩ nhạc kịch đại diện cho Nhật Bản.

- Thầy Mariya vẫn rất vui tươi hoạt bát ạ. Hôm trước thầy ấy còn nói với em "Đời người chỉ cần có một ly Chay là đã rất tuyệt vời rồi".

- Cậu ấy vẫn chẳng thay đổi chút nào cả. Hồi còn du học ở Paris, có một dạo cậu ấy đột nhiên mất tích, phải đến một năm sau cậu ấy mới thò mặt ra quay về nước. Chị nhớ lúc đó cậu ấy mặt ngăm đen tóc tai bù xù cười nói rằng mình đã đi du lịch khắp nơi và vừa trở về tức thì, thật là, cậu ấy chẳng hề biết mọi người xung quanh đã lo lắng cho cậu ấy đến thế nào.

Chị ấy khẽ nói với vẻ mặt dịu dàng.

- Có lẽ em Mito cũng sẽ quay về với một nụ cười trên môi như vậy cũng nên.

Nói rồi, chị Shouko bước ra khỏi cửa tiệm.

Những khung cửa sổ hai bên đường được trang hoàng bằng những dải nơ màu đỏ và vàng kim, đằng sau lớp cửa kính bày những món hàng được dán lên bằng giấy trắng, sắp đến Giáng Sinh rồi.

- Kotobuki, cậu có biết gì về "thiên thần âm nhạc" không?

Tôi lấy tay giữ chặt lấy khăn quàng cổ cố ngăn không cho gió lạnh thổi từ chính diện lọt vào và hỏi như vậy, đi bên cạnh tôi, Kotobuki cũng vừa đi vừa

nghiêng người về phía trước, trông cô nàng có vẻ do dự, sau đó cô nàng trả lời với giọng ấp úng.

- ...Tôi nghĩ cụm từ đó xuất phát từ Bóng ma trong nhà hát.

- Bóng ma trong nhà hát? Nó là một vở nhạc kịch đúng không?

Hình ảnh một người đàn ông mặc đồ đen với một tấm mặt nạ che mặt hiện lên trong đầu tôi, tôi nhớ mình từng xem quảng cáo về nó trên tivi.

Kotobuki gật đầu khổ sở xác nhận.

- Yuuka rất hâm mộ vở nhạc kịch đó, cậu ấy cũng đọc đi đọc lại nguyên tác không biết bao nhiêu lần. Thậm chí cậu ấy còn đưa nó cho tôi mượn. Trong câu chuyện đó có xuất hiện một "thiên thần âm nhạc" dạy hát cho nữ ca sĩ nhân vật chính. Trước kia Yuuka vẫn thường nói với tôi ước gì cậu ấy cũng được gặp "thiên thần âm nhạc".

Kotobuki nói với giọng run rẩy, một nửa khuôn mặt cô nàng vùi trong khăn quàng cổ.

- Không chỉ như vậy...

Cô nàng thấp giọng nói, cứ như thể "thiên thần âm nhạc" khiến cô nàng cảm thấy sợ hãi.

- Trong kì nghỉ hè vừa rồi, tôi nhận được một tin nhắn rất kì quái từ Yuuka. Trong đó viết "Nanase, mình gặp được 'thiên thần âm nhạc' rồi".

Những ngọn gió rét buốt xẹt qua lỗ tai tôi. Chúng như những tiếng gầm gừ của một con dã thú từ đằng xa và khiến giọng nói của Kotobuki trở nên đứt quãng.

- Về sau, mỗi lần nói về thiên thần, lúc nào Yuuka cũng rất hào hứng,

rằng "Thiên thần giúp mình hát", "Thiên thần dẫn mình đi về phía bầu trời"... Cậu ấy nói chuyện say sưa tới mức lạ thường.

- Bạn Mito có nói cho cậu biết tên của người đó không?

Kotobuki lắc đầu.

- Không.

Đột nhiên cô nàng cắn môi, trong ánh mắt như cháy lên một ngọn lửa giận, rồi cô nàng nói với giọng dữ tợn.

- ...Nhưng tôi nghĩ có lẽ Yuuka đang ở cùng với thiên thần.

Thiên thần giúp tôi hát được như những nhạc cụ cao cấp nhất.

Vẫn luôn như vậy, kể từ cái đêm chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên đó.

Trước ngày định mệnh ấy, tôi vẫn luôn cho rằng mình chỉ là một nhạc cụ bị hỏng. Là một đồng sắt vụn cho dù dùng hết sức thổi thì cũng chỉ có thể phát ra những tạp âm khó nghe.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ tôi đã có thể biến điệu dễ dàng như những viên ngọc trong suốt lăn nhẹ nhàng trên mặt kính, giọng hát của tôi rục rờ kéo dài vang thật cao và xa tới bất kì đâu. Tiếng ca linh động. Tiếng ca cao vút. Tiếng ca lộng lẫy. Như gió, như ánh sáng...

Bất kể là bài hát nào, tôi đều có thể nhẹ nhàng tự nhiên thể hiện, tôi như hòa làm một với bầu trời.

Là thiên thần đã giải phóng cho những bài ca bị chôn giấu đè nén bấy lâu nay trong tôi.

Tôi càng hát lại càng cảm thấy tâm hồn mình trở nên trong suốt, ý thức tôi trở nên mê mải, cơ thể tôi nhẹ nhàng lâng lâng. Tôi dường như có thể quên đi mọi chuyện. Tôi cảm thấy hoảng hốt, hạnh phúc như được đứng ở trung tâm sân khấu và cất tiếng hát một khúc ca, toàn thân đắm chìm trong những ngọn đèn trắng muốt, nhưng tôi cũng cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Nếu như tất cả những điều này chỉ là một giấc mộng, đến khi tôi tỉnh lại và nó tan biến như sương sớm gặp nắng, tôi sẽ không thể tiếp tục sống được nữa.

Tại sao bạn Mito lại lựa chọn rời xa gia đình và ở lại đây một mình?

Bạn ấy thật sự muốn được tiếp tục ca hát đến vậy sao?

Nhưng nếu là vậy, tại sao sau khi được chọn vào vai nữ chính trong buổi công diễn, bạn ấy lại mất tích?

Những câu hỏi đó cứ lớn vồn trong đầu tôi sau khi về tới nhà, tôi nằm lăn ra giường và đọc quyển Bóng ma trong nhà hát mà tôi vừa mua ở hiệu sách trên đường về.

Quyển sách này khá dày, chi chít toàn chữ là chữ. Có lẽ sẽ rất khó để đọc hết nó trong vòng một đêm...

Câu chuyện được bắt đầu bằng một bầu không khí đầy thần bí.

Lấy bối cảnh cuối thế kỉ XIX. Tại một nhà hát nhạc kịch ở Paris bắt đầu lưu truyền lời đồn về một linh hồn đang lấy nơi này làm chỗ cư ngụ.

Linh hồn, tự xưng là "bóng ma trong nhà hát", đã đưa ra nhiều yêu cầu khác nhau với người quản lý nhà hát.

Ví dụ như mỗi năm ông ta phải trả cho bóng ma 240.000 franc.

Hay mỗi buổi công diễn đều phải chờ lại lô ghế số năm tại tầng hai để bóng ma tự do sử dụng.

Rồi còn yêu cầu để nàng Christine Daae lên sân khấu thay cho ca sĩ hàng đầu của nhà hát là Carlotta.

Christine, vốn ban đầu chỉ là một thành viên trong dàn hợp xướng, sau khi lên sân khấu đã giành được thành công chưa từng có. Tất cả quan khách đều say mê giọng ca kì diệu của nàng, họ đã vỗ tay tán thưởng nàng không ngớt.

Trên thực tế, Christine đã được bí mật dạy thanh nhạc bởi một "giọng nói" kì bí tự xưng là "thiên thần âm nhạc".

Bạn thuở nhỏ, đồng thời cũng là người thầm yêu Christine, tử tước Raoul de Chagny, có lần đã nghe trộm được cuộc đối thoại của nàng Christine với "thiên thần âm nhạc".

Chứng kiến bộ dạng sùng bái của nàng Christine dành cho "thiên thần âm nhạc", chàng tử tước trẻ tuổi không khỏi sinh lòng ghen ghét.

Christine phải chăng đã yêu "thiên thần âm nhạc"? "Thiên thần âm nhạc" phải chăng muốn mê hoặc Christine và đem nàng mang đi?

Trong sách miêu tả rất kĩ tâm tình của Raoul, sự ghen ghét thiêu đốt tâm can, sự bồn chồn không yên của chàng ta khiến tôi càng đọc càng bị cuốn vào câu chuyện, bất giác lòng bàn tay của tôi đã thấm ướt mồ hôi, lồng ngực tôi bắt đầu đè nén cảm xúc lo lắng của Raoul.

Một Christine khác... Mito Yuuka bây giờ liệu có đang bình an vô sự?

Mito cũng nhận được sự dạy dỗ của "thiên thần âm nhạc". Bạn ấy còn từng say sưa nói rằng thiên thần sẽ dẫn bạn ấy tới bầu ười. Ngoài ra, giọng ca của bạn Mito cũng đột nhiên trở nên tuyệt vời hết như Christine. Tuy nhiên,

bạn Mito chưa từng nói cho một ai, ngay cả đối với bạn thân của mình là Kotobuki, về tên tuổi cũng như xuất thân của vị thiên thần đó.

Tại sao lại như vậy? Là thiên thần đã ngăn không cho bạn ấy nói sao?

Hay là ngay-cả-bản-thân-bạn-Mito-cũng-không- biết-thiên-thần-rốt-cuộc-là-ai?

Rốt cuộc thì thiên thần của bạn Mito là người như thế nào? Còn cả Raoul của bạn ấy nữa.

Tôi nhớ lại những điều Kotobuki đã nói trên đường về.

"Tôi nghĩ Yuuka đang ở cùng với thiên thần. Kể từ khi gặp thiên thần, Yuuka thường xuyên từ chối lời mời đi chơi của tôi, bởi cậu ấy muốn được ca hát cùng với thiên thần, cậu ấy không muốn lãng phí dù chỉ là một giây của mỗi ngày. Tôi lo lắng không hiểu liệu cậu ấy có bị tổ chức tôn giáo kì quái nào đó lừa gạt hay không, nhưng mà khi tôi nói với cậu ấy như vậy, Yuuka đã rất giận và không thèm gửi tin nhắn cho tôi trong ba ngày liền. Tôi nghĩ Yuuka... sẽ tin tưởng tất cả mọi điều thiên thần nói, cho dù thiên thần bảo cậu ấy làm gì đi nữa có lẽ Yuuka cũng sẽ đều làm theo..."

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp khi nghe thấy từ "tôn giáo". Có lẽ đối với Mito, thiên thần cũng giống như sự tồn tại tuyệt đối tựa Chúa Jesus của Thiên Chúa Giáo, hẳn là Kotobuki đã rất lo lắng rằng Mito sẽ quá đắm chìm trong đó và không tỉnh lại được. Mà cũng có thể là cô nàng ghen ghét vì cảm thấy bạn thân của mình như bị cướp đi cũng nên.

"Tôi nghe cậu nói Mito có bạn trai hả? Bạn trai của bạn ấy và thiên thần là cùng một người sao?"

Tôi nhớ lại khung cảnh Kotobuki hét vào mặt thầy Mariya khi thầy ấy mời cô nàng tới buổi công diễn.

"Không phải. Yuuka bắt đầu có hạn trai từ mùa thu năm ngoái, thế nên hai người đó không thể là một được. Nghe Yuuka nói thì bạn trai cậu ấy là người của trường chúng ta, hai người đó quen nhau ở lễ hội trường. Tuy nhiên..."

Nói đến đây, cô nàng dừng lại một lúc.

"Yuuka không chịu nói cho tôi biết tên bạn trai cậu ấy. Mỗi lần tôi hỏi cậu ấy chỉ cười và nói đợi khi nào tôi có bạn trai rồi cậu ấy sẽ nói cho tôi biết... Có lần tôi vặn hỏi Yuuka mãi, nhưng cậu ấy cũng chỉ cho tôi một vài gợi ý rất khó hiểu."

"Gợi ý thế nào?"

"Có ba gợi ý... Gia đình bạn trai cậu ấy có chín người, cậu ấy có tật mỗi khi suy nghĩ việc gì là lại đi vòng quanh bàn và rất thích uống cà phê."

Đúng là khó đoán thật. Thích cà phê... người thích cà phê ở trường chúng tôi chắc lấy xe tải xúc đổ đi cũng không hết, ngay cả thói quen đi vòng quanh bàn cũng thế, nếu không phải là người thân cận thì sẽ không thể nào nhận ra điều này được. Còn gia đình chín người thì đúng là thời nay khá hiếm nhưng mà nếu chỉ dựa vào điểm này mà đi tìm người trong trường thì cũng sẽ rất khó khăn.

Có lẽ Kotobuki cũng hiểu được chuyện này là vô vọng. Tuy nhiên, chỉ vừa tỏ ra ỉu xiu một lát, cô nàng lại nói như thể vừa nhớ ra chuyện gì đó quan trọng.

"Đúng rồi... Lần cuối tôi nói chuyện điện thoại với Yuuka, cậu ấy đã nói với tôi cậu ấy đang ở cùng bạn trai."

"Lần cuối đó là khi nào?"

"Khoảng mười ngày trước thì phải..."

"Là thời điểm Mito bắt đầu nghỉ học trên trường sao."

"... Ừm. Ngày hôm đó, vì có chuyện rất muốn nói với Yuuka cho nên tôi đã để lại lời nhắn. Sau đó cậu ấy nhắn tin cho tôi bảo cậu ấy hiện phải đến chỗ làm thêm bây giờ, tôi về sẽ gọi điện cho tôi. Thế nhưng tôi chờ tới 12 giờ đêm mà vẫn không thấy Yuuka gọi lại cho nên đành phải bỏ cuộc và đi ngủ. Thực ra lúc đó tôi cũng cảm thấy rất kì lạ, bình thường nếu không gọi điện được Yuuka chắc chắn sẽ nhắn tin cho tôi... Thế rồi, đến hai giờ đêm, đột nhiên tôi nhận được điện thoại của Yuuka. Khi tôi kinh ngạc mở điện thoại ra thì nghe thấy giọng cậu ấy vui vẻ nói, 'Bây giờ mình đang ở cùng với bạn trai'."

Gió lạnh thổi qua khiến tóc mái của Kotobuki hất lên, cô nàng vội rút cổ vào trong khăn choàng.

"... Bởi vì lúc đó đang ngủ lại bị đánh thức cho nên đầu óc tôi không tỉnh táo lắm... Tôi chỉ nhớ mang máng là Yuuka đã nói gì đó như 'Cây thông Nôen đẹp quá', 'Anh ấy đang ôm mình, thật ấm áp'. Lúc đó Yuuka phấn khởi đến lạ thường, nghe giọng cậu ấy rất lạ."

Raoul đang ở trong trường chúng tôi.

Người yêu của bạn Mito có biết bạn gái mình đã mất tích không?

Theo lời kể của Kotobuki thì ngay trước khi bạn Mito mất tích, hai người đã ở cùng với nhau.

Nếu là vậy, có lẽ người biết rõ nhất giờ Mito đang ở đâu sẽ không phải thiên thần mà là bạn trai của bạn ấy?

Còn có một chuyện khác khiến tôi bận tâm, đó là tại sao sau khi Mito mất tích, Kotobuki vẫn tiếp tục nhận được tin nhắn của bạn ấy?

Cuộc gọi cuối cùng của Mito là mười ngày trước. Sau hôm đó bạn ấy không còn đến trường. Dù vậy hai người vẫn trao đổi tin nhắn bình thường. Mito có lý do gì nên không muốn để Kotobuki biết rằng bạn ấy mất tích sao?

Ngoài ra, thời điểm bạn Mito ngừng gửi tin nhắn là vào ba ngày trước... Hiện tại bạn ấy đang làm gì, ở đâu?

Tôi vắt hết óc suy nghĩ, tai cũng bắt đầu ù lên. Nằm ngửa trên giường, tôi để quyển sách mở ra trên ngực và khẽ thở dài.

Có quá nhiều điều tôi không biết.

Nếu như bây giờ chị Tooko ở đây...

Nếu như "cô gái văn chương" có ánh mắt dịu dàng cùng với tính cách lạc quan thích chỗ mũi vào chuyện của người khác, đồng thời lại rất miễn cảm với những điều kì lạ đó ở đây, không biết chị ấy sẽ đọc câu chuyện này theo cách như thế nào đây.

Hay là... thử gọi điện cho chị ấy nhỉ?

Nghiêng mặt hướng về chiếc điện thoại di động đặt trên bàn, ngực tôi bỗng cảm thấy ngứa ngáy.

...Mình vẫn chưa nói cho chị ấy biết số điện thoại hay địa chỉ email của mình.

Chị Tooko không có điện thoại, dù sao chị ấy cũng rất dở trong những chuyện liên quan tới máy móc, phải nói là dở không có thuốc chữa. Cho nên dù tôi có đưa số điện thoại của mình cho chị ấy thì có lẽ đến hết đời này chị ấy cũng sẽ không biết dùng nó thế nào cho coi...

Tôi cũng biết tất cả những điều vừa rồi chỉ là lấy cớ, kì thật bây giờ tôi rất

muốn được nghe giọng nói vui vẻ ấm áp của chị ấy.

Không, không được. Chị Tooko hiện đang bận ôn thi, tôi không được phép để chị ấy bị cuốn vào chuyện này. Người như chị Tooko, nếu như tôi đem chuyện này nói ra, chắc chắn chị ấy sẽ chõ mũi đến cùng cho mà xem.

Cố nén cảm xúc đau đớn trong lồng ngực, tôi dời ánh mắt khỏi điện thoại, tay nắm chặt tấm ga trải giường.

Đúng thế, mùa xuân này chị Tooko sẽ tốt nghiệp, tôi sẽ không còn được gặp chị ấy nữa...

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên khiến tim tôi suýt nữa thì ngừng đập.

Chẳng lẽ là chị Tooko sao!?

Tôi vội vàng lao tới bàn học, nhưng khi nhìn người gọi tôi mới phát hiện đó là Akutagawa.

"Alô, Inoue đấy à?"

- Akutagawa hả... Có chuyện gì mà tự dưng gọi cho tôi thế?

"Không có gì, chỉ là tôi thấy chuyện của ông với Kotobuki hình như vẫn chưa giải quyết tốt thì phải. Không có gì khó khăn chứ?"

Akutagawa vẫn luôn biết cách thể hiện sự quan tâm theo cách của cậu ấy.

Tâm trạng của tôi hơi lắng lại, giọng tôi cũng tự nhiên trở nên nhu hòa. Tôi nghĩ thầm trong đầu thật tốt là mình có một người bạn như cậu ấy.

- Cảm ơn ông. Tôi không sao đâu. Với lại Kotobuki cũng làm lành với hội Mori rồi thì phải.

"Vây hả. Nếu cần tôi giúp gì ông cứ nói nhé. Cho dù là việc cực kì nhỏ nhặt cũng không sao cả. Không cần phải khách khí."

- Ủ, tôi biết rồi.

Hôm sau, vừa nhìn thấy Akutagawa trong lớp, tôi giật nảy mình.

- Ông sao vậy!? Mấy vết thương đó là sao!

Má phải và cổ của cậu ấy đầy những vết như bị móng tay cào. Đặc biệt ba đường ở cổ trông khá sâu, vết sưng ở đó cũng đã tím bầm lên rồi, thoát nhìn khá là đau.

- À... bị mèo cào ấy mà...

Akutagawa cười gượng và chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

- Trông ghê quá, ông không sao thật đây chứ.

- Ủ... không có gì nghiêm trọng cả.

Ánh mắt của cậu ấy lại đảo sang bên cạnh.

- Mèo gì mà kinh thế nhỉ. Ở khoan, nhà ông có nuôi mèo sao?

Tôi cũng đã đến thăm nhà cậu ấy mấy lần rồi, nhưng mà động vật duy nhất tôi thấy ở đó là mấy con cá chép bơi trong sân vườn, không hề có con mèo nào cả...

- Không... là mèo hoang ấy mà. Đại khái là tôi thô lỗ quá nên lỡ chọc giận nó.

Ánh mắt Akutagawa không ngừng đảo vòng quanh, miệng cậu ấy thốt ra vài câu hàm hồ như vậy.

Đột nhiên, cậu ấy nhìn thẳng vào tôi và hỏi một cách nghiêm túc.

- Khoan nói chuyện của tôi, ông đạo này không gặp chuyện gì đấy chứ?

- Đạo này là sao, hôm qua chúng ta vẫn còn gặp nhau mà. Còn cả điện thoại nữa. À, cảm ơn ông về cú điện thoại tối qua nhé.

- Không có gì, đừng khách khí... Vậy, ông có nhận được cuộc gọi hay tin nhắn kì lạ nào không? Nghe nói... gần đây có rất nhiều trò đùa kiểu này.

- Không có, tôi chẳng nhận được tin nhắn rác hay bị ai trêu chọc gì cả.

Khuôn mặt Akutagawa càng sát lại gần hơn.

- Ông có tính đổi số điện thoại khác không?

- Không có... Sao tự dưng ông lại hỏi tôi việc này vậy Akutagawa?

Nghe tôi hỏi vậy, Akutagawa mới trấn tĩnh và lùi lại, sau đó cậu ấy nở một nụ cười trông rất miễn cưỡng.

- Không, không có gì, ông không gặp việc gì bất tiện là tốt rồi. Đừng bận tâm chuyện vừa nãy nhé.

Lạ nhỉ? Cậu ấy bị làm sao vậy? Mặc dù tôi cảm thấy khá khó hiểu, nhưng chỉ nội việc của Kotobuki cũng đã khiến tôi sút đầu mẻ trán rồi, cho nên tôi không cố truy cứu thêm nữa.

Tan học, chúng tôi tới tiệm cà phê hôm qua và gặp các bạn học của Mito.

Mấy bạn ấy cũng cảm thấy rất kinh ngạc khi thấy giọng ca của Mito đột nhiên tiến bộ hẳn lên.

- Việc cậu ấy được chọn vào vai nữ chính thật khó tin. Bởi Turandot là

một nàng công chúa lạnh lùng tàn nhẫn ngạo mạn, hoàn toàn không giống hình tượng của Mito chút nào cả.

- Vai nam chính Calaf là do ca sĩ chuyên nghiệp trẻ số một hiện nay - anh Ogiwara - đảm nhiệm. Trong cảnh đối đáp ở màn hai, Mito thậm chí còn trội hơn cả anh Ogiwara, vì việc này mà cậu ấy bị anh ta phê bình là không biết giữ hài hòa cho cả vở kịch.

Nói vậy có nghĩa là khi diễn tập, giọng ca của bạn Mito còn áp đảo cả ca sĩ chuyên nghiệp khách mời sao?

- Mặc dù Mito không nói ra, nhưng chắc hẳn cậu ấy đã được một giáo viên nổi tiếng kèm cặp. Nếu không sẽ không có chuyện giọng ca của cậu ấy đột nhiên trở nên hay như vậy được. Hiện nay cũng có người nói Mito nghỉ học là vì đang phải huấn luyện đặc biệt ở đâu đó.

- Ủm, nói vậy việc vai của cậu ấy không bị chuyển cho người khác cũng có thể hiểu được. Từ trước đã có lời đồn về việc Mito đang được nhân vật tai to mặt lớn nào đó chống lưng. Ngay cả việc cậu ấy được chọn vào vai nữ chính của buổi công diễn lần này cũng là nhờ có sự giúp đỡ của người đó.

- Bạn có biết người đó là ai không?

"Cái này...", sau khi nghiêng đầu suy nghĩ, một cô gái nói như thể vừa nhớ ra điều gì. "À đúng rồi! Dạo trước tôi từng thấy Mito cùng một người đàn ông mặc comlê đen lên một chiếc xe ngoại sang trọng. Người đó còn ôm vai cậu ấy trông rất khả nghi, tôi còn nghe ông ta gọi cậu ấy là 'Trà Hoa' thì phải..."

Sau khi rời khỏi cửa tiệm, tôi và Kotobuki sóng vai đi trên dãy phố được trang hoàng bằng những ngọn đèn màu trắng và vàng kim chuyên dùng cho lễ Giáng Sinh.

Hai chúng tôi nói chuyện với nhau câu được câu mất.

- Trà Hoa là biệt danh của Mito sao? Cậu có biết chuyện này không, Kotobuki?

- Không. Tôi chưa từng nghe có ai gọi Yuuka bằng cái tên "Trà Hoa" cả. Khoan không nói chuyện này... tôi nghĩ hiện Yuuka thật sự đang ở chỗ thiên thần. Trong những tin nhắn Yuuka gửi cho tôi sau khi cậu ấy nghỉ học ở trường, cậu ấy cũng nói như thể hiện mình đang học hát cùng thiên thần... Có lẽ người đàn ông gọi Yuuka là "Trà Hoa" chính là thiên thần cũng nên.

Kotobuki nói với ánh mắt dữ tợn. Có vẻ như cô nàng có định kiến khá lớn dành cho thiên thần âm nhạc, chắc hẳn cô nàng đang cho rằng việc bạn thân mình mất tích hoàn toàn là trách nhiệm của thiên thần.

Dù sao thì trong Bóng ma trong nhà hát, người bắt cóc Christine xuống vương quốc dưới lòng đất hóa ra lại là bóng ma dùng mặt nạ để che giấu khuôn mặt xấu xí và giả mạo làm thiên thần, cho nên tôi cũng có thể hiểu được tâm trạng của cô nàng...

Nhưng mà thật sự như Kotobuki nói sao, hiện tại Mito thật sự đang ở cùng với bóng ma sao?

Dù sao cái đêm ngay trước khi mất tích, Mito vẫn còn ở bên người yêu, cho nên tôi thật sự không thể khẳng định được điều gì.

Rốt cuộc thì Mito đã đi đâu? Tại sao bạn ấy lại không quay về kí túc xá?

Những tin nhắn của Kotobuki gửi cho bạn ấy vẫn không hề có hồi âm.

Bầu không khí lạnh lẽo cửa qua da thịt tôi. Bầu trời đêm vẫn vũ mây đen, tôi hoàn toàn không nhìn thấy hình bóng của trăng sao. Chỉ có ánh sáng nhân tạo chiếu rọi đường đi, bốn phía truyền tới những bài hát Giáng Sinh rộn ràng

trái ngược với tâm trạng của chúng tôi.

Kotobuki nói với ánh mắt âm đạm.

- Tôi cảm giác mình giống như Raoul. Cảm thấy ghen ghét vì quan hệ của Christine và bóng ma, lo lắng, muốn cứu Christine khỏi tay của bóng ma nhưng rồi lại hoàn toàn không làm được gì cả.

- Trong các tác phẩm văn học thì loại hình nhân vật chính như vậy cũng không hiếm đâu.

- Nhân vật chính của Bóng ma trong nhà hát không phải là bóng ma sao?

- Tôi mới đọc được một nửa, nhưng mà dù sao góc nhìn của truyện cũng là của Raoul, cho nên nhân vật chính phải là anh ta mới đúng.

- Nhưng mà nửa sau truyện lại là màn độc thoại của một người Ba Tư thần bí.

- Hả, vậy á!?

- Raoul lúc nào cũng rơi vào bẫy của bóng ma, chẳng được tích sự gì cả.

- Hừm...

Kotobuki bữu môi rồi ảo não lẩm bẩm với vẻ khó chịu.

- Quả nhiên Raoul là đồ vô dụng.

- Còn tôi thì lại rất ủng hộ Raoul. Lúc đọc truyện, tôi luôn nghĩ trong đầu sẽ thật tốt nếu như Raoul cứu được Christine và hai người có một kết thúc hạnh phúc.

Tôi cười nói như vậy. Đột nhiên, Kotobuki ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhưng

ngay sau đó cô nàng lại rút cổ vùi đầu vào trong khăn choàng cổ với vẻ xấu hổ và lầu bầu.

- H-Hừm, vậy à.

Bộ dạng cô nàng xấu hổ ngoảnh mặt sang chỗ khác thật sự rất đáng yêu, cho nên tôi không nhìn được mà lại mỉm cười.

Kotobuki tiếp tục lầu bầu.

- À, có chuyện này... Hôm qua tôi lục lại đồng thư thì phát hiện một tấm bưu thiếp mà Yuuka gửi cho tôi từ nhà bà nội cậu ấy vào kì nghỉ hè. Trên đó cũng có viết địa chỉ, cho nên tôi định viết thư hỏi thăm xem sao. Nói không chừng tôi sẽ có thể liên lạc với người nhà của Yuuka.

Tôi cười nói.

- Ủm, ý tưởng này hay đây. Có thể nhờ vậy mà chúng ta sẽ nhanh biết được Mito đang ở đâu cũng nên.

Thiên thần luôn ca hát một mình.

Dưới ánh trăng, trên thảm cỏ lay động xào xạc, tiếng ca bi thương của thiên thần vang vọng khắp bầu trời đêm.

Mặc dù thiên thần chán ghét thánh ca, nhưng giọng ca của thiên thần lại chất chứa những lời nguyện cầu và nỗi niềm ai oán khiến lòng người xao động. Chắc hẳn thiên thần đang hát cho một người đang không ở đây. Để làm dịu linh hồn của một người hoàn toàn xa lạ đối với tôi.

Trước kia, thiên thần từng giết người. Thiên thần nói khi đó máu tươi đỏ thẫm như chất lỏng của một quả dâu tây dập nát chảy ra nhuộm đầm chiếc ghế màu xanh da trời rồi nhỏ từng giọt xuống mặt đất.

Kể từ hôm đó, vì thiên thần, đã có rất nhiều người chết đi.

Thanh danh của thiên thần đã bị ô uế, đôi cánh trắng muốt của thiên thần đã bị nhiễm máu tươi, thiên thần không còn cách nào ở lại thế giới ban ngày nữa.

Thật đáng thương.

Thiên thần thật đáng thương.

Đứng trước thiên thần, lúc nào tôi cũng thút thít nỉ non. Nhưng tôi lại chưa từng một lần thấy thiên thần khóc. Thiên thần chỉ ôm lấy vai tôi vuốt tóc và nhìn tôi cười.

Tôi bảo thiên thần nếu muốn khóc thì hãy cứ khóc lên đi, nhưng thiên thần lại nói bởi vì không có chuyện gì đáng buồn cả nên nước mắt không thể chảy ra được. Thiên thần còn nói kể từ khi sinh ra đến giờ, thiên thần chưa một lần nào khóc.

Sau đó, mặc dù không hát thánh ca, nhưng thiên thần sẽ hát ru tôi ngủ.

Để cho tôi ngủ mà không gặp ác mộng. Để tôi có thể ngủ an lành, quên đi mọi bi thương và thống khổ. Để ngày mai, dưới ánh mặt trời, tôi lại có thể cười thuần khiết như một thiếu nữ và che giấu đi tội lỗi của mình.

Tôi có thể cùng anh làm người yêu, cùng Nanase làm bạn thân, tất cả đều là nhờ thiên thần đã hát cho tôi. Nếu không có thiên thần, tôi nhất định sẽ cảm thấy hổ thẹn với sự xấu xí và dơ bẩn của mình, cơ thể tôi sẽ trở nên trống rỗng, tôi sẽ không còn dũng khí để đứng trước hai người.

Thiên thần khoan dung tôi, cứu rỗi tôi, nhưng rốt cuộc ai mới là người sẽ cứu rỗi thiên thần người đã không còn cách nào đứng dưới ánh mặt trời, người đã mất đi cái tên và chỉ biết nấu mình trong vương quốc bóng đêm

này?

Tôi đi tới phòng dụng cụ âm nhạc để báo với thầy Mariya là sắp tới tôi phải nghỉ công việc chuẩn bị tài liệu một thời gian, ở đó, tôi chứng kiến thầy ấy đang trình diễn một cảnh tình tứ mặn nồng.

Nữ sinh với thân hình nhỏ nhắn vừa dùng môi chạm môi với thầy Mariya phát ra một tiếng thét nhỏ rồi vội vàng nhảy dựng lên.

Sau đó, cô gái đó la lên với giọng dễ thương "E-Em đi trước đây", rồi cúi mặt chạy vội ra khỏi phòng.

- ...Thầy, chuyện vừa nãy là sao vậy ạ?

Nhìn tôi đứng chết lặng, thầy Mariya cười khan rồi bắt đầu nói không chút hoang mang.

- Ha ha ha.... Lần sau trước khi vào phòng em nhớ gõ cửa nhé, Inoue.

- Em gõ rồi. Mà đúng ra lúc làm chuyện như vậy ở trong trường thì xin thầy phải chú ý tới xung quanh một chút chứ.

- Ấy dà, em nói đúng, lần tới thầy sẽ cẩn thận hơn. Cũng bởi cô bé kia chủ động quá nên thầy cũng chỉ đành...

Thầy Mariya lấy khăn tay lau mồ hôi.

- À mà hôm nay tới phiên trực của Nanase ở thư viện hả?

- Thực ra... hiện tại bọn em không thể tới phụ giúp thầy được.

Tôi nói ngắn gọn chuyện bạn thân của Kotobuki mất tích cho thầy ấy nghe.

- ...Vậy sao. Chuyện nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ.

Thầy Mariya nhú mào với vẻ cảm thông, sau đó thầy ấy nói ra một câu khiến tôi kinh ngạc.

- Bạn của Nanase là em Mito Yuuka vào vai công chúa Turandot ở buổi công diễn sắp tới nhỉ. Lúc qua Shirafuji hướng dẫn cho mấy học sinh bên đó thầy cũng đã gặp em ấy vài lần. Đó là một viên ngọc thô, chỉ cần được giáo viên giỏi chỉ dạy cô bé chắc chắn sẽ tỏa sáng. Thầy đã rất chờ mong xem cô bé sẽ diễn vai công chúa Turandot thế nào. Nhưng mà không ngờ em ấy lại xảy ra chuyện như vậy... thật đáng tiếc.

- Thầy có manh mối nào về việc ai là người đã dạy bạn Mito hát không ạ? Hình như bạn Mito gọi người đó là "thiên thần âm nhạc" thì phải.

Nét mặt thầy Mariya đột nhiên trở nên nghiêm trọng, hai tay thầy ấy đan chặt vào nhau. Chiếc đồng hồ to bản trên tay trái thầy ấy lóe lên.

- ..."Thiên thần âm nhạc"?

- Vâng. Thầy có biết gì về cái tên này không ạ?

Sau khi chậm rãi thở ra một hơi, thầy Mariya nhìn tôi với ánh mắt xin lỗi.

- Không. Thầy và Mito cũng không thân thiết tới mức độ này, nhưng thầy sẽ thử hỏi vài người quen có liên quan trong ngành âm nhạc xem sao.

- Em cảm ơn thầy.

Tôi cúi đầu nói vậy.

- À đúng rồi, cô Kagami Shouko ở trường Shirafuji hẳn em hỏi dạo này thầy có khỏe không.

Nét mặt thầy Mariya ngay lập tức giãn ra.

- Ồ, em gặp chị ấy rồi à? Thế nào, chị ấy xinh lắm có phải không? Ngày xưa đám con trai quanh thầy đều rất hâm mộ chị ấy đấy. Chị Shouko sở hữu một giọng hát mạnh mẽ đầy nội lực, rất thích hợp vào những vai như Carmen đấy.

(Nữ nhân vật chính trong vở nhạc kịch nổi tiếng cùng tên được biên soạn bởi nhạc sĩ lừng danh Georges Bizet)

- Đúng vậy ạ. Cô Shouko rất đẹp. Cô ấy còn nói ngày xưa thầy Mariya là ngôi sao hi vọng của mọi người đấy ạ.

- Ha ha ha, chị ấy nói quá thôi. Thầy làm gì mà được đến mức đó chứ. So với việc đi làm ca sĩ, là một giáo viên thanh thoi ở chỗ này hợp với thầy hơn nhiều.

Bằng một giọng dịu dàng tràn ngập ánh sáng, thầy ấy phủ nhận lời khen về bản thân.

Nụ cười tươi mát thuần khiết đó cũng lan sang tâm trạng của tôi.

- Khi nào giải quyết xong việc này bọn em sẽ lại tới giúp thầy.

- Ừ, thầy sẽ đợi.

Sau đó tôi rời khỏi phòng dụng cụ và đi tới thư viện gặp Kotobuki.

Lúc tôi đóng cánh cửa phòng lại và đi ra hành lang, một bàn tay vươn ra từ phía sau chỗ rẽ và bắt lấy bờ vai của tôi.

Từ phía trên lớp vải, cảm giác ngón tay cắm vào da thịt truyền tới làm tôi lạnh hết cả người.

Khi quay lại, một nam sinh có chiều cao tương đương tôi, mắt đeo kính, tóc hơi nhuộm đang đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tôi.

Đây là người đạo trước ở thư viện đã nói tôi là đồ kém cỏi!

Bầu không khí xung quanh chúng tôi đột nhiên trở nên u ám, tôi có cảm tưởng như mình đang chạm mặt một kẻ sát nhân hàng loạt mang dao trên tay, cơ thể tôi cứng đờ lại.

- Này ông anh, vừa nói chuyện gì với Mariya thế?

- Cậu... là ai?

- Trả lời đi, đừng hỏi. Vừa nói chuyện gì với gã đó hả?

Giọng điệu cao ngạo của cậu ta khiến tôi nổi giận, thế nên tôi vung cánh tay cậu ta ra.

- Tôi không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của người lạ.

Lúc tôi quay người và định bỏ đi, từ phía sau lưng tôi vang lên một giọng nói lạnh lùng như kim đâm.

- Thật thành thật.

Câu nói thì thầm như gió ở cầu thang, cùng với ánh mắt u tối lạnh lẽo mà tôi cảm nhận được ngày hôm đó hiện lên trong đầu khiến da gà toàn thân tôi nổi hết cả lên. Tôi quay đầu lại và chứng kiến cậu ta vẫn đang trừng mắt nhìn tôi bằng cặp mắt đen kịt đầy căm phẫn.

- Muốn bao che cho Mariya sao... Dù sao hai người cũng là những kẻ giả nhân giả nghĩa, đúng là rất hợp nhau mà.

- Ý cậu... là sao.

- Đang nói về anh và gã Mariya ấy đấy, thế nào? Cả hai người đều sống trong thế giới xinh đẹp, dùng nụ cười giả dối lấy đi những điều đẹp đẽ nhất. Lúc nào cũng khiến người khác bị tổn thương và chẳng bao giờ để bản thân bị thương tổn.

Cảm giác bị một người hoàn toàn xa lạ đơn phương chỉ trích như thế này thật không tự nhiên đầu óc tôi hoang mang, hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn. Ánh mắt chăm chăm của cậu ta như một con rắn đang bò trên mặt tôi.

- Anh luôn như vậy. Đối với chuyện của chị Kotobuki lúc nào cũng giả vờ đần độn không nhận ra điều gì, kì thật anh chỉ muốn tránh né việc mà bản thân không muốn đối mặt thôi đúng không? Những kẻ như anh căn bản không phải là không nhận ra mà chỉ là không muốn biết. Không muốn làm vậy bản thân, cho nên lúc nào cũng ra vẻ dịu dàng khiến người khác chờ mong trong vô vọng, anh chính là một kẻ giả nhân giả nghĩa như vậy.

Tại sao cậu ta lại hận tôi tới mức này? Chẳng lẽ cậu ta thích Kotobuki sao? Cậu ta đã hiểu nhầm chuyện giữa tôi và Kotobuki nên mới chướng mắt tôi đến vậy sao?

Mặc dù trong đầu tôi nghĩ như vậy, nhưng những lời cậu ta nói ra vẫn như những lưỡi dao cắt vào ngực tôi đau nhói, tôi hoàn toàn bị cậu ta giễu cợt.

Tôi là một kẻ giả nhân giả nghĩa? Tôi căn bản không phải không nhận ra mà chỉ là không muốn biết?

Tôi đang ra vẻ dịu dàng để đùa bỡn tình cảm của Kotobuki?

Những lời đó tựa như một con quái vật toàn thân đen kịt đang cuồn cuộn lao tới cắn xé tôi, khiến toàn thân tôi tung tóe máu tươi.

Đầu tôi như bị nướng trong lửa, cổ họng như có thứ gì đó muốn trào ra.

Tuy nhiên, tôi lại không thể biến sự hỗn loạn đó thành ngôn từ, tôi phải làm sao để chống lại ác ý của cậu ta? Tôi nên nổi giận sao, nên bỏ chạy sao, hay là nên cười mặc kệ? Tôi hoàn toàn không biết mình phải làm gì.

Dưới ánh mắt sắc nhọn của cậu ta toàn thân tôi cứng đờ, đúng lúc này, bên tai tôi vang lên một giọng nói âm trầm.

- Đừng bao giờ tới gần Mariya nữa.

Đợi đến khi bóng dáng của cậu ta biến mất khỏi tầm nhìn, cơ thể tôi mới lại có thể cử động, mồ hôi bắt đầu túa ra như tắm.

Chuyện vừa rồi là sao? Cậu ta rốt cục là ai!?

Còn nữa, tại sao cậu ta lại bảo tôi đừng tới gần thầy Mariya!

Tôi muốn quay lại phòng dụng cụ âm nhạc để hỏi thầy Mariya về chuyện này. Nhưng tôi lại sợ phải chẳng cậu ta vẫn còn đang trốn ở gần đây và trừng mắt nhìn tôi bằng cặp mắt u ám đó.

Không biết phải làm sao, tôi đành đi về phía thư viện.

Kotobuki đang bận rộn đằng sau quầy trực.

- Xin lỗi. Hôm nay cô bé thủ thư còn lại xin nghỉ. Cậu đợi tôi thêm lát nữa nhé.

- ...Ừ, vậy tôi đến góc tự đọc ngồi một chút đây.

- Inoue, cậu có việc gì à?

- Không có.

Giọng nói và ánh mắt của nam sinh kia vẫn vương vất trong đầu tôi.

Nhưng tôi lại không thể nói cho Kotobuki biết chuyện này được. Tôi không thể nói rằng cậu ta đã bảo tôi đang đùa bỡn tình cảm của Kotobuki.

Đúng lúc này, ngay bên cạnh tôi lại vang lên giọng nói mà tôi vừa nghe thấy không lâu lúc trước.

- Chị Kotobuki, việc còn lại cứ giao cho em, chị nghỉ tay đi.

Tôi phát hoảng khi nhìn thấy nam sinh đeo kính quanh người tỏa ra bầu không khí u ám đó lặng yên xuất hiện bên cạnh Kotobuki.

- Nhưng hôm nay đâu phải phiên trực của Omi đâu.

- Công việc cũng không còn nhiều lắm, chị cứ để em làm thay đi. Không phải có người đang đợi chị sao?

Kotobuki lén nhìn về phía tôi.

Tôi thì lại đang sợ tới mức mắt cắt không còn giọt máu và đứng như trời trồng tại chỗ.

- Ờ... thôi được rồi, vậy chìa khóa giao cho em giữ nhé. Cảm ơn nha, Omi.

- Vâng, em chào chị.

Nam sinh mặt không chút tình cảm kia tiễn chúng tôi ra khỏi thư viện.

- Người vừa nãy là đàn em lớp 10 hả? Tên cậu ta là gì thế?

Đi trên hành lang, tôi cố đè nén sự dao động trong lòng và thử hỏi như vậy.

- Cậu đang nói về Omi Shirou hả? Ừm đúng rồi, em ấy đang học lớp 10.

- Từ trước tới giờ tôi không thấy cậu ta ở thư viện. Cậu ta cũng là thủ thư à?

- Nghe nói là vì cơ thể em ấy rất yếu cho nên trong suốt học kì một em ấy vẫn xin nghỉ ở nhà.

- ...Tình cảm giữa hai người có tốt không?

- Đây, cậu hỏi kiểu gì thế hả? Làm gì có chuyện đó chứ. Omi ít nói lắm. Cho dù trong phiên trực em ấy cũng gần như không nói chuyện với ai cả.

Kotobuki đỏ mặt cực lực phủ nhận. Nhìn cô nàng như vậy, tôi lại nhớ tới câu nói của Omi, ngực tôi đau nhức như bị ai bóp chặt.

"Dùng nụ cười giả dối lấy đi những điều đẹp đẽ nhất. Lúc nào cũng khiến người khác bị tổn thương và chẳng bao giờ để bản thân bị thương tổn."

"Những kẻ như anh căn bản không phải là không nhận ra mà chỉ là không muốn biết."

Khuôn mặt mếu máo của Kotobuki lúc tôi đến thăm ở bệnh viện. Còn có những giọt nước mắt của cô nàng khi chúng tôi tập kịch...

"... Inoue... có lẽ... cậu hoàn toàn không nhớ gì cả... thế nhưng tôi... khi tôi học cấp hai..."

"Tôi... bởi vì Inoue ghét tôi... cho nên lúc nào cậu cũng chỉ nói chuyện cho có với tôi..."

"Nhưng mà đối với tôi, lần gặp mặt đó rất đặc biệt. Thế nên sau lần đó, tôi vẫn đi gặp Inoue. Mỗi ngày, mỗi ngày, trong suốt cả mùa đông đó, không biết bao nhiêu lần..."

Những ngôn từ đó, những giọt nước mắt đó, ánh mắt yếu đuối đó, rốt cuộc

có ý nghĩa gì...?

Kotobuki nỗ lực tới như vậy là vì muốn truyền tải cho tôi điều gì...? Có lẽ tôi thật sự chỉ là đang không muốn nghĩ tới điều này mà thôi.

Đối với tôi, trên đời này chỉ có duy nhất một người con gái, ngoài Miu ra, tôi không thể tưởng tượng được sẽ lại có ai có thể khiến mình dâng hiến hết thủy tình yêu nữa.

Những cảm xúc mãnh liệt như vậy chỉ có Miu mới khiến tôi cảm nhận được.

Nhưng nếu là vậy, việc tôi dùng thái độ này ở bên cạnh Kotobuki không phải là quá tàn nhẫn sao?

Việc tôi muốn giúp đỡ Kotobuki đau lòng vì bạn thân đang mất tích này chỉ là vì tôi không muốn trở thành một người bị người khác chán ghét, chỉ đơn giản là một hành vi giả nhân giả nghĩa tự làm thỏa mãn bản thân của tôi sao? Nếu như gặp phải kết quả xấu nhất, liệu tôi có quyết cùng Kotobuki chia sẻ nỗi đau không?

Trong đầu tôi chong chắt những ý nghĩ như vậy, ngực tôi như bị đè nén, tôi không thể thở một cách bình thường được.

Tôi cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt, cho dù biết hiện Kotobuki vẫn tỉnh thoảng lén nhìn sang với ánh mắt khổ sở, tôi cũng không biết mình nên làm gì. Chỉ riêng việc dùng những từ ngữ vụng về nói ra câu "Hôm nay trời cũng lạnh thật đấy" đã khiến tinh thần tôi kiệt quệ rồi, tôi thật sự không có sức lực đâu để bận tâm tới chuyện khác.

Trong suốt khoảng thời gian đi tới nhà của Mito, hai người chúng tôi gần như đều im lặng.

Ngôi nhà trước mắt chúng tôi có lớp sơn đã bong ra từng mảng, đèn đóm tối thui, nó đã hoàn toàn biến thành một ngôi nhà hoang.

Hắn là Kotobuki đã nuôi một hi vọng mong manh rằng chỉ cần tới đây thì sẽ có được manh mối nào đó, như người sắp chết đuối thì ngay cả cọng rơm cũng sẽ bắt lấy. Tuy nhiên, quang cảnh lạnh lẽo xuất hiện trước mắt chúng tôi đã hoàn toàn dập tắt hi vọng nhỏ nhoi đó. Bữa kiệu chất đầy trong hòm thư đã bị mưa gió làm cho rách tung tóe, trong sân vườn cũng đầy những mảnh vỡ của cửa kính. Trong cả khu dân cư bình thường chỉ có duy nhất ngôi nhà này là trông như một phần mộ.

Kotobuki liêu xiêu bước qua cánh cổng và tới đứng trước cửa nhấn chuông.

Không có tiếng trả lời.

Cô nàng tiếp tục đưa tay lên gõ cửa.

Một lần, hai lần, lặp đi lặp lại. Răng cắn chặt, nước mắt tràn mi.

Dù vậy, đằng sau cánh cửa vẫn không vang lên âm thanh mà cô nàng chờ đợi.

- Đừng như vậy, Kotobuki. Cậu sẽ tự làm đau tay mình mất.

Ngực tôi đau nhói khi nhìn thấy cảnh này, tôi nắm lấy tay Kotobuki từ đằng sau và ngăn cô nàng lại.

Trong chớp mắt, cụm từ "giả nhân giả nghĩa" lại hiện lên trong đầu tôi, khiến tôi suýt nữa thì khụy xuống.

Kotobuki xoay lưng về phía tôi, cúi đầu khóc thút thít.

Trên đường về, cô nàng không nói lời nào cả.

Đến trước một tòa nhà ba tầng, Kotobuki dừng lại và nói nhỏ, "Nhà tôi đây rồi". Ở tầng trệt của tòa nhà có treo một tấm biển hiệu giặt là.

- Nhà cậu mở tiệm giặt là này hả Kotobuki?

Cô nàng gật đầu khẽ nói, "Ừ, là bà nội tôi mở".

Kotobuki không còn khóc nữa, nhưng mắt cô nàng vẫn còn đỏ hồng, mũi sụt sịt.

- Cậu về nhà muộn thế này sẽ không bị la chứ?

- Không sao. Ừm... C-Cảm ơn cậu vì chuyện hôm nay.

Nói bằng giọng khàn khàn như vậy xong, cô nàng đi tới cầu thang dẫn tới lầu hai.

Sau đó, Kotobuki quay lại nhìn tôi với một vẻ mặt rất yếu đuối.

Dường như muốn nói với tôi điều gì đó nhưng rồi lại không thể thốt thành lời, cuối cùng cô nàng khẽ rũ mắt xuống rồi biến mất đằng sau cánh cửa.

Khoảnh khắc ánh mắt chúng tôi gặp nhau, trên khuôn mặt Kotobuki dường như thoáng qua một chút cảm giác có lỗi đối với tôi.

Điều đó, cùng với vòng xoáy đen kịt vẫn đang cuộn trào bên trong cơ thể khiến tôi có cảm giác thật khó thở.

... Giả nhân giả nghĩa.

...Ra vẻ dịu dàng khiến người khác chờ mong trong vô vọng.

Khi tôi định quay người bước lên con đường ban đêm rét lạnh để về nhà.

Tôi nhìn thấy một bóng người đang đứng ở phía đối diện con đường. Cái bóng đó dường như đang nhìn chăm chú vào cánh cửa mà Kotobuki vừa đi vào.

Tầng mây che đầy bầu trời khe tách ra, trong một thoáng chốc, ánh trăng chiếu xuống làm hiện lên khuôn mặt của người kia.

Omi?

Đợi đến lúc tôi định thần nhìn kĩ thì cái bóng đã quay người bước đi.

Tôi vội vàng đuổi theo. Người kia thực sự là Omi sao? Tại sao cậu ta lại ở đây? Chẳng lẽ từ chiều tới giờ cậu ta vẫn đang theo dõi chúng tôi sao?

Khi ý nghĩ này xẹt qua trong đầu, một cơn ớn lạnh chạy dọc từ bàn chân lên sống lưng làm lông tơ toàn thân tôi dựng đứng.

Cái bóng tiếp tục đi về phía trước.

Tôi cũng nhanh chân đuổi theo. Hơi thở của tôi càng lúc càng khó khăn, những tiếng thở dốc bắt đầu trở nên rõ ràng. Hơi thở trắng xóa ấm áp lướt qua gò má lạnh như băng.

Khi tôi hồi phục tinh thần, tôi phát hiện mình đang đứng trong một con hẻm tối đen như mực không một ánh đèn.

Bóng người đã hòa làm một với màn đêm, tôi không thấy được hình dáng của cái người có vẻ là Omi ở đâu nữa.

Làm sao có thể như vậy, tôi rõ ràng đã nhìn thấy người đó rẽ vào đây cơ mà! Người đó biến đi đâu rồi!

Tôi cảm thấy hoang mang, đột nhiên, tai tôi nghe được một tiếng ca nhỏ.

Âm thanh đó trầm thấp, tựa như tiếng khóc nỉ non.

Tựa như giọng ca của một vong hồn, bao hàm sự căm hận và bi ai.

Cái gì vậy!? Tiếng hát đó phát ra từ đâu vậy? Đằng trước? Không, từ phía sau? Không, bên kia? Không phải, là đằng kia. Không, cũng không phải!

Âm thanh tựa hồ kéo tới từ bốn phương tám hướng vang vọng khắp cả con hẻm, một cảm giác sợ hãi chậm rãi bò qua sống lưng, tôi đứng im bất động.

Không phải trong Bóng ma trong nhà hát cũng có một cảnh như thế này sao?

Để giải thoát cho Christine, Raoul đã đi vào vương quốc bóng đêm nằm bên dưới nhà hát, ở đó, anh ta sa vào ảo giác do bóng ma tạo ra và phát điên.

Âm thanh này không phải là của con người.

Đây là giọng hát của thiên thần! Là giọng hát của một con quái vật! Là khúc nhạc đưa tang của bóng ma - người đàn ông đeo mặt nạ sống giữa trời và đất!

Tiếng ca tràn ngập ma tính như bóp nghẹt linh hồn tôi, khiến tôi hoàn toàn mất đi tỉnh táo, cổ họng tôi nóng bỏng, tôi không thể thở được, những đầu ngón tay trở lên tê dại.

Không xong rồi, "nó" lại bắt đầu phát tác rồi.

Căn bệnh nhiều lần tấn công tôi kể từ khi Miu gieo mình từ tầng thượng xuống đường như lại bị thức tỉnh bởi âm thanh của bóng ma, mồ hôi túa ra khắp toàn thân, đầu tôi quay mòng mòng, cổ họng phát ra những tiếng rít khò khè như của một cây sáo bị hỏng.

Đầu gối tôi cong lại, tôi khụy xuống nền đường lạnh lẽo.

Tiếng ca biến thành tiếng cười nhạo. Âm thanh đó lúc thì nghe như giọng của một người đàn ông, khi lại như của đàn bà, lúc như của một thiếu niên lúc lại như một thiếu nữ.

Phía dưới mí mắt tôi hiện lên hình ảnh Miu mặc đồng phục cấp hai, tóc cột thành đuôi ngựa, cậu ấy quay lại nhìn tôi và nở một nụ cười mờ ảo, sau đó nghiêng người ra phía sau rơi xuống.

Cảnh tượng này tựa như bị chiếu qua một ống kính vạn hoa và biến thành vô số hình ảnh lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

... Không phải là không nhận ra.

... Mà chỉ là không muốn biết.

Giọng nói tràn ngập căm hận khiến trách tôi.

Mày chỉ giả vờ không biết mà thôi. Mày đã làm tổn thương, đã dồn cô ấy tới đường cùng. Mày là kẻ giết người giả nhân giả nghĩa.

Không không phải, không phải vậy!

Toàn thân tôi run lên cầm cập, hơi thở càng lúc càng trở nên dồn dập.

Miu rơi xuống.

Rơi xuống...

Dường như tôi đã mất ý thức một lúc.

Khi tiếng chuông điện thoại đánh thức tôi, tôi đang gục trên con hẻm tối

tăm tràn ngập mùi hôi thối của thức ăn rữa nát.

Tiếng nhạc du dương yêu thích vang lên từ trong túi áo khoác của tôi.

Tôi dựng cơ thể cứng ngắc dậy, dùng bàn tay đã hoàn toàn mất đi cảm giác vì lạnh lấy ra điện thoại và nhìn vào tên người gọi.

Ryuuto...

"A, anh Konoha. Hiện anh có đang mở máy tính không?"

Vừa nhấn nút, trong tai tôi đã vang lên giọng nói gấp gáp của Ryuuto.

- Không, bây giờ anh đang ở bên ngoài. Chắc khoảng một tiếng nữa mới về tới nhà.

Tôi vịn vào tường rồi cố đứng dậy.

Cảm giác bắt đầu quay về với cơ thể cũng như tinh thần của tôi. Tiếng ca lúc này tựa như một cơn ác mộng. Đầu óc tôi vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, tôi có cảm giác dường như mình đang đứng ở ranh giới giữa ảo mộng và sự thật.

"Vậy sao. Thế để em gửi dữ liệu qua, lát nữa về anh nhớ xem ngay nhé."

- Có chuyện gì vậy?

"Thực ra em cũng đã thử tự mình điều tra một chút về chuyện của Mito Yuuka. Mặc dù nghe có vẻ hơi nhiều chuyện, nhưng mà nếu anh Konoha không giải quyết xong vấn đề này trước đêm Giáng Sinh thì sẽ khó cho em lắm."

Câu nói tiếp theo của Ryuuto giống như một quả bom thối bay sương mù đang mịt mờ trong đầu tôi.

"Yuuka từ mùa hè năm nay bắt đầu lấy tên giả là "Trà Hoa" đăng kí làm hội viên của một trang web. Có vẻ trang web này chuyên phục vụ các vị khách có nhu cầu hẹn hò trả phí thì phải."

Tôi mở cửa phòng, không kịp thay quần áo đã bắt đầu khởi động máy tính, sau đó mở tệp đính kèm trong e-mail mà Ryuuto vừa mới gửi qua. Sau đó, trang chủ của một trang web khả nghi, cùng với điều lệ hội viên cũng như tư liệu của các cô gái lần lượt hiện ra trước mắt tôi.

Ryuuto nói nếu phát hiện khách truy cập bất hợp pháp, trang web sẽ tự động đóng lại cho nên nó không thể đọc hết toàn bộ nội dung được, tuy nhiên...

"Số 16 trong danh sách, Trà Hoa, chính là Yuuka."

Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, tôi ráng thở và cuộn màn hình xuống dưới.

NO.16 [Họ Tên] Trà Hoa.

Khoảnh khắc dòng chữ này nhảy vào mắt, cổ họng như bị bóp nghẹt, mắt tôi hoa lên.

Những lời của một bạn học của Mito vang lên trong đầu tôi mang theo cảm giác đau đớn đến chết lặng.

"Dạo trước tôi từng thấy Mito cùng một người đàn ông mặc comlê đen lên một chiếc xe ngoại sang trọng. Người đó còn ôm vai cậu ấy trông rất khả nghi, tôi còn nghe ông ta gọi cậu ấy là 'Trà Hoa' thì phải..."

Không... đây nhất định là một sự trùng hợp ngẫu nhiên!

Bất kể cố gắng phủ nhận thế nào thì cảm giác bất an trong tôi vẫn không

biến mất, ngực tôi phát đau vì tim đập quá nhanh.

Tôi nhìn không chớp mắt vào phần tư liệu, mục nghề nghiệp ghi "Hiện là nữ sinh cấp ba thuộc học viện âm nhạc F", tiếp theo ở mục bình luận là "Ước mơ trở thành một ca sĩ nhạc kịch. Đang cần tìm người đồng ý dụ dăng ôm ấp".

Lòng bàn tay đang nắm chuột của tôi ướt đầm vì mồ hôi. Đây quả thật là Mito sao?

Trang web này nhìn kiểu gì cũng là một trang web hẹn hò bất hợp pháp. Mito thật sự đã lên đây tìm đối tượng hẹn hò trả phí sao? Bạn ấy thật sự đã cùng không biết bao nhiêu gã đàn ông hẹn hò để kiếm tiền sao?

Tôi tiếp tục dán mắt vào những con chữ trên màn hình.

Sở thích: "Thường thức nhạc cổ điển, mua sắm".

Đồ ăn yêu thích: "Dâu tây".

Nơi muốn đến khi hẹn hò: "Công viên trò chơi".

Tác giả yêu thích: "Inoue MIU".

Inoue MIU!?

Dường như vừa có ai đó đâm một cú vào đầu tôi.

Trước cái tên đột nhiên xuất hiện này, trái tim đang vô cùng yếu đuối của tôi nhận lấy cú sốc với uy lực gấp nhiều lần bình thường.

Toàn thân tôi nóng rực như bị lửa thiêu đốt, dòng suy nghĩ của tôi hoàn toàn bị cắt đứt.

Tác giả yêu thích: Inoue MIU.

Họ tên, Trà Hoa.

Nhất định nó vẫn chưa kết thúc. Chắc chắn tôi vẫn đang nằm bất tỉnh ở trong con hẻm đó. Cơn ác mộng này thật đáng sợ làm sao.

Đối trá! Tại sao lại như vậy!

Ba! Mẹ! Satoshi! Tại sao!? Tại sao mọi người lại làm vậy!?

Tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa có phải không? Không phải ba mẹ đã nói trong điện thoại rằng Tết này sẽ tới chỗ tôi và chúng tôi sẽ sống vui vẻ sao? Không phải ba mẹ đã nói ba mẹ sẽ nỗ lực làm việc và bảo tôi đừng gắng sức quá, còn khuyên tôi sắp tới buổi công diễn rồi, không nên làm thêm nhiều, nhớ giữ gìn cổ họng, đừng để bị cảm lạnh. Ba mẹ còn nói sẽ gửi hồng sấy mà tôi thích. Hi vọng sớm được gặp tôi và cả nhà chúng tôi sẽ lại sống hạnh phúc bên nhau. Còn nói không sao cả đâu, một ngày nào đó chúng tôi sẽ vượt qua. Không phải cha mẹ đã cười nói với tôi như vậy sao!? Ngay cả Satoshi cũng nói đã có bạn ở trường mới và cô vũ chị gái cố gắng hát thật tốt.

Vậy mà, tại sao!? Satoshi vẫn chỉ mới học cấp hai thôi mà!

Vì để một ngày nào đó cả nhà ta có thể đoàn tụ, tôi đã nỗ lực rất nhiều, vậy mà tại sao!?

Lần đầu tiên tiếp khách, đối phương nói chỉ cần cùng ông ta ăn cơm nói chuyện một lúc là được, vậy mà cuối cùng ông ta lại dẫn tôi vào khách sạn làm chuyện như vậy, tôi cảm thấy thật hổ thẹn, sợ hãi, đau đớn, buồn nôn!

Tôi thấy bản thân thật dơ bẩn, không dám nhìn thẳng vào mắt của bất kì ai. Cho dù biết mình phải che giấu bí mật này và tiếp tục sống trong sợ hãi, nhưng đôi lúc trong đầu tôi vẫn toát ra ý nghĩ muốn chết.

Tôi vào nhà vệ sinh nôn ọe vô số lần, dùng khăn và xà phòng chà xát cơ thể đến rách da nứt thịt nhưng vẫn không tài nào xóa được những kí ức đó.

Dù vậy, tôi đã có thể kiếm được tiền, chỉ cần có khoản tiền này, ba sẽ không bị bọn chủ nợ đánh đập, sẽ không phải quỳ xuống van xin chúng nữa, Satoshi cũng sẽ có tiền trả học phí.

Đó là điều duy nhất mà tôi làm được. Nếu như có thể giúp cả nhà lại sống vui vẻ hạnh phúc một cách bình thường như trước kia, cho dù một mình tôi trở nên bất thường cũng không sao cả.

Kể từ ngày đó, tôi gặp phải rất nhiều khách xấu, gặp rất nhiều điều thâm, mỗi ngày cơ thể tôi lại như bị bào mòn đi từng chút một, bùn đen dần dần vùi lấp cơ thể tôi. Còn tôi thì chỉ biết trốn trong đó và lo sợ có một ngày chuyện này sẽ vỡ lở.

Lúc tôi nghe Nanase xem tin tức trên ti vi về việc cảnh sát bắt giữ nghi phạm hẹn hò trả phí và nói "Cô gái làm chuyện đó cũng thật là... cô ta mới 16 tuổi thôi mà. Nếu là mình thì mình sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy với người mình không thích", tôi gần như không thể thở được.

Lúc được anh ôm ấp, tôi cảm thấy thật khổ sở, tôi thấy có lỗi với anh, vì vậy tôi bất giác lấy tay đẩy anh ra. Khi đó, anh đã nhìn tôi với ánh mắt đầy bi thương.

Tuy nhiên, chỉ cần nghĩ đây là vì cả nhà, tôi lại có thể chịu đựng được.

Hơn nữa, tôi còn có thiên thần, tôi đã gặp được thiên thần.

Chính vì vậy, cho dù đau đớn tới đâu tôi cũng sẽ không sao cả, tôi có thể nhìn được.

Tôi đã không cách nào hát thánh ca được nữa rồi!

Tôi không thể tin vào Chúa nữa rồi!

Cho dù tôi cầu nguyện trước Chúa để tâm hồn tôi giữ lại được sự thuần khiết thì cũng vô dụng. Chúa sẽ không mỉm cười với một kẻ dơ bẩn như tôi, Người đã đuổi tôi lưu vong tới thế giới bóng đêm.

Sớm muộn tôi cũng sẽ mất đi anh, mất đi Nanase.

Thiên thần cũng đã từng nếm trải sự tuyệt vọng này sao?

Tôi phải hát. Tôi không còn lại gì ngoài điều đó. Cho dù anh và Nanase rời xa tôi, tôi cũng sẽ sống tiếp mà không lựa chọn cái chết.

Tôi không được khóc! Hát đi! Tôi sẽ tiếp tục hát!

Không phải thánh ca tán dương Chúa Trời, mà là bài ca hướng về Chúa khiêu chiến.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sáng hôm sau, khi tôi chạm mặt Kotobuki trong phòng học, cô nàng chào tôi cụt lủn.

- Chào.

Mắt cô nàng vẫn còn đỏ hồng, thái độ cũng không được tự nhiên. Tuy nhiên, có lẽ tôi bây giờ cũng không khá hơn Kotobuki là bao.

- Chào buổi sáng... Kotobuki.

Mito Yuuka đang hẹn hò trả phí.

Tôi nên nói cho Kotobuki biết chuyện này sao?

Thứ gì đó đẳng chất trào lên cổ họng tôi, khi tôi đang không biết nên nói điều gì tiếp theo, Kotobuki đã đưa cho tôi một xấp giấy phô tô.

- ...Đây là bản sao tin nhắn của Yuuka. Hôm qua cậu nói muốn đọc chúng đúng không.

- Cảm ơn cậu.

- Chỉ có một số tin gần đây là vì yếu tố cá nhân... nên tôi đã xóa đi rồi.

Cô nàng ấp úng nói một cách khó khăn.

- Dù sao thì đây là tôi chủ động đưa cho cậu, cậu không đọc cũng không sao cả.

- Không, tôi sẽ đọc mà.

Lúc nhận lấy xấp giấy, ngón tay chúng tôi hơi chạm vào nhau, Kotobuki giật nảy mình.

Nhìn cô nàng như vậy, ngực tôi như thắt lại.

Tôi thật sự cứ nên gần gũi với Kotobuki như thế này sao? Rõ ràng tôi vẫn chưa đưa ra được câu trả lời cơ mà...

Sự thật đột nhiên hiện ra không chút lưu tình dồn ép lấy tôi, xiết chặt cổ họng tôi.

Tôi cố gắng đè nén hơi thở đang dần trở nên hỗn loạn và hỏi cô nàng.

- Kotobuki này, cậu biết Mito làm thêm ở đâu không?

- Ở FamiRe đấy. Nghe cậu ấy phàn nàn thì vì phải làm ca đêm nên thỉnh thoảng gặp mấy vị khách khó chịu lắm.

(Viết tắt của Family Restaurant, một chuỗi nhà hàng gia đình rất phổ biến ở Nhật)

- ...Vậy à. Thế cậu có hỏi bạn ấy địa chỉ nhà hàng đó không?

- Không. Yuuka nói cậu ấy xấu hổ lắm nên bảo tôi đừng tới. Sớm biết thế này thì tôi đã hỏi cậu ấy rõ ràng rồi.

Kotobuki cắn môi.

- Vậy...

Tôi khó khăn hỏi tiếp, tựa như cổ họng bị nghẹn một cục gì đó. Hiện tại tôi vẫn đang cư xử bình thường chứ? Nét mặt tôi không có gì mất tự nhiên chứ?

- Mito bình thường thích đọc sách gì?

- Hả?

Kotobuki ngược lên nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

- Tôi không có ý gì đâu, chỉ là tôi tò mò không biết ngoài Bóng ma trong nhà hát thì bạn ấy còn thích thể loại sách nào khác không ấy mà...

Nhất định câu hỏi này rất kì lạ. Trong ánh mắt của Kotobuki thoáng hiện một chút bối rối.

- Hình như cậu ấy thường xuyên đọc... văn học thiếu nhi nước ngoài thì phải... Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên này, Những phụ nữ nhỏ bé này... À, cậu ấy cũng rất thích Sarah cao gầy.

Inoue MIU thì sao?

Những lời đó suýt nữa thì bật ra khỏi miệng tôi, nhưng tôi lại cố nuốt ngược nó xuống cổ họng.

Cái tên Trà Hoa và dòng chữ "Tác giả yêu thích: Inoue MIU" mà tôi nhìn thấy tối qua trên màn hình máy tính cứ như một lời nguyền đeo bám trong đầu tôi.

Sách của Inoue MIU có lượng độc giả chính là giới trẻ từ mười mấy đến hai mươi mấy tuổi, nó từng trở thành sách phá kỉ lục bán chạy nhất, ngay cả phim điện ảnh và phim truyền hình phóng tác của nó cũng rất ăn khách. Cho nên dù Mito có đọc sách của Inoue MIU thì cũng không có gì lạ cả. Chắc

chấn đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Dù vậy, tôi vẫn không thể làm như không thấy cái tên này, cái tên đã cướp đi mọi thứ của tôi.

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh và nói.

- Mấy quyển này có phong cách khá khác biệt với Bóng ma trong nhà hát nhĩ. Mà nhắc tới cái này, bởi vì không có thời gian nên tôi vẫn chưa đọc hết được. Bây giờ vẫn chỉ đến đoạn Raoul để cứu thoát Christine mà đi xuống tầng hầm của nhà hát.

Kotobuki trả lời không mấy nhiệt tình. Sau đó, cô nàng rũ ánh mắt xuống với vẻ không biết làm sao, cắn môi một lúc rồi mới khẽ nói.

- Tôi đang nghĩ... có lẽ không có Raoul nào cả. Chuyện bạn trai có lẽ chỉ là do Yuuka tưởng tượng ra mà thôi.

Tôi kinh ngạc hỏi lại.

- Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?

Sau khi dùng tay nắm lấy đầu gối như để khiến bản thân bình tâm trở lại, Kotobuki trả lời với giọng u ám.

- Bởi vì chuyện đó thật sự quá không tự nhiên... Không chỉ là vì cậu ấy không chịu nói tên bạn trai cho tôi biết, mà còn là cái cách cậu ấy nói với tôi về bạn trai, có lúc đang kể chuyện say sưa về người đó, giọng của cậu ấy lại đột nhiên trở nên căm ghét, hoặc nói đúng hơn là khổ sở, việc này đã diễn ra rất nhiều lần. Đặc biệt là dạo gần đây... cậu ấy dường như không muốn nói chuyện gì liên quan tới bạn trai nữa. Còn có, khoảng hai tháng trước thì phải, lúc tôi đang nói chuyện điện thoại với Yuuka thì có một cuộc gọi cắt ngang...

- Là người bạn trai đó sao?

- Ừm.

Kotobuki nhúm mày.

- Thế là Yuuka nói "Bạn trai mình gọi, xin lỗi nha, lát mình nhắn tin lại sau" rồi cúp máy. Trước kia chưa từng có chuyện như vậy. Về sau Yuuka nói với tôi bạn trai không muốn cậu ấy làm thêm ca đêm ở FamiRe vì như vậy rất nguy hiểm. Anh ta còn thường xuyên gọi điện tới hỏi thăm cậu ấy nữa, nhưng tôi thì lại thấy hành động của anh ta chẳng khác nào của một kẻ quấy rối cả...

Một thứ gì đó tằm tối từ từ dâng lên trong ngực tôi.

Có lẽ bạn trai của bạn Mito đã biết được bí mật của bạn ấy cũng nên.

Vì thế anh ta mới phải liên tục gọi điện thoại để xác nhận xem Mito đang làm g...

Cũng có thể như lời Kotobuki nói, người bạn trai đó chỉ là tưởng tượng của Mito, còn cuộc gọi cắt ngang đó là từ "nơi làm thêm" gọi tới...

- ...Nhưng không phải lần cuối Mito gọi điện cho cậu, bạn ấy đã nói "đang ở cùng với bạn trai ngắm cây thông Nôen" sao?

Đáy mắt của Kotobuki xẹt qua một tầng bóng mờ, cô nàng nói bằng giọng nghiêm trọng.

- Đúng là cậu ấy đã nói vậy... nhưng lúc đó cái cách cậu ấy nói chuyện phần khởi đến kì lạ, cứ như thể đang diễn trên sân khấu vậy.

Trong màn đêm yên tĩnh, bạn Mito đã ở một mình và gọi điện thoại nói chuyện với Kotobuki sao?

Hiện tại mình đang ở cùng với bạn trai...

Vừa thử tưởng tượng khung cảnh đó trong đầu, tôi dựng hết cả tóc gáy.

- Cũng có thể Yuuka thật sự có bạn trai, chỉ là hai người quan hệ không tốt nên đã chia tay... Và bởi vì không thể nói ra chuyện này nên cậu ấy mới làm như hai người vẫn còn đang hẹn hò,.. Cứ nghĩ tới những cuộc nói chuyện với Yuuka, tôi lại không nhìn được mà có ý nghĩ như vậy...

"Có lẽ tôi đã tưởng tượng quá nhiều...", Kotobuki nói nhỏ một cách khổ sở.

Đúng vậy, tất cả những điều vừa rồi chỉ là suy đoán của chúng tôi.

Mito có bạn trai hay không? Thiên thần liệu có tồn tại và cả việc bạn ấy đã được người đó bí mật dạy thanh nhạc nữa.

Ngay cả việc liệu có phải bạn ấy đã dùng tên giả Trà Hoa để thực hiện những cuộc hẹn hò trả phí cũng chưa thể nói chắc chắn được.

Mặc dù biết làm thế này chỉ là đang trốn tránh, nhưng tôi vẫn tự thuyết phục bản thân như vậy và quyết định chưa nói chuyện này cho Kotobuki biết.

... Anh chỉ là không muốn biết mà thôi.

Tôi liền mình phản bác lại giọng nói đang vang lên trong đầu.

Không phải. Tôi chỉ không muốn làm Kotobuki bị tổn thương. Hơn nữa, liệu có đáng để biết được "sự thật" bằng mọi giá không? Nếu công bố sự thật lại chỉ đưa đến kết quả xấu hơn thì sao? Như vậy không phải cứ giải quyết mọi chuyện mà không làm tổn thương bất kì ai mới là lựa chọn đúng đắn sao?

Chuông vào học vang lên, chúng tôi quay lại chỗ ngồi của mỗi người.

Akutagawa nhúm mày nhìn về phía tôi với vẻ lo lắng.

"Mình nhận được lời nhắn rồi, Nanase.

Xin lỗi cậu nha. Hôm đó sau khi làm thêm mình có buổi học rồi. Hay là dời lại thứ Bảy tuần sau được không?"

"Ôi trời ơ~ Nanase ơ. Mình vừa lơ là một cái là lại mập lên hai cân rồi này~. Mặc dù thiên thần có nói để nâng cao âm lượng thì mình nên mập thêm chút nữa, nhưng mà vẫn sốc quá đi~. Mình quyết định từ hôm nay trở đi sẽ chỉ ăn táo và bánh quy vào bữa trưa thôi!"

"Hôm nay mình đã hát đơn ca vai nữ hoàng bóng đêm trong vở Tiếng sáo thần trước mặt mọi người đấy.

Các giáo viên đã rất kinh ngạc khi nghe giọng mình có thể kéo dài đến như vậy, ngay cả mình cũng thấy ngạc nhiên. Bạn học đều hỏi rốt cuộc mình đã được ca sĩ nổi tiếng nào kèm cặp, và khi mình trả lời người đó là 'thiên thần âm nhạc', tất cả cùng ngẩn người ra và tỏ vẻ không tin.

Nhưng đó là sự thật."

"Mình bị người ta nói xấu ở chỗ làm thêm. Gã khách đó thật kém cỏi!

Nhưng vì học phí mình phải nhả nại. Ôi~, học âm nhạc sao lại tốn kém đến thế cơ chứ. Lúc nào cũng phải đau đầu vì chỉ tiêu vé bán ra tối thiểu."

(Chỉ tiêu vé bán ra tối thiểu là một loại chỉ tiêu trong hợp đồng tổ chức biểu diễn để chỉ vé bán ra phải đạt tối thiểu bao nhiêu thì mới đủ hòa vốn cho buổi diễn đó, nếu buổi diễn có số vé bán ra không đạt mức này, bản thân ca sĩ phải tự trả chi phí còn thiếu cho phía nhà tổ chức sự kiện)

"Nói cho cậu biết nhé, Nanase! Mình được chọn vào vai nữ chính trong

buổi công diễn lần tới rồi! Ôi hạnh phúc quá! Nanase nhất định cũng phải tới xem đấy!"

"Vì luyện tập cho buổi công diễn, mình gần như chẳng còn thời gian để hẹn hò, thế nên bạn trai mình có hơi khó chịu. Nhưng anh ấy vẫn đối xử với mình rất dịu dàng, còn động viên mình cố gắng lên. Hi vọng Nanase có thể nhanh giới thiệu bạn trai cho mình xem mặt. Nếu như Nanase cũng cùng (Đoạn dưới bị xóa)"

"Tuân mệnh, lễ Giáng Sinh năm nay mình sẽ dành cho Nanase, bạn thân nhất của mình.

Còn đêm Nôen thì tất nhiên là của anh ấy rồi.

Hì hì, Nanase, hay là cậu cũng cố hết sức thử một lần đi?

Không sao đâu! Nanase dễ thương lắm, chắc chắn (Đoạn dưới bị xóa)"

"Mình thay nhạc chuông thành nhạc Giáng Sinh rồi. Là bài Santa Claus is coming to town.

Có vội quá không nhỉ ?"

"Tên anh ấy mình sẽ giữ bí mật cho đến khi nào tình cảm của Nanase cũng thành hiện thực mới thôi.

Nhưng mình có thể kể cho cậu nghe thật nhiều về thiên tình sử của bọn mình.

Đêm Nôen năm ngoái, bọn mình đã mua một cặp nhẫn đôi.

Mặc dù bọn mình đã hứa với nhau là lúc nào cũng sẽ mang nó theo người, nhưng anh ấy nói nếu anh ấy đeo nhẫn ở trường thì sẽ bị mọi người chọc, thế nên anh ấy đã tháo nó ra cất đi.

Trước mỗi buổi hẹn hò, anh ấy sẽ tại vệt vàng lấy nó ra đeo vào. Mình đã đứng từ xa thấy anh ấy làm vậy trông yêu lắm ấy.

Về sau, anh ấy có chuyện buồn, hai tay anh ấy nắm chặt như muốn cố chịu đựng. Khi mình khẽ chạm vào tay anh ấy và nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của anh ấy ra... lòng mình bỗng trở nên thật dịu dàng, cảm giác này thật cao thượng, mình nghĩ thầm trong đầu, ôi, mình yêu anh ấy biết bao.

Âm thanh khẽ vang lên khi chiếc nhẫn trên ngón tay chúng mình chạm vào nhau còn đẹp hơn bất kì thứ âm nhạc tuyệt vời nào.

Thế nào, Nanase, cậu ghen tỵ chưa~.

Nanase cũng phải nhanh kiếm bạn trai lên nhé. Có bạn trai thích lắm đấy~.

Chờ đến khi Nanase cũng có bạn trai, chúng mình sẽ có một cuộc hẹn hò kếp nhé."

"Nanase, nói cho cậu biết, bây giờ mình đang cực kì hạnh phúc đây, ca hát khiến mình cảm thấy thật vui vẻ. Chỉ cần có thiên thần mình chắc chắn sẽ càng ngày càng hát hay hơn, càng yêu ca hát hơn."

"Nanase, hình như cậu không thích thiên thần thì phải.

Mỗi khi mình nhắc tới thiên thần là giọng cậu lại trở nên khó chịu.

Mình biết cậu lo cho mình, nhưng khi nghe cậu nói có lẽ mình đang bị lừa, rằng thiên thần thật đáng nghi, mình lại cảm thấy rất khổ sở.

Bởi vì đối với mình, thiên thần là một ân nhân cực kì quan trọng."

"Chỗ làm thêm đột nhiên gọi có việc gấp.

Mình xin lỗi, lát nữa mình sẽ gọi điện cho cậu.

Cậu đừng lo nghĩ nhiều quá. Mori và bạn của cậu ấy cũng chỉ (Đoạn dưới bị xóa)

Mình đi đây, Nanase."

Bởi vì tiết bốn môn Hán Văn là giờ tự học, nên tôi vội thu dọn xấp tài liệu học rồi bắt đầu đọc tin nhắn của Mito.

Cho đến khi đọc tới dòng cuối cùng, tôi vẫn không thể hiểu được lý do mất tích của bạn ấy, bên trong cũng không nói nhiều về chuyện bạn trai và thiên thần.

Đọc lướt qua tin nhắn, tôi chỉ có thể liên tưởng tới một cô gái với cá tính hoạt bát vui vẻ bình thường như bao cô gái khác...

Chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa vang lên.

- Tôi đi mua bánh mì ở căng tin đây. Ông cứ ăn trước đi.
- Sao thế? Không phải dạo này ông toàn mang cơm nhà đi à?
- Sáng nay mẹ tôi cầm cơm mà lại quên bật điện.

Nói qua loa vài câu với Akutagawa xong, tôi đi ra hành lang, đúng lúc này...

Điện thoại di động trong túi tôi rung lên.

Đó là một tin nhắn, tên người gửi đã bị ẩn đi. Nội dung bên trong khiến tôi nín thở.

"Hắn là Lucifer".

Cái quái gì đây?

Tin nhắn rác sao?

Và khi tôi kết nối điện thoại với internet và thử tra nghĩa của từ tiếng Anh vừa rồi, tôi lại càng ngạc nhiên hơn.

Lucifer, thiên thần phản bội Chúa Trời và đọa lạc xuống địa ngục, còn được biết đến với cái tên "chúa tể địa ngục".

Hơi thở của tôi bỗng trở nên khó khăn.

Thiên thần âm nhạc và thiên thần đọa lạc Lucifer... Đây chỉ là ngẫu nhiên thôi sao? Hay là có người vì ý đồ nào đó nên đã gửi cho tôi tin nhắn này?

Rốt cuộc là ai?

"Hắn" là chỉ người nào? Ai là Lucifer?

Trong đầu tôi hiện lên người thiếu niên đeo kính có ánh mắt lạnh lùng. Chẳng lẽ đây là trò đùa của cậu ta sao? Tôi không biết cậu ta làm thế nào lại có được số điện thoại của tôi, nhưng lúc này đây mạnh mẽ duy nhất tôi nghĩ tới được chỉ có cậu ta. Hơn nữa, cả chuyện hôm qua cũng vậy, có quá nhiều điều liên quan tới cậu ta mà tôi không thể lý giải được.

Làm sao bây giờ? Tôi có nên đi hỏi thẳng Omi không? Nhưng nếu cậu ta lại nói gì đó, lại dùng cặp mắt tràn ngập thù địch đó nhìn tôi thì sao?

Mặc dù cảm thấy hoang mang, tôi vẫn thử đi tới thư viện.

Lúc thấy được người đang làm việc đằng sau quầy tiếp tân là một học sinh xa lạ, tôi bất giác thở phào một hơi nhẹ nhõm, tuy nhiên, lúc tôi đang định quay trở lại phòng học, tôi trông thấy Omi đang ngồi đọc sách bên một chiếc bàn trong khu tự đọc.

Trái tim tôi bắt đầu đập mạnh.

Làm sao giờ, làm sao giờ. Tôi lo lắng đến mức dạ dày phát đau, sau đó cố nín thở, tôi bước lại gần cậu ta.

Khoảnh khắc tôi nhìn lên từ phía sau và thấy được quyển sách cậu ta đang mở ra đọc, một cơn lạnh thấu xương chạy dọc sống lưng tôi.

Toàn thân tôi đóng băng trong nháy mắt, cứ như thể vừa bị ai đó lấy nước dội vào đầu.

Đó là một quyển sách của Inoue MIU được xuất bản dưới dạng bìa cứng...

Tại sao! Tại sao không phải một quyển sách khác, tại sao cậu ta lại đọc sách của MIU!?

Tư liệu của Trà Hoa hiện lên trong đầu tôi. Chẳng lẽ Omi đã biết được điều gì đó về Mito sao? Không, không phải, tôi suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tôi gượng nuốt một ngụm nước miếng, sau đó cất tiếng hỏi:

- Quyển đó là của Inoue MIU phải không?

Omi quay lại. Vừa thấy mặt tôi, đôi mắt giấu sau gọng kính của cậu ta nheo lại như thể đang nhìn vào một thứ gì đó cực kì đáng ghét.

Nhìn từ bề ngoài, cậu ta chỉ là một thiếu niên cực kì bình thường mà bạn có thể bắt gặp ở bất kì đâu trên phố, tuy nhiên ánh mắt cậu ta lại mang theo một áp lực kì lạ, mỗi lần bị ánh mắt đó nhìn, dạ dày tôi lại quặn thắt, mồ hôi bắt đầu túa ra khắp lòng bàn tay. Không được, bình tĩnh lại. Thể trạng chúng tôi không chênh nhau là mấy, hơn nữa, không phải cậu ta chỉ là một nam sinh bình thường và còn nhỏ tuổi hơn tôi sao!?

- Cậu thích quyển sách này hả?

Omi trả lời lạnh nhạt.

- Không, tôi cực kì ghét quyển sách này, cả Inoue MIU cũng thế.

Ngực tôi như bị đâm một nhát khi nghe cậu ta nói như vậy, tôi gần như không thể đứng vững nổi.

Cặp mắt tràn ngập thù địch kia vẫn không buông tha tôi, cậu ta nói tiếp với vẻ ghê tởm.

- Hành văn kém cỏi như thế do học sinh tiểu học viết, cái thứ được chấp vá từ những ngôn từ mỹ miều buồn nôn này chẳng khác gì một đồng rác rưởi. Nhân vật chính thì ngây ngô, lại còn giả nhân giả nghĩa, giống hệt như ai đó, vừa đọc đã muốn ói rồi.

Đáy mắt cậu ta phát ra ánh sáng lập lòe như của một con chó hoang, miệng cậu ta nhả ra những lời khinh miệt.

Những lời vừa rồi... giống hệt những gì tôi đã thốt ra với đám con gái trong lớp dạo trước.

"Sách như vậy có gì hay ho chứ? Hành văn kém cỏi, cấu tứ lộn xộn, đọc mà tức cười, chẳng khác nào một bài thơ do một đứa học sinh cấp hai dăn độn viết ra."

"Mọi người chỉ vì tác giả là một cô gái 14 tuổi đoạt giải thưởng nên mới cảm thấy tò mò, mới làm quá lên như vậy, mình nói không đúng sao?"

"Mình ghét nhất Inoue MIU!"

Đúng vậy, ý nghĩ của tôi cũng giống cậu ta.

Quyển sách này thật kém cỏi, nó chẳng có chút giá trị nào cả. Chắc hẳn đã xảy ra sai sót nào đó thế cho nên mới có chuyện một người như tôi mà lại được mọi người tâng bốc như vậy.

Trên đời này người tôi hận nhất là Inoue MIU.

- Thật không biết người ta phải mặt dày không biết xấu hổ tới đâu mới có thể viết ra một thế giới đầy xinh đẹp, thiện ý tràn ngập mọi góc ngách như thế này? Tất cả những gì viết trong quyển sách này toàn là dối trá. Những kẻ chỉ biết dùng bề ngoài để phán đoán tất cả, những kẻ chỉ biết tự huyễn hoặc bản thân rằng mình đang sống trong ánh mặt trời, rằng cuộc sống của bản thân là một con đường bằng phẳng rộng rãi, đều chỉ là những kẻ chuyên làm tổn thương người khác bằng sự ngây ngô của mình. Giống như anh, Mariya và cả Inoue MIU nữa.

Trước đây, chưa từng có ai đứng trước mặt tôi và phủ nhận sự tồn tại của "Inoue MIU" như nam sinh này đang làm. Đến bây giờ, tôi mới nhận ra việc đó khiến tôi đau đớn đến đâu, ngực tôi như bị xé toạc, đầu óc tôi hỗn loạn...

Khi sắp khụy xuống vì hai chân đã nhũn cả ra, tôi vội vàng nói "Xin lỗi vì đã quấy rầy cậu" rồi nhanh chân rời khỏi thư viện như đang chạy trốn.

Cho dù có ai đó cười nhạo rằng tôi thật thảm hại, thật khó nhìn, tôi cũng không thể chịu đựng thêm một phút nào việc đứng ở đây và bị ánh mắt đầy ác ý của cậu ta nhìn chăm chăm, bị những ngôn từ sắc nhọn như dao cạo của cậu ta cắt tổn thương đầy mình.

Tôi biết rõ hơn ai hết những gì viết trong sách của MIU chỉ toàn là dối trá.

Hiện thực chưa bao giờ dịu dàng như vậy, xinh đẹp như vậy, tất cả những nguyện ước, hứa hẹn đều chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi sẽ tiêu tan bất kì lúc nào.

Cuộc sống bình thường hàng ngày bị hủy hoại trong chớp mắt, hai con người tay nắm tay cười hạnh phúc bị chia lìa, kí ức trở thành thứ độc dược mang tới sự hoang mang hỗn loạn.

Toàn thân tôi đau nhức, cơ thể tôi nóng bừng, tôi không biết mình phải làm gì.

Tôi hận Inoue MIU! Quyển sách đó và cả Inoue MIU cũng thế, chúng thật dơ bẩn, thật dối trá.

Tôi biết điều đó, biết rất rõ! Rất rõ! Nhưng...

Tôi đứng vịn vào tường trong một góc hành lang không người và lặp lại những lần hít thở ngắn. Mồ hôi túa ra, một cơn lạnh chạy dọc cơ thể khiến toàn thân tôi run lên lấy bầy, tôi có cảm giác dường như mình đang bệnh nặng.

Khi tôi sắp gục xuống sàn thì một bàn tay của ai đó đặt vào vai tôi.

- Em sao thế, Inoue?

Tôi ngẩng đầu lên, thầy Mariya đang đứng ở đó và nắm lấy vai tôi từ đằng sau.

- ...Thầy.

- Sắc mặt em kém quá. Để thầy đưa em tới phòng y tế nhé?

Thầy ấy nhíu mày và hỏi với vẻ lo lắng, nhưng tôi lại chỉ lắc đầu yếu ớt.

- Em không sao. Nó sẽ nhanh biến mất thôi ạ...

Hai hàng lông mày của thầy Mariya lại càng nhíu chặt hơn.

- Theo như thầy thấy thì em chẳng có vẻ gì là không sao cả. Nếu em đã không muốn đến phòng y tế thì chúng ta tới phòng dụng cụ âm nhạc đi. Đây là mệnh lệnh của giáo viên, em không có quyền từ chối.

- Đây, em dùng đi.

- Cảm ơn thầy.

Hương quế phảng phất trong không khí cùng với làn hơi nước trắng xóa.

Thầy Mariya cười hiền từ và đưa cho tôi một cốc trà sữa Ấn Độ ấm áp, tôi dùng hai tay đỡ lấy nó rồi vừa thổi vừa uống từng ngụm một.

Bên trong phòng dụng cụ âm nhạc lấp lánh ánh sáng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, bầu không khí thật thanh bình, ấm áp.

Hơi thở của tôi đã trở lại bình thường, mồ hôi cũng không đổ ra nữa. Tuy nhiên, trong tim tôi vẫn còn đọng lại một cảm giác đau nhói.

Thầy Mariya cũng vừa uống cốc trà sữa của mình, vừa nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng rồi hỏi:

- Đã có chuyện gì à?

- Nếu em không muốn nói thì cũng không sao đâu.

- ...Thầy, thầy có khi nào hận bản thân chưa ạ?

- ...Em và Nanase cãi nhau hả?

Tôi siết chặt chiếc cốc giấy, cúi đầu không nói, thấy thế thầy Mariya nói khẽ bằng giọng trầm tĩnh.

- Có chứ. Đã có lúc thầy rất hận chính mình.

Tôi ngẩng đầu lên và trông thấy thầy ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ với nét mặt bi thương.

- ...Cha mẹ thầy đều là nhạc sĩ, thế nên kể từ khi sinh thầy ra họ đã kì vọng thầy sẽ nối tiếp truyền thống này, họ chưa từng hoài nghi điều đó. Tuy nhiên, dần dần, thầy bắt đầu cảm thấy những âm thanh xung quanh thầy và âm nhạc của thầy hoàn toàn không phù hợp với nhau... và bởi vì thầy đã không cân bằng được, thầy bắt đầu cảm hận tất cả. Thầy ước gì sự tồn tại của thầy, cái tên mà thầy đang mang đều biến mất trên cõi đời này. Khi đó, mỗi ngày, thầy đều nghĩ như vậy.

Tôi nhìn chăm chú vào khuôn mặt của thầy Mariya và nghiêng tai lắng nghe giọng nói buồn bã của thầy.

Thầy Mariya khẽ đặt tay lên chiếc đồng hồ to bản mà thầy đang đeo, và nở một nụ cười đằm thắm... nhưng đầu đó trong nụ cười ấy tôi lại phảng phất thấy được nỗi chua xót.

- Thế nên thầy trở thành giáo viên và dạy học ở đây. Bởi vì thầy hi vọng mình sẽ có thể sống mà không phải cảm hận bản thân nữa...

Mặc dù được gọi là thiên tài, được nhận những đãi ngộ đặc biệt, nhưng có lẽ những điều đó lại chỉ càng khiến thầy Mariya cảm thấy khổ sở... Giống như tôi mỗi khi nhìn thấy Inoue MIU được tán dương trên tivi hay các bài bình văn.

- À đúng rồi, hai đứa đã tìm được Mito chưa?

Thầy Mariya chợt ngẩng đầu lên và hỏi.

- Chưa ạ... Mạnh mỗi duy nhất bọn em có được chỉ là thiên thần âm nhạc mà thôi.

- Vậy sao...

Ánh mắt thầy Mariya trở nên âm trầm, rồi thầy ấy nói nhỏ với giọng lo lắng.

- Có lẽ em và Nanase không nên tìm kiếm Mito nữa.

Tôi giật mình hỏi lại.

- Tại sao ạ?

- Bởi vì... nếu việc mất tích của Mito là do bản thân em ấy muốn vậy, có lẽ Mito sẽ không hi vọng bị người khác tìm thấy.

Chị Shouko cũng từng nói với tôi rằng hồi còn học đại học, có một đạo thầy Mariya đột nhiên mất tích và không ai biết thầy ấy đi đâu cả.

Có lẽ việc này khiến thầy ấy nhớ lại sự kiện đó chăng?

Thầy Mariya tiếp tục nói với giọng khàn khàn yếu ớt.

- ...Sự thật chưa hẳn sẽ khiến con người ta được cứu rỗi. Có khi không biết mới là hạnh phúc. Đặc biệt là đối với những người theo đuổi nghệ thuật... họ đều rất nhất gan, đều không tự tin vào bản thân, đều rất dễ bị lay động. Cho dù được tán thưởng là có tài năng, một lúc nào đó họ cũng sẽ phải đối mặt với khó khăn trắc trở không thể nào vượt qua, tựa như đang có một bức tường chặn ngang con đường của họ, họ sẽ cảm thấy đau đớn khổ sở, không biết phải làm thế nào... Cho dù vậy, họ vẫn không thể từ bỏ, tâm bệnh của họ càng lúc càng nặng hơn... Thầy đã chứng kiến rất nhiều người như vậy. Nói thật thầy không hiểu tại sao họ lại phải tự dồn bản thân vào đường cùng đến mức đó... Tài năng là một thứ cực kì bất định, không có một phương pháp nào có thể đo đếm chính xác tài năng của một người, trước kia không có, về sau cũng sẽ không... Thứ ảo tưởng được gọi là tài năng ấy một lúc nào đó

sẽ trở thành hung khí tổn thương con người. Đối với khán giả, mọi loại hình âm nhạc hay đều là bình đẳng, nhưng với những người sáng tác ra chúng thì lại không phải như vậy, cho dù có tài năng thì họ cũng không thể nào vĩnh viễn giữ được nó.

Thầy biết một ca sĩ từng được người đời gọi là thiên thần, khi đó thiên thần được bao quanh bởi vô vàn ánh hào quang của những lời tán thưởng, thế nhưng ngày nay không còn ai nhớ tới thiên thần nữa... Thiên thần đã không còn ca hát nữa.

Khi thốt cái từ "thiên thần" ra khỏi miệng, ánh mắt của thầy Mariya toát lên một sự đau đớn kịch liệt.

- Tại sao thiên thần lại không ca hát nữa ạ?

Thầy Mariya khẽ nói với giọng bi thương.

- Bởi vì... đã có người chết. Một nhạc sĩ có tuổi khi đang nghe bài thánh ca do thiên thần hát đã tự lấy dao cắt cổ tay của mình.

Câu nói này khiến tôi nín thở, thầy Mariya nói tiếp, trông thầy ấy càng khổ sở hơn.

- Thiên thần mang tới bất hạnh, hủy diệt con người... Tiếng ca của thiên thần tràn ngập tội ác, dồn vô số nhân loại vào chỗ chết. Thế nên thiên thần không ca hát nữa. Thiên thần không thể hát nữa.

Nhìn thầy Mariya nắm chặt cổ tay và nói ra những lời như vậy, tôi có cảm tưởng thầy ấy đang tự trách cứ bản thân.

Thiên thần trong lời kể của thầy ấy có liên hệ gì với Mito không nhỉ...?

Hay là với thầy ấy... Không, rất có thể chính bản thân thầy Mariya là...

"Mari lúc đó là ngôi sao hi vọng của bọn chị đấy!"

"Ai cũng nói sau này cậu ấy chắc hẳn sẽ trở thành ca sĩ nhạc kịch đại diện cho Nhật Bản."

Thầy Mariya trông có vẻ mệt mỏi, nhưng ngay lập tức thầy ấy lại hít vào một hơi thật sâu như muốn cắt bỏ điều gì đó rồi cầm lấy chiếc cốc giấy đặt trên bàn.

Sau đó thầy ấy nhìn về phía tôi và khẽ nở một nụ cười, có chút đau đớn, có chút khổ sở.

- Inoue, em biết không? Trở thành một người theo đuổi nghệ thuật thành công chỉ là một giấc mộng. Thay vì thứ hảo huyền đó, thầy thà lựa chọn một cốc trà sữa như thế này.

Không biết Inoue MIU là một cô gái như thế nào nhỉ...

Trong khi lật từng trang sách, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ như vậy.

Mặc dù các tạp chí đều viết MIU là tiểu thư con nhà giàu, nhưng tôi lại cho rằng MIU hẳn chỉ là một cô gái bình thường. Là một cô gái bình thường có cuộc sống hạnh phúc cùng với gia đình, bạn bè và người thương, tôi nghĩ như vậy.

Chắc chắn đó sẽ là một cô gái rất tuyệt vời, dịu dàng, thuần khiết, lúc nào cũng tươi cười...

Sách của MIU không có hình minh họa, nhưng thay vào đó lại có nhiều bức ảnh chụp xinh đẹp, tôi rất thích chúng.

Bầu trời xanh, thảm cỏ, cơn mưa, hồ bơi, nhà thể dục, vòi nước, xà đơn... Tất cả đều là những hình ảnh quen thuộc nhưng lại khiến người ta cảm thấy

hoài niệm.

Ngoài ra còn có tâm trạng gọi là ưa thích người nào đó, cảm giác tin tưởng, hẹn ước quan trọng.

Càng đọc, trong lòng tôi lại càng đầy ắp những cảm xúc tinh khiết.

Sẽ thật tốt biết bao nếu Nanase cũng thử đọc sách của MIU.

Tôi nghĩ cậu ấy sẽ rất thích nó, nhưng có một lần khi tôi nói với cậu ấy, "Tác giả Inoue MIU cùng tuổi với bọn mình đấy. Không biết cậu ấy trông thế nào nhỉ", Nanase lại tỏ ra khó chịu, "Loại không dám thò mặt ra như thế chắc hẳn là xấu lắm".

Mặc dù Nanase không giỏi giao tiếp nhưng bản tính cậu ấy lại rất tốt. Bình thường có bao giờ cậu ấy nói ra IM nào quá đáng đến vậy đâu...

Tôi lại dán thêm một bức hình khác của Nanase lên đại sảnh. Trong hình cậu ấy hơi phồng má lên trông thật đáng yêu.

Trên mặt tường dán hình của thiên thần, của Nanase, của tôi và của hoa hồng xanh.

Mỗi khi nhìn vào chúng, một kẻ đã bị vấy bẩn như tôi lại thầm cầu nguyện.

Hi vọng Nanase sẽ có một cuộc sống bình thường và hạnh phúc.

Hi vọng cậu ấy sẽ mãi sống trong ánh nắng ấm áp, nơi tôi đã không còn cách nào quay trở lại, hi vọng cậu ấy được bao quanh bởi gia đình bạn bè, có thể tươi cười rạng rỡ từ tận đáy lòng.

Hi vọng, tình cảm của Nanase có thể thành hiện thực.

Nếu như chuyện của Nanase cũng như Itsuki và Hatori trong tiểu thuyết của Inoue MIU thì tốt biết bao.

Thầy Mariya đang giấu chúng tôi chuyện gì đó Lúc tôi ôm suy nghĩ mịt mờ này trong đầu và trở về lớp thì chuông báo vào học cũng vừa vang lên.

- Xin lỗi. Lúc này tôi tự dừng thấy không khỏe nên tới chỗ thầy Mariya nghỉ một lúc.

Akutagawa nhú mào:

- Ông không sao chứ?

- Ừm. Cũng đỡ nhiều rồi.

- Vậy à. Thế thì tốt, thực ra...

Akutagawa ngập ngừng, lúc cậu ấy mang theo nét mặt khó xử và định mở miệng nói gì đó...

- Nanase!

Tiếng la của Mori khiến tôi kinh ngạc quay người lại, toàn thân Kotobuki đang run rẩy, mặt tái xanh lấy tay chống lên bàn.

- Bờ không khỏe à!? Nanase?

Tôi cũng vội chạy sang.

Mũi chân tôi đụng vào thứ gì đó. Một chiếc điện thoại nhìn rất quen mắt đang nằm trên sàn

Ồ? Đây không phải điện thoại của Kotobuki sao?

Tôi cúi người xuống nhặt nó lên, đúng lúc tôi đang định gấp lại màn hình vẫn để mở, Kotobuki xông tới và cướp chiếc điện thoại khỏi tay tôi.

- !

Tôi ngạc nhiên nhìn Kotobuki nhướn cao hàng lông mày, hơi thở gấp gáp, mắt rưng rưng nước, cả người run rẩy nhưng vẫn nhìn tôi chăm chăm. Nhưng đúng lúc này, giáo viên bước vào lớp.

- Thưa thầy, Kotobuki trong người không được khỏe, em sẽ đưa bạn ấy xuống phòng y tế ạ.

Mori đỡ lấy Kotobuki rồi đi ra ngoài. Kotobuki vẫn nắm chặt chiếc điện thoại trước ngực, mặt cúi gằm và bước ra khỏi lớp, trông cô nàng dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Kotobuki rốt cuộc bị làm sao vậy nhỉ? Lúc này, khi thoáng nhìn qua màn hình điện thoại, tôi để ý thấy trên đó đang hiển thị một tin nhắn khá dài.

Chẳng lẽ cô nàng cũng nhận được tin nhắn kì quái sao!?

Tranh thủ giờ giải lao, tôi tới cạnh bàn của Mori và hỏi thăm tình hình của Kotobuki.

Mori trả lời với vẻ mặt hoang mang.

- Cái này... Mình cũng không rõ lắm, nhưng mà trông bồ ấy hơi hoang mang. Còn nói cái gì mà "bóng ma".

Tôi bỗng sinh ra ảo giác bóng tối đen kịt lạnh lẽo đang phủ xuống toàn thân, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

- Cậu ấy... đã nói bóng ma sao? Kotobuki đã nói như vậy sao?

- Có lẽ là mình nghe nhầm cũng nên... Nhưng Inoue này, mình nghĩ tốt hơn hết bạn không nên đi tìm Nanase lúc này, cứ để bồ ấy bình tâm lại đã.

Hơi thở của tôi trở nên khó khăn, cảm giác bất an siết chặt lấy ngực tôi.

Tin nhắn đó quả thật có liên hệ với tin nhắn mà tôi nhận được hồi trưa sao? Nội dung trong đó đáng sợ tới mức khiến Kotobuki đánh rơi điện thoại sao?

Khi Kotobuki quay lại lớp đã là lúc giờ trực nhật cuối ngày kết thúc.

Tôi đứng từ xa quan sát Mori và đám con gái vây lấy cô nàng mồm năm miệng mười nói "Bọn mình lo quá". Kotobuki chỉ miễn cưỡng nở nụ cười trả lời qua loa các câu hỏi. Đợi đến lúc Kotobuki xách cặp và bước ra khỏi lớp, tôi mới đuổi theo và gọi lại cô nàng ở trên hành lang.

- Kotobuki.

Tấm lưng mảnh khảnh của Kotobuki khẽ run lên. Nhưng cô nàng không dừng bước, ngược lại cô nàng bắt đầu bước đi thật nhanh như đang cố chạy trốn.

- Chờ đã, Kotobuki!

Lúc tôi nắm được tay cô nàng, Kotobuki quay lại nhìn tôi với đôi mắt rơm rớm nước.

- Thả tôi ra...

- Có chuyện gì vậy? Bóng ma đã làm gì sao?

Cặp mắt mở to của cô nàng thoáng vẻ sợ hãi. Trên khuôn mặt tái xanh lần lượt hiện lên những cảm xúc phức tạp, sợ hãi, đau đớn, bối rối, khẩn cầu, bi thương.

Làm sao vậy? Tại sao Kotobuki lại sợ hãi đến vậy? Còn nữa, tại sao trông cô nàng lại bị thương đến vậy...

Trong lúc tôi còn đang hoang mang, Kotobuki đã nhú mào lại và nói nhỏ bằng giọng run rẩy.

- Không có gì cả... cậu cứ mặc kệ tôi. Từ nay về sau tôi sẽ tự mình đi tìm Yuuka, Inoue không cần đi theo nữa...

- Nhưng...

Tôi càng bối rối hơn khi nhìn thấy những giọt nước trong suốt đang tích đầy trong hai mắt Kotobuki.

Kotobuki cố gắng dẫn nước mắt xuống rồi nói với giọng run rẩy.

- B-Bởi vì... hôm qua, lúc đi cùng tôi tới nhà Yuuka, trông Inoue, đã rất... khổ sở... Tôi không muốn nhìn Inoue như vậy. Tôi không chịu được nữa. Tôi, tôi cũng chẳng phải bạn gái của Inoue vậy mà lại toàn gây phiền toái cho cậu... Tôi xin lỗi. C-Cảm ơn cậu vì mọi chuyện từ trước tới nay Nhưng mà, xin cậu, hãy cứ mặc kệ tôi đi...

Những lời này chẳng khác nào một cú đấm nện toàn lực vào đầu tôi, trong đầu tôi trắng xóa, tay vô thức buông lỏng ra.

Đứng bên cạnh nhìn tôi hoang mang như vậy, Kotobuki trông rất khổ sở...

- Chị Kotobuki.

Omi lặng lẽ xuất hiện và nói.

- Cô thử thư gọi chị, giờ chị đến thư viện được không?

- ...Chị biết rồi.

Khẽ nói với giọng khàn khàn như vậy xong, vẫn cúi đầu, Kotobuki rời đi cùng với Omi.

Trên đường, Omi quay lại và quăng cho tôi một ánh mắt lạnh băng đầy khinh miệt.

... Giả nhân giả nghĩa.

Chân tôi đông cứng, cổ họng như bị siết chặt, tôi không thể thốt ra một lời nào.

Tôi muốn giúp đỡ Kotobuki, điều này tuyệt không phải giả dối. Nhìn cô nàng yếu đuối khóc thút thít, ngực tôi lại nhói lên, tôi lại nghĩ dù thế nào cũng phải giúp đỡ Kotobuki.

Nhưng bởi vì tôi mang theo những cảm xúc lẫn lộn trong lòng đi giúp đỡ cô nàng, tôi đã khiến Kotobuki có vẻ mặt khổ sở như vậy.

Tôi không thở được, cổ họng tôi đau đớn, thật hi vọng sự tồn tại của tôi có thể biến mất. Thật sự, tôi thật sự không muốn làm Kotobuki tổn thương, tôi hoàn toàn không có ý định đó. Nhưng cũng giống như lúc ở trong thư viện, giống như những gì Omi nói, tôi là một kẻ giả nhân giả nghĩa kém cỏi.

Tôi mang theo tâm trạng bi thảm bước đi loạng choạng trên hành lang, dường như mọi người đều đang nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, tất cả bọn họ đều đang chỉ trích tôi. Lòng tôi trống rỗng, như thể bị đào một cái hố sâu hun hút, cảm giác đau nhói, khổ sở khiến nước mắt tôi trào lên.

Không được! Tôi không được khóc! Tôi không có tư cách làm điều đó. Là tôi, chính tôi là người đã khiến Kotobuki phải nói ra những lời như vậy. Tôi là người đã khiến Kotobuki khóc.

Tôi liệu mình chớp mắt để ngăn thứ chất lỏng đang muốn tuôn ra.

Tôi phải làm gì tiếp theo đây?

Kotobuki đã nói cô nàng sẽ một mình đi tìm Mito và không muốn tôi nhúng tay vào chuyện này nữa.

Nhưng tôi không thể mặc kệ Kotobuki như vậy được. Tôi nên tiếp tục ở bên cạnh Kotobuki dù biết điều đó sẽ khiến cô nàng tổn thương sao? Hay là tôi nên vì Kotobuki và rời xa cô nàng? Tôi không biết, tôi không biết mình phải làm gì.

Đôi chân của tôi vô thức hướng về gian phòng sinh hoạt quen thuộc, của câu lạc bộ Văn học nằm ở góc phía tây của tầng ba dãy nhà học.

Nhưng chị Tooko đã không còn ở đó nữa rồi.

Cho dù chỉ là ảo giác cũng được.

Tôi muốn gặp chị ấy.

Tôi muốn gặp chị Tooko.

Khi tôi nắm lấy tay lạnh như băng và mở ra cánh cửa dẫn vào phòng sinh hoạt...

Một giọng nói dịu dàng vọng vào tai tôi.

- Chào em, Konoha.

"Cô gái văn chương" tựa như đóa violet tím với hai bím tóc mảnh dài tới eo đang ngồi ôm chân trên chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ và lật từng trang sách.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

- Giáng sinh yêu thương của Dickens có vị của món meatloaf vừa ra lò. Hương vị tinh tế, ngay cả trẻ nhỏ cũng có thể ăn thật nhiều, sau khi lớn lên luôn cảm thấy ấm áp, thân thương với mùi vị thơm ngon này.

(Meatloaf là một món ăn truyền thống của châu Âu, làm từ thịt xay nhuyễn với rau củ rồi ép lại thành hình một ổ bánh mì (loaf), sau đó được đem nướng hoặc hun khói)

Gã nhà giàu Scrooge tham lam không tin tưởng bất kì ai, vào đêm trước Giáng Sinh ông ta gặp lại hồn ma của một người bạn qua đời từ rất lâu về trước và được khuyên rằng hãy thay đổi cách sống. Người bạn muốn trao cho Scrooge cơ hội. Về sau ba bóng ma Giáng Sinh đại diện cho quá khứ, hiện tại, tương lai lần lượt xuất hiện trước mặt Scrooge và cho ông ta thấy những điều mà ông đã quên, những điều ông đã bỏ lỡ.

Quang cảnh lễ Giáng Sinh ấm áp, một gia đình dù nghèo khó vẫn sống đầm ấm hạnh phúc, niềm tin, hi vọng...

Tựa như món meatloaf nghi ngút khói vừa ra lò, trộn bên trong là cần tây, cà rốt, củ hành, trứng gà cùng quả ôliu, ta dùng dao cắt nó thành khoanh, sau đó lấy nĩa bạc chia ra từng miếng nhỏ và đưa vào miệng từ từ thưởng thức.

Cần tây và cà rốt bình thường thật khó ăn nhưng bây giờ quện chung với nước thịt ấm áp ôn hòa lại mang tới một cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng

khoan khoái lấp đầy lồng ngực. Quả ôliu mang hương vị hơi chua chua cũng sẽ gây nghiện cho thực khách, càng làm cho món ăn trở nên ngon hơn.

Vừa huyền thuyên với nét mặt hạnh phúc, chị Tooko vừa xé ra một mẫu từ trang sách và bỏ vào miệng.

Kèm theo âm thanh nhấm nháp khe khẽ, cổ họng trắng nõn khẽ chuyển động rồi nuốt xuống, sau đó rồi chị ấy nở một nụ cười hạnh phúc.

Những tia nắng trong suốt hắt vào từ cửa sổ nhẹ nhàng chiếu rọi hai bím tóc mảnh dài như đuôi mèo, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo và dáng người thanh mảnh của chị ấy.

Đây thật sự là chị Tooko sao?

Ngoài chị ấy ra, không có nữ sinh cấp ba nào lại vừa ăn sách rau rầu vừa huyền thuyên đủ thứ kì lạ như vậy cả.

- ...Chị đang làm gì ở đây vậy?

Khi tôi khó khăn hỏi ra những lời này, chị Tooko chậm rãi quay đầu nhìn về phía tôi và nở một nụ cười đáng yêu.

- Tự đứng trong đầu chị nghĩ không biết Konoha thế nào rồi nhỉ, thế là chị tới đây xả hơi một chút.

- Bị xếp hạng E mà chị còn rảnh rang quá nhỉ.

- Nhờ có điểm tâm của Konoha động viên mà chị đã thành hạng C rồi đó.

Chị Tooko hoàn toàn không bị dao động trước lời châm chọc của tôi và trả lời tỉnh bơ như vậy.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, hốc mũi tôi cay xè.

Chị Tooko hai tay ôm lấy lưng ghế ngược lên nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

- Konoha nè, những bài điểm tâm em bỏ vào hòm thư gần đây hương vị thật sự ngon lắm. Có bánh quy nướng phủ hạt vừng, có bánh nho khô thoang thoang hương rượu... có thạch trái cây hương bạc hà, có trà sữa Ấn Độ ngọt ngào... Những lúc ăn chúng, chị lại tưởng tượng trong đầu "Ôi, cho dù mình không ở đây, Konoha cũng có thể sống thật vui vẻ... chắc hẳn em ấy đã gặp rất nhiều chuyện tốt đẹp".

Giọng nói trong vắt của chị ấy khiến lồng ngực tôi lay động, tôi vội vàng ngoảnh mặt đi.

- Em cũng đâu thể để cho một người sắp đi thi ăn thứ gì kì lạ được. Chị Tooko là đồ tham ăn, cho dù em viết cho chị một thứ rất kì quái thì chị cũng sẽ ăn hết cho mà xem.

- Đúng rồi, bởi vì đó là điểm tâm do Konoha viết ra mà, chị sẽ không để thừa một miếng nào cả.

Xạo quá đi. Cho dù bỏ trong hòm thư là một lá thư kì quái không phải do tôi viết đi nữa thì chị ấy cũng sẽ ăn sạch trơn.

- Nhưng mà, dạo gần đây điểm tâm của Konoha có hơi đáng...

Ánh mắt chị Tooko trở nên âm đạm.

Vì lo lắng chuyện này mà chị ấy tới đây sao? Câu chuyện tam đề tôi viết thật sự đáng đến vậy sao?

Chẳng hiểu sao cảm xúc của tôi càng lúc càng trở nên yếu đuối, cổ họng nóng lên, tôi có cảm giác dường như chị Tooko đã nhìn thấu tất cả.

Đáng ghét. Tôi không muốn mình trẻ con như vậy. Hơn nữa chị Tooko bây giờ cũng đang rất vất vả vì kì thi sắp tới.

Trong lúc tôi đang còn căn răng chịu đựng, chị Tooko đột nhiên nở nụ cười.

- Nói tới chuyện điếm tâm chị lại bỗng muốn ăn đồ ngọt rồi. Nè Konoha, "suất ăn" hôm nay đâu?

Rồi chị ấy bắt đầu rung ghế hối thúc tôi.

- Rồi rồi rồi, em viết liền đây.

Nói xong tôi mới nhớ mình vẫn còn một câu chuyện tam đề bị bỏ quên trong cặp suốt từ cái hôm bị Kotobuki nói "ghét" tôi. Chính là câu chuyện với "hương vị mềm mại căng phồng của bánh trứng vani" ấy, hôm đó vì quá phiền não, tôi đã quên bỏ nó vào hòm thư...

Tôi mở cặp và lấy ra xấp giấy bản thảo rồi đặt lên bàn.

Sau đó, tôi tiện tay cầm lấy một cái thẻ đánh dấu màu xanh lam ở gần đấy rồi dùng bút bi viết lên số điện thoại và địa chỉ email của mình.

Chị Tooko nhìn về phía tôi với vẻ mặt đầy chờ mong, miệng liên tục kêu "Nhanh lên nhanh lên~".

Tay phải cầm xấp giấy bản thảo, tay trái cầm thẻ đánh dấu, tôi chìa chúng về phía chị Tooko và hỏi.

- Chị muốn cái nào, to hay nhỏ?

Vẫn ngồi trên ghế, chị Tooko chia hai tay ra cười tươi rói.

- To!

Sau khi ăn xong câu chuyện mang hương vị mềm mại căng phồng của bánh trứng vani lấy chủ đề từ "bướm bướm", "núi Osore" và "vận động viên lướt sóng", chị Tooko lấy tay đè lên ngực, khuôn mặt nhăn nhúm lại một cách khổ sở.

- Uiiiiii, vận động viên lướt sóng cơ bắp đầy mình mặc độc một chiếc quần bơi trượt ngã từ trên núi Osore xuống~. Linh hồn anh ta biến thành một con bướm và bay khỏi cơ thể, sau đó lại quay về núi Osore~. Vận động viên lướt sóng giờ đã trở thành một bộ hài cốt~. Đây là... truyện kinh dị? Nó là truyện kinh dị phải không? Không có chút vani nào cả, toàn vị chả cá hấp nhồi thêm củ cải muối~~~ Hoàn toàn không căng phồng gì cả~. Ăn mà như cắt cổ họng thế này~, ui daaa, lại còn bỏ thêm cả mù tạt đậm đặc vào nữa~

Tôi quay lưng về phía chị Tooko đang rên rỉ và kẹp cái thẻ đánh dấu vừa này vào trong sổ tay. Rốt cục tôi vẫn không thể đưa nó cho chị ấy.

- Uiii.... auuu... Konoha nè, em gọi điện nói chuyện gì với Ryuuto thế?

Khi tôi quay đầu lại, chị Tooko đang tựa người vào lưng ghế cố gắng kiềm chế không nôn ra.

Chị ấy tiếp tục nói một cách chậm chậm.

- Chẳng lẽ em gặp chuyện gì khó khăn sao? Em cứ nói với chị đi, có khi chị sẽ nghĩ ra được ý tưởng nào đó hay ho thì sao.

Tôi không tài nào trả lời chị ấy ngay lập tức được mà chỉ hỏi lại một cách máy móc.

- ...Ryuuto đã nói gì với chị rồi sao?

- Không có. Chỉ là chị nghe được Ryuuto nói "Anh Konoha" từ phòng kế bên mà thôi.

- Chị đã nghe trộm sao?

Tôi vừa châm chọc như vậy thì chị Tooko đã nhảy dựng lên và phản biện một cách hùng hồn.

- L-Làm gì có! Chị đời nào lại dùng cốc áp vào tường để nghe lén chứ! Cho dù Ryuuto xấu bụng không chịu nói cho chị biết, cho dù tương ngăn phòng hai bọn chị mỏng như giấy, cho dù câu chuyện giữa Ryuuto và Konoha nghe có vẻ nghiêm trọng tới đâu thì chị cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ làm một chuyện không phải phép là nghe lén cả!

- Trên tai chị có hằn vết miệng cốc kìa.

- Hả!?

Chị Tooko vội vàng lấy tay che phần tai phải vừa bị tôi chỉ vào.

- Giờn chị thôi.

- Ừ ừ...

- Chị thật sự đã nghe lén đúng không?

Bị tôi hỏi dồn như vậy, lần này chị Tooko đành nghiêm túc trả lời.

- Nhưng mà nhưng mà nhưng mà... Tại chị cứ bận tâm về việc hình như Konoha và Ryuuto đang thảo luận cái gì đó nên chẳng thể nào tập trung học được chứ bộ. Cứ thế này chị sẽ thi rớt rồi phải chờ năm sau mất. Chị mà bị như vậy thì lỗi sẽ là của Konoha đây! Đúng thế, là Konoha không tốt, tự đứng lại đi nhờ Ryuuto. Chính vì vậy, để người chị mà em tôn kính đây có thể an tâm tập trung thi cử, em mau nói rõ ràng mọi chuyện cho chị biết đi.

Thiệt tình... Quả nhiên chị Tooko vẫn là chị Tooko.

Nghe chị ấy lý do lý trấu một hồi như vậy mà toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào cả.

Muốn ra vẻ trước người như thế này cũng thật khó quá đi. So với tôi, chị Tooko còn trẻ con gấp ngàn lần.

- Em biết rồi, chị đừng lắc ghế như thế nữa kéo lại bị ngã chổng kênh như lần trước bây giờ.

Tôi thở dài tựa vào bàn rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện xảy ra gần đây.

Chị Tooko kéo ghế tới trước bàn. Nghe nội dung câu chuyện tôi kể, thỉnh thoảng chị ấy nhíu mày tỏ vẻ bi thương, có lúc lại nín thở tỏ ra nghiêm túc, sau đó chị ấy bắt đầu đặt nhẹ ngón trỏ lên môi và rơi vào trầm tư.

Sau khi tôi kể xong mọi chuyện, chị Tooko nói nhỏ.

- Konoha, em nói kĩ lại cho chị mạnh mẽ về người bạn trai mà Mito đã nói cho Nanase biết đi.

- Ờ... Đại khái là có ba dữ kiện, gia đình chín người, lúc suy nghĩ có tật hay đi vòng quanh bàn với thích cà phê thì phải...

- Vậy sao...

Vẫn đặt ngón trỏ trên môi, chị ấy lại bắt đầu suy đoán.

- Em thấy gia đình chín người ngày nay cũng khá hiếm.

- Có lẽ, bạn trai của Mito không phải thật sự có chín người trong gia đình đâu.

- Hả?

- Chị nghĩ manh mối này có lẽ còn ám chỉ một hàm nghĩa nào khác.

- Hàm nghĩa khác... Là gì ạ?

Hai hàng lông mày của chị Tooko nhú lại, nét mặt của chị ấy trở nên bối rối.

- Xin lỗi, nói thật chị cũng chưa rõ ràng lắm.

Rồi chị ấy nói nhỏ với vẻ có lỗi như vậy.

- Nhưng mà chị đoán cái tên "Trà Hoa" có lẽ được lấy từ Trà Hoa Nữ của Dumas.

- Trà Hoa Nữ? A, em nhớ rồi, nó cũng có nhạc kịch thì phải.

Chị Tooko bắt đầu kể cho tôi nghe về Trà Hoa Nữ.

- Đúng thế. Trà Hoa Nữ tên gốc là La Dame aux camélias, trong tiếng Pháp có nghĩa là Công nương hoa trà. Cha của tác giả Dumas con chính là đại văn hào Alexander Dumas, người đã viết ra những kiệt tác như Ba chàng lính ngự lâm và Bá tước Monte Cristo. Bình thường người ta đều gọi người cha là Dumas cha còn con trai là Dumas con.

Thời trẻ, Dumas con từng yêu một kĩ nữ danh tiếng trong giới thượng lưu Paris thời đó, nàng Marie Duplessis, chính người này đã trở thành hình mẫu để ông viết ra Trà Hoa Nữ sau này.

Nhân vật chính của truyện, chàng thanh niên thơ ngây Armand, cũng hơi giống Raoul trong Bóng ma trong nhà hát. Sau khi tới Paris, Armand gặp và đem lòng yêu Marguerite, một kĩ nữ danh tiếng có biệt danh là Trà Hoa Nữ. Marguerite cũng bị cảm động trước tình yêu nồng cháy của Armand và yêu anh ta. Tuy nhiên, về sau cô lại mắc bệnh lao phổi, ngay cả cha của Armand

cũng đến tận nơi thuyết phục cô hãy rời khỏi con trai ông, vì vậy Marguerite đành khóc thầm rồi đi. Câu chuyện này có hương vị của socola đẳng cấp bên trên là một lớp Whiskey nồng độ cao, ngọt ngào xa hoa, nhưng lại đắng chát khổ sở.

Mito muốn trở thành một ca sĩ nhạc kịch, vì vậy hẳn bạn ấy cũng biết về Trà Hoa Nữ.

Và cả việc nữ nhân vật chính Marguerite là một kĩ nữ.

Không biết Mito đã nghĩ gì lúc tự lấy cho mình cái tên Trà Hoa.

Chị Tooko tiếp tục kể:

- Trong vở nhạc kịch do Verdi cải biên, Armand được đổi tên thành Alfredo, còn Marguerite trở thành Violetta. Màn cuối cùng hơi khác một chút, tiêu đề cũng được sửa lại thành La traviata. Trong tiếng Ý, cụm từ này có nghĩa là "Người con gái lạc lối"...

Khuôn mặt tôi nhăn nhúm lại vì cơn đau như xuyên thấu lồng ngực.

Người con gái lạc lối.

Mito cũng lạc lối như Trà Hoa Nữ sao?

Kết quả là bạn ấy đã lạc mất phương hướng, đi đến một nơi không cách nào quay đầu lại sao?

Hay là giống như Trà Hoa Nữ rời đi vì Armand, bạn ấy cũng vì ai đó mà biến mất sao?

Raoul của bạn Mito, và cả Armand của bạn ấy đang ở đâu? Hay là như Kotobuki nói, người đó không hề tồn tại?

Chị Tooko nói với ánh mắt đầy trí tuệ.

- Chuyện của Mito đúng là rất giống Bóng ma trong nhà hát. Hơn nữa ở trong Bóng ma trong nhà hát cũng xuất hiện những vở nhạc kịch có thật như Faust hay Don Juan. Tuy nhiên, nếu như sự kiện mất tích lần này cũng giống Bóng ma trong nhà hát, vậy thì Konoha, các em đã bỏ quên một manh mối rất quan trọng.

- Là gì ạ?

Tôi chống tay lên bàn và nhòm người về phía trước.

- Tại sao vai nữ chính của Mito lại không bị đổi sang cho người khác cho dù em ấy đã nghỉ không phép hơn mười ngày rồi? Em không thấy việc này rất kì lạ sao? Mặc dù hiện tại chúng ta không thể chứng minh tính chính xác của những lời đồn về việc Mito đang tiến hành huấn luyện đặc biệt ở đâu đó, hoặc có một nhân vật tai to mặt lớn đang chống lưng cho em ấy, tuy nhiên, có một điểm chắc chắn không thể sai được, có người nào đó đang tạo áp lực ở đây.

Người kia hẳn là tin chắc Mito sẽ xuất hiện trên sân khấu mới làm như vậy? Trong Bóng ma trong nhà hát cũng thế, bóng ma đã uy hiếp người quản lý nhà hát để Christine mà hẳn yêu thay vai của nữ danh ca Carlotta xuất hiện trên sân khấu. Vì việc này, bóng ma thậm chí còn hủy hoại giọng ca của Carlotta, khiến cô không thể lên sân khấu nữa.

- Ý chị là người ủng hộ Mito chính là bóng ma... là người mà bạn ấy gọi là thiên thần sao?

Chị Tooko gật đầu một cách nghiêm túc.

- Rất có thể như vậy. Người có quyền quyết định vai cho buổi công diễn không nhiều lắm. Có thể là giáo viên trong trường, hoặc người điều hành...

Cho dù là ai đi nữa thì người đó hẳn sẽ biết được hiện Mito đang ở đâu.

Thấy tôi nín hơi lắng nghe, chị Tooko hỏi.

- Konoha, em sẽ làm gì? Muốn điều tra không?

Nếu là bình thường, chị ấy đã nói "Nhanh đi điều tra thôi, Konoha!" và hoàn toàn không quan tâm tới ý kiến của tôi rồi.

Nhưng bây giờ chị Tooko chỉ mím nhẹ môi và nhìn vào tôi với ánh mắt trong vắt, hết như một người chị cả đang dõi theo đứa em trai vụng về, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của tôi.

Đôi mắt đó như đang nói: "Em quyết định đi, Konoha".

Lòng ngực tôi chất chứa đủ thứ tình cảm lo lắng, bất lực, hoang mang, cùng với ước nguyện muốn tiến về phía trước, chúng đan xen vào nhau và lấp đầy cổ họng tôi.

Rốt cuộc thì tôi có thể làm được gì chứ? Ngay cả việc Mito đang thực hiện những cuộc hẹn hò phi pháp để có thu nhập tôi cũng không dám nói cho Kotobuki biết.

Nhưng...

Bị chị Tooko nhìn với ánh mắt như vậy, tôi thật sự không muốn lựa chọn quay lưng trốn chạy. Nếu tôi làm thế, mọi việc từ trước tới giờ sẽ chẳng thay đổi gì cả.

Tôi điều chỉnh hơi thở của mình sau đó trả lời.

- Vâng.

Ngay lập tức, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt của chị Tooko.

Khóe miệng chị ấy nhếch lên thật ngọt ngào và dịu dàng, tựa như ngay cả ánh sáng cũng bị hòa tan trong đó.

Chị Tooko lấy ngón trỏ cốc nhẹ vào trán tôi một cái, sau đó háo hức nói.

- Tốt, vậy chúng ta nhanh đi điều tra thôi, Konoha!

- Chị Tooko đi về trước đi.

- Hả, tại sao!

Tôi đi hướng về phía sảnh âm nhạc trong sân trường, phía sau tôi, chị Tooko vừa đuổi theo vừa lắc đầu nguầy nguậy.

- Em định tới tìm Maki phải không? Chị đi cùng sẽ khiến mọi việc suôn sẻ hơn nhiều.

- Ai lại để cho thí sinh đi làm người mẫu khóa thân chứ, lỡ chị bị cảm lạnh thì sao. Thôi thôi, chị nhanh về học bài đi.

- Nói vậy Konoha sẽ cười sao? Em sẽ làm người mẫu khóa thân sao?

- Không, cái này...

- Vớ vẩn, chị làm sao có thể để Maki đặt nanh vuốt độc ác của cậu ấy lên nguồn cung cấp điểm tâm... À không, lên một thành viên của câu lạc bộ Văn học chứ.

- Hừ, không phải hồi trước có đợt chị Tooko om sòm không muốn gặp chị Maki nên bắt em tới chỗ chị ấy một mình sao?

- Lúc đó là vì chị có việc bận không dứt ra được đấy chứ.

Trong khi nói chuyện phiếm như vậy, chúng tôi đã tới sảnh âm nhạc tại

sân trong.

Tại tầng cao nhất của tòa sảnh này là một phòng tranh tư nhân được chuẩn bị riêng cho Himekura Maki... Người còn có biệt danh là "công chúa" này, sau khi nghe câu chuyện của chúng tôi, đã phá lên cười một cách rất quái gở.

- Vậy rốt cục ai sẽ cưới? Tooko? Hay là em, Konoha?

Bên ngoài lớp đồng phục, chị Maki mặc một tấm tạp dề chuyên dùng cho việc vẽ tranh, tay cầm cọ và hỏi chúng tôi như vậy.

Mái tóc dài màu nâu nhạt bành bồng cuộn sóng của chị ấy như lông bươm bướm rủ xuống quanh mặt và xõa xuống sau lưng. Cao ráo, đầy đặn, gợi cảm, ngoại hình lộng lẫy của chị Maki hoàn toàn tương xứng với cái biệt danh "công chúa" người ta đặt cho chị ấy. Ngoài ra chị Maki còn là cháu nội của hiệu trưởng trường chúng tôi, không gì là chị ấy không biết, không thông tin nào mà chị ấy không thu thập được.

Tuy nhiên, để nhận được thông tin từ người này, bạn buộc phải trả "thù lao" xứng đáng.

Dĩ tâm lớn nhất của chị Maki là ngày nào đó có thể vẽ được một bức tranh khoả thân của chị Tooko. Thực ra vì chuyện này, chị ấy đã thuyết phục chị Tooko suốt ba năm trời rồi. Và cũng vì nguyên nhân này, chị Tooko cực kì cảnh giác chị Maki.

Nhưng chính bản thân chị Maki cũng từng thừa nhận "Cứ nghĩ tới việc bị Tooko hận cả đời chị lại cảm thấy hưng phấn không thôi" cho nên tôi nghĩ dù chị Tooko trừng mắt hay cố lảng tránh chị ấy tới đâu thì những việc đó có lẽ cũng chẳng khiến chị Maki bận tâm là bao.

- Chuyện lần này không liên quan tới chị Tooko. Em sẽ trả thù lao.

- Không được. Thân là một cô gái văn chương, chị không thể nào im lặng bỏ mặc khi Konoha có chuyện quan trọng được.

- Việc này chẳng liên quan gì tới chuyện chị là cô gái văn chương cả.

- Em cứ ngoan ngoãn để chị ra mặt là được.

- Vậy là bồ sẽ cưới hả Tooko?

- Hả!?

Bị chị Maki quăng tới một nụ cười không được trong sáng cho lắm, chị Tooko lắp bắp.

- Cái... Cái này, vấn đề này chúng ta bây giờ sẽ thương lượng... Cái này, thực ra, dạo gần đây mình ăn điểm tâm có hơi nhiều nên bị mập lên một chút, cho nên, làm chuyện như vậy cũng phải để mình có thời gian chuẩn bị. Đúng rồi, Maki cũng bận ôn thi đúng không! Bồ làm gì có thời gian rảnh để vẽ tranh chứ...

- Ấy dà, nhưng mà mình được tuyển thẳng vào đại học rồi.

- N-Nhưng mà, xếp hạng của mình là hạng E, nếu mình không học hành nghiêm túc... Thế nên, chuyện này, cái này... T-Tạm thời khất nợ đi!

Nhìn bộ dạng chị Tooko hai tay nắm chặt đốc hết sức gào lên như vậy, chị Maki bật cười như thể không nhịn được nữa.

- Ôi trời ơi, dễ thương quá đi! Dễ thương không chịu nổi! Ở thôi được rồi. Dù sao hiện tại mình cũng đang phải vẽ một người mẫu khác nên khất cho bồ lần này đây. Trước lễ tốt nghiệp mình sẽ để bồ trả lãi gấp mười lần.

Chị Tooko hoàn toàn câm nín, thấy vậy, chị Maki tiếp tục nhìn vào chị ấy với ánh mắt lóe sáng dị thường.

- Chuyện lần này coi như quà Giáng Sinh sớm của mình cho bồ đi. À đúng đúng, đừng quên gửi quà cho mình nhé, cái này xem như lợi tức.

Đứng ở một bên, vừa cảm thấy đồng tình sâu sắc, tôi vừa lăm bắm trong đầu.

(Đã bảo chị đừng tới rồi mà không nghe. Đối địch với chị Maki thì chỉ có nước chết mà thôi, đây gọi là tự làm tự chịu...)

Hiệu suất làm việc của "công chúa" rất nhanh.

Tối thứ Bảy, tôi cùng chị Tooko đi tới một gian phòng ở khách sạn.

Hai bím tóc của chị Tooko đã được xõa ra, chị ấy lấy một sợi dây thun màu hồng buộc đại một kiểu tóc đuôi ngựa ở sau gáy, váy đồng phục của chị ấy được cuốn lên ngắn cũn, trông chị ấy cực kì hưng phấn.

Tôi thì mặc đồ thường với quần jean và áo len, tay áp vào trán với vẻ mặt đau xót.

- Oa. Bộ bàn ghế này tuyệt quá, là đồ cổ thì phải? Cả cái giường này nữa, khả năng đàn hồi tốt quá đi. Xem nè xem nè, Konoha.

Chị Tooko quỳ trên chiếc giường đôi đầy xa hoa và bắt đầu nhún lên nhún xuống. Trong đời tôi, đây là lần đầu tiên tôi vào khách sạn cùng với một cô gái. Không chỉ vậy, người con gái đó lại còn là chị Tooko.

Nhún được một hồi, chị Tooko mất thăng bằng rồi lộn mèo vài vòng trên giường.

- Thiệt tình, chị Tooko nhanh đi về đi.

- Không được, kế hoạch tác chiến lần này không có chị là không được.

Sau khi chỉnh lại váy áo, chị Tooko bò dậy và nói một câu chắc nịch như vậy.

Cái gì mà kế hoạch tác chiến chứ... Toàn bộ chuyện này không phải chỉ là chị Tooko tự tung tự tác sao...

- Chị thật sự muốn làm hả?

- Ừ.

- Nếu chị là một thí sinh ngoan thì bây giờ mời chị về nhà ngồi trước bàn học bài hộ em.

- Tối qua chị đã giải rất nhiều bài tập Toán rồi, em không cần lo.

Tôi cứ tưởng mình nghe nhầm.

- Hả, bây giờ là lúc nào rồi mà chị còn giải bài tập Toán hả?

- Thi đề chung thì phải vậy chứ sao nữa.

- Thi đề chung? Chị định thi vào khối đại học quốc gia đây hả!? Nói cho em biết, đây chỉ là thi chơi cho vui thôi phải không?

Bởi vì quá kinh ngạc, tôi hoàn toàn không quan tâm tới địa điểm hay hoàn cảnh xung quanh và bắt đầu hỏi dồn.

Tôi cứ đinh ninh mục tiêu của chị ấy chỉ là khoa Văn của một trường tư nào đó, ai ngờ bà chị này lại đua đòi quốc gia! Chị ấy thật sự cho rằng thể loại điểm Toán thảm họa của chị ấy có thể đổ vào khối đại học quốc gia sao! Không biết tự lượng sức mình thì cũng phải có chừng có mực thôi chứ!

Chị Tooko ưỡn bộ ngực dẹp lép của mình ra nói với vẻ tự hào.

- E hèm. Chị chỉ ghi danh vào đại học quốc gia thôi à.

- Ngàn lần vạn lần đừng làm như vậy bà chị của tôi ơi. Cái này gọi là ném lệ phí qua cửa sổ đấy. Lại còn chỉ để một nguyện vọng duy nhất nữa chứ! Cái này quá mạo hiểm! Bây giờ vẫn còn kịp, chị mau đổi mục tiêu sang mấy trường tư đi!

Ôi trời ơi, té ra đây là lý do xếp hạng của chị ấy là E sao. Tôi cứ thắc mắc hoài chuyện này. Chị Tooko đáng lẽ phải được khá khá điểm từ mấy môn xã hội chứ.

Thấy tôi thất thần như vậy, vẫn đang quỳ trên giường, chị Tooko phồng mang trợn má lên nhồm người về phía trước trừng mắt nhìn tôi.

- Quá đáng!!! Em thật chẳng biết giữ ý giữ tứ với một thí sinh gì cả!

- Câu đó em nói chị mới đúng, chị phải ý thức được mình đang là một thí sinh chứ. Được rồi, nói chung là chị nhanh đi về đi.

- Không muốn. Đẳng nào chị cũng mất công hóa trang rồi.

- Cái gì mà hóa trang? Không phải chị chỉ xoa tóc xuống thôi sao?

- Váy của chị cũng được kéo lên bảy phân đấy nhé. Đối với con gái thì việc này đã là cực kì nghiêm trọng rồi.

- Nhưng mà quả thật kế hoạch tác chiến kiểu này nguy hiểm quá. Ai đời lại tự mình giả hẹn hò trả phí để nghe ngóng chuyện của Mito chứ.

- Không sao đâu mà. Chị là cô gái văn chương đã đọc hết Người tình phu nhân Chatterley của Lawrence, Địa ngục trong chai của Yumeno Kyuusaku, bộ ba tác phẩm Công chúa ngủ trong rừng gồm Chiếm đoạt, Trừng phạt và Giải thoát của Rice đây. Cho dù không có kinh nghiệm thì kiến thức của chị

vẫn đây mình.

- Mấy thứ đó có gì hữu dụng mà tham khảo chứ! Không đúng, chị đừng có tham khảo kiến thức từ mấy thứ đó!

Trong lúc chúng tôi vẫn còn đang tranh luận, bên ngoài đã truyền tới tiếng mở cửa.

- Konoha, nhanh trốn đi!

Chị Tooko đẩy tôi một cái, tôi vội vàng náu mình sau rèm cửa.

Ngay sau đó, một người đàn ông khoảng ngoài 40 tuổi mặc comlê vừa vâng về chòm râu vừa bước vào phòng.

Người này chính là Tsutsumi Kengo, phó hiệu trưởng của Học viện âm nhạc Shirafuji mà tôi từng thấy trên hình. Không thể nào sai được.

Tsutsumi là thành viên lâu năm trên trang web hẹn hò trả phí mà Trà Hoa tham gia, ông ta cũng là "khách quen" của Trà Hoa. Ngoài ra, ông ta cũng là người đã kiên quyết để Mito vào vai nữ chính trong buổi công diễn.

Một gã đàn ông béo mập như vậy lại là thiên thần của Mito sao?

Chị Tooko ngồi trên giường, cúi đầu đưa lưng phía Tsutsumi.

- Này, em đợi lâu chưa.

Tsutsumi cũng ngồi xuống ở một góc giường và nhìn chị Tooko với ánh mắt bí ối.

- Em căng thẳng à? Chẳng lẽ đây là lần đầu của em hả?

Chị Tooko nhỏ giọng trả lời.

- ...Tôi nghe nói, làm thế này, có thể nhận được rất nhiều tiền.

- Đúng thế. Chỉ cần em khiến tôi vui vẻ, tôi sẽ cho em thật nhiều tiền, cũng sẽ mua cho em bất cứ thứ gì.

Bờ vai của chị Tooko khẽ run lên.

- Thật chứ? Bất cứ thứ gì?

- Ừ. Em muốn gì nào?

Giây tiếp theo, chị Tooko lao cả người về phía Tsutsumi, hai mắt lấp lánh đầy sao, chị ấy nói liên thoảng.

- Tôi muốn một hơi ăn hết toàn tập văn học của Mori Ougai bản in đợt một! Còn có Natsume Souseki, Tanizaki Junichirou, Murou Saisei, ôi đúng rồi, Sánh vai của Higuchi Ichiyou bản in đợt một cũng không thể bỏ qua được! Còn cả tuyển tập tác phẩm Chekhov bây giờ đã không còn tái bản, à, ước mơ của tôi là thu thập hết các số cũ trong sêri Lịch sử Harlequin do nhà xuất bản Harlequin ấn hành và đem chất thành một núi cao trong phòng!

Tôi cứ hi vọng nếu một ngày mình trúng số thì nhất định phải khiến nó thành hiện thực!

Cảnh tượng đó chắc hẳn sẽ như được đắm mình trong biển thạch trái cây với hương sâm panh hảo hạng, cùng những chiếc bánh su kem nồng nàn hương rượu rum và bánh sôcôla với lớp phủ đặc quánh!

Trong cơn hưng phấn chị Tooko đem Tsutsumi đè ra giường, cho dù vậy, chứng kiến chị ấy thao thao bất tuyệt, Tsutsumi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

Cảm thấy đầu đau nhói từng cơn, tôi vội lao ra lấy điện thoại hướng về

phía Tsutsumi và chụp hình.

- Cậu làm gì thế?

Tôi đưa màn hình điện thoại cho Tsutsumi, người vừa chập vật thoát khỏi chị Tooko và nói một cách bình thản.

- Tsutsumi Kengo. Nếu ông không muốn tấm hình này xuất hiện trên bàn làm việc của các giáo viên cũng như hiệu trưởng Học viện âm nhạc Shirafuji, cũng là bố vợ của ông, thì hãy thành thật nói cho chúng tôi biết về cô gái tên Trà Hoa mà ông thường xuyên gọi tới đây.

- Tr-Trà Hoa...!

Tsutsumi trông như đang hứng chịu một cú sốc nặng nề, mặt ông ta tái xanh, miệng không nói nên lời.

Về sau, Tsutsumi vừa run rẩy vừa nói ra những điều dưới đây.

Ngay sau khi Mito Yuuka mất tích, có người đã dùng cái tên Trà Hoa gửi tới cho ông ta một phong thư màu đỏ, bên trong để thư mời của buổi công diễn.

Trên tấm thư mời đó còn có một hàng chữ được đánh máy nói rằng hiện tại Mito Yuuka đang tiếp nhận huấn luyện ở một chỗ nọ và bạn ấy chắc chắn sẽ xuất hiện ở buổi công diễn tới, vì thế ông ta không được gạch tên Yuuka khỏi danh sách. Nếu như ông ta dám làm thế ông ta sẽ đánh mất địa vị hiện tại.

- Yuuka là người mới, bề ngoài lại trưởng thành cho nên tôi vẫn rất vừa ý cô ta. Ai ngờ đột nhiên cô ta lại đe dọa nếu tôi không để cô ta vào vai nữ chính trong buổi công diễn sắp tới thì cô ta sẽ vạch trần chuyện của chúng tôi cho mọi người.

Lúc đó Yuuka cầm một con dao bếp dí vào má tôi và nói, "Hay để tôi cắt cổ tay tự sát ngay tại đây cho ông xem nhé. Chắc sẽ có một vụ bê bối lớn lắm đây", ánh mắt và giọng điệu của cô ta hoàn toàn không giống đang đùa. Thế nhưng ngay sau đó cô ta lại gào khóc, gào gừ như một con thú, mắt trống rỗng nhìn đăm đăm lên trời, tóm lại là trạng thái của cô ta lúc đó cực kì điên loạn.

May mà cuối cùng cô ta cũng biến mất, nhưng lúc tôi vừa thở phào nhẹ nhõm thì cô ta lại gửi tin nhắn và thư tới. Khốn kiếp! Cô ta là ác ma mang mặt nạ thiên thần! Tôi chỉ là người bị hại!

Chúng tôi bối rối nhìn Tsutsumi nguyên rủa Yuuka.

Trà Hoa chính là Mito Yuuka.

Không chỉ như vậy, Mito còn vì vai nữ chính trong buổi công diễn mà đe dọa Tsutsumi. Hơn nữa, hiện tại bạn ấy vẫn đang ở trong bóng tối thao túng ông ta.

Không khí lạnh như băng, tôi và chị Tooko bước đi trên con đường đêm vừa lạnh vừa tối, không ai trong chúng tôi lên tiếng cả. Chị Tooko đã thả váy xuống độ dài như cũ, tuy nhiên chúng tôi lại không thể xóa đi những điều vừa nghe được..

Cảm xúc cay đắng tràn ngập bên trong lồng ngực tôi. Mito Yuuka mà tôi nghe từ Tsutsumi khác xa hình ảnh người bạn thân nhất mà Kotobuki đã kể với tôi.

Thân phận thực sự của bóng ma chính là Christine, làm sao tôi có thể nói cho Kotobuki biết chuyện như vậy chứ.

Rốt cuộc thì Mito đang định làm gì vậy.

Tôi hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của Christine.

Trước sân khấu hào nhoáng được dựng lên, Christine nói với Raoul.

"Nhìn đi, Raoul! Bức tường này, khu rừng này hàng rào từ những lùm cây này, những khung tranh đầy màu sắc này. Tất cả chúng đều ẩn chứa tình yêu tối thượng. Bởi vì nơi đây được tạo ra bởi những con người có cảm hứng thơ văn siêu việt, những bức tranh kia chính là tác phẩm của họ."

"Tình yêu của chúng ta rất hợp với nơi này phải không Raoul. Bởi vì tình yêu của chúng ta cũng do người khác tạo ra. Ôi, nó không hơn gì một ảo mộng vô thường!"

Nghe được những lời thơ ngây này, lòng Raoul đau nhói... và cả tôi cũng vậy.

Có lẽ tình yêu, hi vọng, ước mơ mà tôi từng tin tưởng cũng không hơn gì một ảo mộng.

Có lẽ ngay lúc này, Kotobuki vẫn đang tìm kiếm tung tích người bạn thân của mình chẳng? Kotobuki vẫn đang cầu nguyện Mito sẽ trở về bình yên và hai người sẽ có thể quay lại cuộc sống bình thường hàng ngày như chưa từng có chuyện gì xảy ra chẳng?

Không khí cắt từng nhát vào da tôi, ở bên cạnh, chị Tooko thỉnh thoảng lại nhìn sang với ánh mắt lo lắng.

Trước khi chia tay, chị Tooko đột nhiên nói.

- Konoha này, em đã đọc hết Bóng ma trong nhà hát chưa?

- Chưa ạ.

Tôi yếu ớt trả lời.

- Vậy sao... Nếu có thể, chị hi vọng em có thể đọc hết nó. Có lẽ nội dung câu chuyện sẽ chồng lên chuyện của Mito và khiến em cảm thấy đọc nó thật khó khăn... Nhưng mà, chị nghĩ đoạn cuối của câu chuyện đó có chứa đựng chân tướng của mọi việc.

Khẽ nói như vậy xong, chị ấy lại nhìn tôi với vẻ lo lắng.

Tôi cảm thấy mình thật vô dụng làm sao khi khiến chị ấy có nét mặt như vậy, ngực tôi đau như bị xát muối.

- ...Chị Tooko.

- Ủm?

- Chị... nhớ học bài cho tốt nhé.

Nhìn tôi giả vờ kiên cường như không bị tổn thương chút nào và nói như vậy, chị Tooko cũng khẽ nở nụ cười.

Bằng vẻ mặt sa sút tinh thần, tôi dõi theo bóng dáng của chị Tooko biến mất vào khu dân cư, mái tóc xõa ra của chị ấy đung đưa chập chờn trong không khí.

Còn lại một mình, tôi bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, tưởng như mình vừa già đi hàng chục tuổi, tôi tiếp tục bước đi, cố không suy nghĩ tới điều gì cả.

Sau đó, không biết bao lâu đã trôi qua.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi áo khoác của tôi rung lên.

Tôi lấy ra xem thì thấy đó là một số điện thoại đã bị ẩn đi.

Tôi sững người lại khi nhớ tới tin nhắn nhận được dạo trước. Tôi nhấn nút

nghe và áp điện thoại vào tai.

"Inoue phải không?"

Một giọng nữ hoàn toàn xa lạ gọi tên tôi.

Giọng nói đó rất xinh đẹp, rất dễ nghe.

Ai vậy nhỉ? Có vẻ như người này biết tôi?

"Đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau nhỉ. Tôi là Mito Yuuka."

Một cơn gió lạnh vụt qua mặt tôi.

Mito Yuuka!

Trái tim tôi đập liên hồi đến phát đau, đầu tôi nóng lên. Tôi liều mình tự nói với bản thân phải bình tĩnh trở lại, nắm chặt điện thoại bằng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, tôi thận trọng hỏi.

- Là Mito bạn của Kotobuki sao?

"Đúng thế."

- Sao cậu lại biết tôi?

"Về Inoue thì tôi cũng biết đại khái, bởi vì Nanase lúc nào cũng nói chuyện về cậu. Cho dù là điện thoại hay tin nhắn thì Nanase cũng nhắc tới cậu, từ rất lâu về trước đã như vậy rồi."

Giọng nói dịu dàng bình thản của bạn ấy không giống đang nói đùa. Chính vì vậy, những lời đó lại càng khiến tôi hoang mang hơn.

- Vậy số điện thoại thì sao? Sao cậu lại biết được số của tôi?

"Đây là bí mật. Dù sao chỉ cần tôi muốn thì gần như chẳng có gì là không đạt được cả. Chỉ trừ có lòng người mà thôi."

- Nghe thật đáng sợ.

"Xin lỗi."

Bạn Mito nói xin lỗi một cách thoải mái, nghe giọng điệu thì bạn ấy rất bình thản, không hề giống một người đang mất tích gì cả. Lúc này, trong tai tôi lại vang lên giọng nói của Tsutsumi, "Yuuka là ác ma!".

- Cậu cũng chính là người gửi tin nhắn "Hắn là Lucifer" hôm trước phải không?

"Đúng thế."

- Tại sao cậu lại làm vậy? Hắn là ai?

"Hắn là người đang ở bên cạnh cậu. Thiên thần sa ngã vì tội ác 'ngạo mạn' mà rơi xuống địa ngục và trở thành quỷ sa tăng. Cậu không được tới gần hắn."
"

- Tôi không hiểu ý cậu.

"Có nghĩa cậu đừng làm chuyện dư thừa."

Giọng nói của bạn ấy đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Hôm nay cậu đã đi gặp Tsutsumi phải không? Như vậy sẽ khiến tôi rất khó xử đấy."

Tôi nổi hết cả da gà. Bạn ấy biết việc chúng tôi tới khách sạn gặp

Tsutsumi sao? Chẳng lẽ bạn ấy đã tận mắt nhìn thấy sao? Là ở đâu? Hay chính Tsutsumi đã thông báo cho bạn ấy?

Tôi cố gắng vểnh tai lên và lắng nghe âm thanh xung quanh chỗ bạn ấy đang đứng.

Tiếng động cơ xe hơi.

Tiếng còi văng vẳng.

Giai điệu Jingle Bell...

"Xin cậu đừng cản trở chuyện của tôi, cũng đừng khiến Nanase bị cuốn vào."

- Chỉ cần cậu trở về, cả tôi và Kotobuki cũng sẽ không phải đi tìm cậu nữa. Hiện tại cậu đang ở đâu vậy?

"Tôi đang ở bên trong cây thông Nôen. Đó là nhà của tôi. "

Bài Jingle Bell bắt đầu tiến vào phần cao trào. Tiếng ca cất lên vui vẻ rộn ràng, ca tụng lễ Giáng Sinh.

- Tôi đã thấy tư liệu của cậu trên trang web đó.

"Tôi chỉ viết đại vậy thôi."

- Cả việc tác giả yêu thích là Inoue MIU cũng vậy?

"Đó là sự thật. "

- Nhưng Kotobuki nói cậu chưa bao giờ nhận mình hâm mộ Inoue MIU cả.

"Bởi vì Nanase không hiểu tại sao lại có vẻ không thích Inoue MIU. Nhưng tôi thì thích. Tôi... đã đọc sách của Inoue MIU rất nhiều, rất nhiều lần, đến mức thuộc nằm lòng... Tuy nhiên chuyện đó không quan trọng ở đây."

Bạn Mito lạnh lùng nói.

- Kotobuki rất lo cho cậu. Cậu ấy vẫn đang chờ cậu quay về. Không phải cậu đã hẹn với Kotobuki rồi sao? Không phải cậu đã để dành lễ Giáng Sinh năm nay cho Kotobuki sao?

Giọng nói trong vắt như nước của Mito hơi lẫn vào một chút bi thương.

"... Đúng thế. Tôi đã hẹn cùng Nanase... cùng anh ấy... Đêm Nôen là cho anh, còn Giáng Sinh là cho Nanase."

Thế nên không chỉ Nanase đang đợi cậu, chắc bạn bạn trai cậu cũng đang chờ cậu trở về.

"Không được. "

Giọng nói của bạn ấy đột nhiên trở nên dữ tợn và có cảm xúc nhất trong suốt cuộc nói chuyện của chúng tôi từ nãy tới giờ. Tiếng xả ống khí của xe hơi át đi bài hát Giáng Sinh.

"Christine sẽ ở cùng thiên thần. Cho nên sẽ không gặp Raoul nữa. Christine đã tháo chiếc nhẫn ra rồi."

Tôi không biết những lời đó của bạn ấy có ý nghĩa gì, nhưng tôi vẫn cố thuyết phục bạn ấy quay lại.

- Thân phận thật sự của thiên thần không phải là bóng ma sao! Cậu không nên ở cùng một kẻ như vậy!

Trả lời tôi là một âm thanh lạnh lẽo như băng xuyên thấu lồng ngực.

"Cậu cũng giống như Raoul. Sợ hãi, bài trừ tất cả những gì cậu không hiểu. Một kẻ ngu ngốc như Raoul rốt cuộc có thể làm được gì chứ? Đến cuối cùng Christine cũng chết khi đang lắng nghe thánh ca. "

- Từ này tới giờ cậu đang cố nói cái gì vậy?

"Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa. Dù sao thì xin cậu cũng đừng lôi Nanase vào chuyện này. Inoue, cậu chỉ cần chú tâm vào mỗi Nanase là được. "

- Khoan đã! Đừng cúp máy!

Tiếng cúp máy vang lên, tôi không còn nghe thấy âm thanh nào nữa. Nhiệt độ nhanh chóng rời khỏi cơ thể tôi, vừa run rẩy vì cơn lạnh đang chạy dọc từ lòng bàn chân lên trên, tôi hồi tưởng lại những gì Mito vừa nói trong đầu.

Christine đã chết khi đang lắng nghe thánh ca.

Không phải Mito là Christine sao? Chết khi đang lắng nghe thánh ca rốt cuộc là chuyện gì chứ!?

Hết rồi! Raoul đã không đến kịp.

Tôi đã rơi vào tay thiên thần! Tôi khẳng khẳng nắm chặt chiếc nhẫn không thả, vì vậy thiên thần bùng lên ngọn lửa giận tựa như bóng tối, dùng cửa chặt đứt tay trái, dùng dao găm cắt từng ngón tay đang nắm chặt của tôi.

Dòng máu ấm áp tuôn ra như nước từ cổ tay và thấm đẫm mặt đất, mùi hương tanh nồng đáng ghét phảng phất trong không khí. Và rồi, thiên thần nhặt chiếc nhẫn nhuộm đẫm máu tươi lên và thè lưỡi ra lạnh lùng liếm hết máu dính trên đó.

Đó là nghi thức gắn chặt tôi với thiên thần.

Tôi đã không thể trở lại bên anh, không thể trở lại bên Nanase nữa rồi. Tôi đã bị kéo vào màn đêm sâu thẳm này, bị giam cầm trong đó. Tôi đã trở thành một bóng ma không thể lộ mặt, không thể bước đi dưới ánh mặt trời nữa rồi.

Thiên thần đã hủy diệt tôi! Dùng âm thanh trong vạt hấp dẫn tôi, nói với tôi những lời ngon ngọt, vuốt ve tóc tôi, khiến tôi trở nên lơ là, khiến tôi tin tưởng vào hắn, tôi đã bị lừa! Hắn biến tôi thành đồng loại, tái tạo cơ thể, giọng ca, tấm lòng tôi thành của một con quái vật đáng sợ dơ bẩn!

Hắn là bóng ma xấu xí đeo mặt nạ!

Tại sao tôi lại tin tưởng một con quái vật đáng sợ mang trên mình bao nhiêu ô danh như vậy chứ? Là vì hằng đêm hắn đều tới gặp tôi và dùng tiếng ca của hắn khiến lòng tôi dịu lại sao?

Đó là một cái bẫy ti tiện!

Bóng ma chặt đứt cổ tay của tôi, cướp đi chiếc nhẫn là minh chứng cho tình yêu giữa tôi và anh. Và cũng chia tách tôi với cuộc sống bình thường mỗi ngày.

Nếu như chưa từng gặp gỡ bóng ma, có lẽ tôi sẽ vẫn có thể quay về nơi chốn yên bình có anh và Nanase.

Có lẽ tôi sẽ vẫn có thể làm lại mọi thứ và sống như một cô gái bình thường.

Để đạt được vinh quang đối trá kia, tôi đổi lấy sự hủy diệt đáng sợ, chiếc mặt nạ lạnh lẽo và tòa thành bóng tối âm u như một lăng mộ mà bóng ma tạo ra.

Christine đã chết!

Christine đã chết!

Christine đã chết!

Bài thánh ca cuối cùng hòa vào bóng tối một cách vô nghĩa. Tôi lắng nghe tim mình ngừng đập trong tuyệt vọng.

Còn lại ở đây chỉ là một bóng ma quỳ gối bi thảm trên bãi cỏ, mở to đôi mắt sáng lập lờ và thề báo thù những con người sống trong thế giới ban ngày.

Nếu như Nanase biết được chuyện xảy ra ở đây, không biết cậu ấy sẽ đau lòng đến đâu, bị tổn thương đến đâu. Tôi nhìn vào điện thoại, Nanase lại gửi tin nhắn tới. Cậu ấy cũng để lại lời nhắn. Chắc hẳn cậu ấy đang chờ tôi trả lời, đang lo lắng cho tôi.

Tôi phải nhắn tin trả lời Nanase. Chỉ có duy nhất Nanase là tôi muốn bảo vệ. Tôi phải khiến Nanase nở nụ cười.

Nhưng tôi phải làm sao bây giờ!? Xương cốt của Christine đã nằm trong lòng đất, tôi bây giờ chỉ còn là một bóng ma dơ bẩn...

Hai tuần tiếp theo, vào giờ giải lao giữa tiết, tôi tới phòng giáo viên và được hay tin thầy Mariya đã xin nghỉ việc.

- Tại sao! Học kì hai vẫn chưa kết thúc mà! Đã có chuyện gì xảy ra ạ?

Tôi kinh ngạc hỏi lại như vậy.

Giáo viên nói cho tôi biết chuyện này nhúu mày đáp: "Cô cũng không rõ lắm, nhưng mà nghe nói trong nhà thầy ấy có chuyện không may xảy ra thì phải", sau đó cô ấy còn dặn tôi đừng nói chuyện này cho các học sinh khác

biết.

Cảm xúc bất an như một khối chì đè nặng lên ngực tôi.

Chủ nhật vừa rồi, trong khi đang suy nghĩ nội dung câu chuyện trong điện thoại với Mito, tôi chợt nhớ tới việc thầy Mariya từng nói có một nhạc sĩ đã cắt cổ tay tự sát khi đang nghe thánh ca.

Tự hỏi không biết chuyện này có liên quan gì tới việc Christine đã chết khi đang nghe thánh ca hay không, tôi đã tính đi gặp thầy ấy để hỏi tường tận, nhưng chưa kịp làm gì thì thầy Mariya đã nghỉ việc rồi!

Không từ bỏ, giờ nghỉ trưa tôi thử đi tới lớp của chị Maki xem thử. Tuy nhiên tôi cũng lại được thông báo rằng sáng nay chị Maki không đi học.

Làm sao bây giờ...

Không còn mục tiêu nào, tôi đành bước về phía phòng dụng cụ âm nhạc. Nơi này là chỗ duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra có liên hệ với thầy Mariya.

Không chỉ Mito, bây giờ đến thầy Mariya cũng biến mất. Trong cuộc nói chuyện cuối cùng, thầy ấy còn khẽ cười tay nâng một cốc trà sữa Ấn Độ để nguội và nói với tôi.

"Inoue, em biết không? Trở thành một người theo đuổi nghệ thuật thành công chỉ là một giấc mộng. Thay vì thứ hão huyền đó, thầy thà lựa chọn một cốc trà sữa như thế này."

Tôi thật sự không tin được một người yêu quý cuộc sống bình thường hơn hết thầy như thầy Mariya lại có thể dễ dàng từ bỏ mọi thứ như vậy. Chính thầy ấy đã nói với tôi vì để có thể sống thoải mái theo ý thích mà thầy ấy đã lựa chọn nơi này, vậy mà...

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi tôi và Kotobuki cùng làm việc với thầy Mariya, thầy ấy đã cho tôi biết nhiều điều quan trọng.

Khi tôi nói đợi chuyện này giải quyết xong tôi sẽ lại tới giúp, thầy Mariya đã cười và nói với tôi rằng thầy ấy sẽ chờ. Vậy mà bây giờ thầy ấy lại đột nhiên biến mất mà không nói với tôi một tiếng nào. Tôi thật sự rất sốc, ngược tôi như bị đào thêm một cái hố lớn.

Lúc tôi đứng trước cửa phòng dụng cụ âm nhạc và định đưa tay vặn nắm đấm cửa, động tác của tôi bỗng nhiên dừng lại, tôi vểnh tai lên lắng nghe.

Từ bên trong truyền tới một âm thanh rất nhỏ.

Khẽ đưa mắt nhìn qua khe cửa, tôi thấy một cô gái mặc đồng phục đang ngồi bệt trên sàn khóc thút thít.

Tiếp đó, tôi thấy trước mặt cô gái có một tờ giấy màu hồng đã bị xé nát thành từng mảnh, tôi kinh ngạc mở toang cửa ra.

Cô gái ngược lên nhìn tôi với bờ vai run rẩy, hai mắt đầm lệ, thân hình nhỏ nhắn và khuôn mặt còn khá non nớt.

Dường như tôi đã nhìn thấy cô bé này ở đâu đó.

Đúng rồi! Cô bé chính là người đã hôn môi với thầy Mariya trong căn phòng này!

- Em cũng nghe chuyện thầy Mariya nghỉ việc ở trường rồi hả?

Nghe tôi hỏi như vậy, cô bé khẽ gật đầu rồi lại tiếp tục khóc nức nở.

Tôi đi tới trước mặt cô bé, vừa dỗ dành đừng khóc nữa vừa chờ cô bé bình tĩnh lại.

Cô bé nói tên mình là Sugino, hiện đang là học sinh lớp 10. Cô bé cũng không phải đang hẹn hò với thầy Mariya, tình cảm của cô bé chỉ là đơn phương.

Tôi vừa lắng nghe câu chuyện của cô bé vừa đưa mắt nhìn những mẫu giấy tản mát xung quanh. Đúng như tôi nghĩ, nó chính là một phong thư.

"Có người đã dùng cái tên Trà Hoa gửi tới cho tôi một phong thư màu đỏ bên trong để thư mời của buổi công diễn..."

Tôi rung mình nhớ lại lời nói của Tsutsumi.

- Lá thư này là em xé hả? Tại sao vậy?

- Híc... bởi vì từ khi lá thư này được gửi tới, thầy Mari bỗng dưng trở nên rất lạ... Thầy ấy đột nhiên bắt đầu sửa sang tư liệu, khi em nói để em giúp cho thì thầy ấy lại nói không được... Thầy Mari vẫn luôn xem em là con nít, thầy ấy chưa bao giờ thật tâm coi em là bạn gái nhưng đột nhiên lại mời em tới khách sạn... Tới đó rồi thầy ấy lại chẳng làm gì em cả mà cứ thế đi về...

Cô bé còn nói sau khi vào khách sạn, trông thầy Mariya rất kì lạ. Thầy ấy không ngừng đi vòng quanh trong phòng như thể đang tìm kiếm thứ gì đó, đợi đến khi Sugino tắm xong và bước ra thì thấy thầy Mariya đang đứng nhìn đăm đăm vào cái bàn đặt cạnh giường và lăm bắm gì đó, cũng theo lời cô bé thì chưa khi nào thầy Mariya lại có vẻ mặt đáng sợ như vậy.

- Thầy ấy đã nói gì?

- E-Em không nghe rõ lắm... Nhưng mà hình như có cái gì như là "Không kịp rồi" với lại "Bị thiên thần cướp đi"...

Thiên thần!

- Sau đó thầy ấy đột nhiên chạy ra khỏi phòng.

Cảnh hôn mê mà tôi chứng kiến ở đây ngày hôm đó chính là vào hôm sau của sự kiện vừa được kể. Có lẽ đó là cách thầy Mariya xin lỗi Sugino đang tức giận vì đã bỏ lại cô bé một mình ở khách sạn.

Hành vi của thầy Mariya mà tôi nghe kể từ Sugino cực kì không tự nhiên. Ngoài ra, thầy ấy còn nhắc tới thiên thần...

- Sau khi nhìn thấy phong thư đó, thầy Mari trông rất khổ sở, việc này khiến em tò mò về nội dung bên trong... và đã lén lấy nó ra từ trong hộp bàn của thầy ấy. Nhưng bên trong lại chỉ bỏ một tấm vé đi xem nhạc kịch mà không có lá thư nào cả.

Cô bé còn thú nhận với tôi sau đó cô bé đã định tìm cơ hội để trả lại phong thư nhưng mãi mà vẫn không có.

- Em có nhìn thấy tên người gửi là gì không?

- Có... Trên đó viết "Trà Hoa" thì phải.

Tôi từng người.

Y hệt phong thư được gửi tới cho Tsutsumi. Chuyện này là sao!

Thầy Mariya biết Trà Hoa sao!? Thầy ấy có liên quan tới việc Mito mất tích sao!?

Cảm giác bất an trào dâng khiến chân tôi nhũn ra, hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn. Không phải thầy Mariya đã nói thầy ấy và Mito cũng không quá quen biết sao...

Đợi đến lúc tôi xoay sở khiến Sugino bình tĩnh trở lại và quay về lớp thì giờ nghỉ trưa cũng sắp kết thúc.

Khi tôi vừa định bước vào phòng học, tôi suýt nữa va vào Kotobuki.

Cả hai chúng tôi đều kinh ngạc lùi lại một bước.

- ...X-Xin lỗi!

- K-Không có gì.

Kotobuki mím chặt môi và nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối. Trông cô nàng như muốn nói với tôi chuyện gì đó.

Tôi cũng nhìn lại Kotobuki, vừa do dự có nên nói cho cô nàng về cuộc điện thoại của Mito và chuyện của thầy Mariya hay không.

Đúng lúc này, trong túi của Kotobuki vang lên nhạc chuông báo có tin nhắn.

- !

Kotobuki tái xanh mặt, lấy điện thoại ra nhìn vào đó rồi quay lưng lại và chạy vào trong lớp.

Ai nhắn tin cho cậu vậy? Nội dung trong đó là gì?

Tôi rất muốn đuổi theo và hỏi cô nàng như vậy. Tuy nhiên, đúng lúc này giáo viên bước vào lớp, vì thế tôi đành quay lại chỗ ngồi của mình.

Kotobuki vẫn đang trừng mắt nhìn vào chiếc điện thoại giấu dưới bàn.

Tan học, Kotobuki đi về cùng Mori và đám con gái. Tôi nghe được hình như họ định rủ nhau đi ăn bánh kẹp thì phải. Có lẽ vì thấy Kotobuki tinh thần không được tốt nên Mori mới làm vậy.

Akutagawa đi tham gia câu lạc bộ, còn lại tôi mang theo tâm trạng phiền muộn bước ra khỏi lớp học.

Tôi có cảm giác dường như cuộc sống bình thường xung quanh chúng tôi đang dần tan vỡ, ngực tôi thắt lại, nhưng tôi lại không biết mình nên làm gì.

Tại sao thầy Mariya lại đưa Sugino tới khách sạn? Thầy ấy làm thế với mục đích gì?

Manh mối duy nhất bây giờ là Omi. Omi có vẻ rất ghét thầy Mariya, cậu ta cũng từng cảnh cáo tôi đừng tới gần thầy ấy. Chắc cậu ta sẽ biết được điều gì đó về thầy Mariya mà chúng tôi không biết. Có lẽ ngay cả chuyện về thiên thần, về Mito nữa...

Hiện tại tôi vẫn rất sợ phải nói chuyện với cậu ta, hơn nữa tôi cũng không chắc nếu tôi hỏi thì cậu ta có trả lời hay không, nhưng vào lúc này, đây là lựa chọn duy nhất còn lại dành cho tôi. Tóm lại là cứ thử đi tới thư viện, nếu cậu ta không có ở đó thì đi hỏi các thủ thư khác xem cậu ta học ở lớp nào...

Trên đường tới thư viện, tôi nhìn thấy một nam sinh đeo kính đang đứng cạnh cửa sổ, đôi chân tôi bất giác khựng lại.

Omi...

Ánh mắt lạnh như băng của cậu ta hướng về phía tôi, toàn thân tôi run lên, tôi có cảm giác như trái tim mình đang bị bóp chặt.

Omi nói nhỏ bằng giọng uy hiếp.

- Đừng lang thang nhiều quá. Anh sẽ bị thương đấy. Không chỉ anh, mà cả Kotobuki Nanase cũng vậy.

Đầu tôi nóng bừng khi vừa nghe thấy những lời này.

- Cậu định làm gì Kotobuki hả! Chẳng lẽ chính cậu là người đã gửi cho Kotobuki những tin nhắn kì lạ đó sao!?

Vừa nghe thấy vậy, cậu ta khẽ nở một nụ cười nhạt.

- Đúng vậy thì sao?

Có thứ gì đó như nổ tung trong đầu tôi, tôi nắm lấy cổ áo cậu ta.

Hành động mà bình thường chính tôi cũng không tin là mình có thể làm được này, có lẽ không chỉ là vì tôi nhớ tới khuôn mặt tái xanh của Kotobuki khi nhìn thấy những tin nhắn đó, mà còn để xua tan nỗi sợ hãi đang khiến cả cơ thể lẫn tinh thần của tôi run rẩy.

Vừa nắm lấy cổ áo đồng phục của cậu ta tôi vừa rống lên, "Cậu đã làm gì Kotobuki hả! Cậu biết được những gì!?", nhưng Omi chỉ tặc lưỡi để bày tỏ sự phản kháng của mình.

Đúng lúc này, từ trong cổ áo của cậu ta rút ra một dây chuyền màu bạc.

Ở đuôi chiếc dây chuyền treo một chiếc nhẫn bạc nhỏ nhắn, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn đó, một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

"Christine đã tháo chiếc nhẫn ra rồi."

Chiếc nhẫn đang lập lòe trước ngực cậu ta là loại nhẫn thời trang được bán ở bất kì đâu. Hơn nữa ngày nay việc một nam sinh cấp ba đeo trang sức cũng không còn là việc hiếm lạ.

Tuy nhiên, nếu như đó thật sự là...

Omi nắm chặt chiếc nhẫn vừa rơi ra và trừng mắt nhìn tôi, trong đáy mắt cậu ta lóe lên một tia sáng thâm trầm.

- Đừng sửa nữa. Đằng nào thì anh cũng có làm được gì chứ. Giống như tên Raoul ngu ngốc kia.

Thấy tôi kinh ngạc sững người, cậu ta nói tiếp với giọng lạnh lùng tràn ngập căm hận.

- Đúng không, MIU?

Trái tim tôi như bị xuyên thủng, giờ khắc này, tôi có cảm giác dường như cảnh vật quen thuộc xung quanh bỗng vụn vụn và trở nên nhão nhoẹt.

Cứ như bị ném vào một không gian khác do ai đó chi phối, nỗi sợ hãi và hoang mang đổ ập vào tôi như một cơn sóng dữ màu đen.

Tại sao cậu ta lại biết MIU!

Tại sao cậu ta lại biết Inoue MIU chính là tôi!

Không thể, cậu ta không thể biết. Nhưng vừa rồi, chính miệng cậu ta đã nói như vậy!

Tại sao cậu ta lại biết được cái tên Inoue MIU đáng nguyên rủa mà tôi đã một mực che giấu!

Tại sao cậu ta lại gọi tôi bằng cái tên đó!

Nam sinh đứng trước mặt tôi bỗng dưng biến thành một sinh vật bí ẩn đáng sợ, toàn thân tôi rét run, hai chân tôi run lẩy bẩy.

Omi tiếp tục nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng và nói với tôi, người đang run rẩy và hoang mang tột độ.

- MIU chưa từng cầm thứ gì nặng hơn một cây bút đúng không?

Tôi loạng choạng bước lùi lại, sau đó quay người bỏ chạy.

Đừng lang thang nhiều quá. Anh sẽ bị thương đấy.

Không chỉ anh, mà cả Kotobuki Nanase cũng vậy.

Nghe chưa, MIU.

Trong đầu tôi không ngừng vang vọng lời nói của cậu ta.

MIU, MIU, MIU, MIU, MIU...

Nhanh, nhanh hơn nữa, tôi phải nhanh chạy trốn tới nơi giọng nói đó không thể đuổi tới.

Nếu không, tôi sẽ bị thiên thần đã lộ ra rằng nanh cắn xé!

Cho dù đã về tới nhà và tự giam mình vào trong phòng, tim tôi vẫn đập liên hồi.

Đầu óc tôi hỗn loạn, tôi không thể điều chỉnh dòng suy nghĩ của mình. Tại sao Omi lại nói với tôi điều đó? Tôi chưa từng nói với ai tôi là Inoue MIU, kể cả với các bạn hồi cấp hai. Những người duy nhất biết thân phận thực sự của Inoues MIU chỉ có gia đình tôi, người làm trong nhà xuất bản, cùng với Miu mà thôi.

Ngay cả bây giờ, tôi dường như vẫn đang nghe thấy giọng nói kia, tôi đeo tai nghe vào, bật nhạc lên, vặn âm lượng lên mức lớn nhất, sau đó nằm lăn ra giường, tay ôm đầu và nhắm mắt lại.

Cậu ta là ai. Còn chiếc nhẫn đó, nó là của Mito sao?

Mito đang ở chỗ cậu ta sao? Còn có thầy Mariya, và Kotobuki...

Tôi liệu mình bắt bản thân nghĩ tới những chuyện khác để không nhớ tới cái tên MIU nữa. Về vụ việc của Mito, về Bóng ma trong nhà hát mà tôi đọc tới qua. Tuy nhiên, suy nghĩ của tôi vẫn mãi xoay quanh một chỗ và tiếp tục tái diễn lại cùng một cảnh tượng.

Raoul và người Ba Tư bị truy đuổi một cách tàn khốc bởi bóng ma giờ đây đã vứt bỏ tấm mặt nạ thiên thần.

Bóng ma khoe khoang với Christine sức mạnh của hắn, bày tỏ sự ái mộ điên cuồng của hắn đối với nàng, và bắt nàng cũng phải yêu hắn.

... Tôi đã tạo ra một chiếc mặt nạ khiến khuôn mặt của tôi trở nên bình thường. Sẽ không còn ai ngoảnh lại chú ý tới tôi nữa. Em sẽ trở thành người vợ hạnh phúc nhất cõi đời này. Và chúng ta sẽ cùng nhau ca hát, chỉ hai chúng ta, cho đến khi bị cái chết chia lìa.

...Em đang khóc! Em đang sợ hãi tôi!

...Tôi thật sự không phải kẻ xấu! Chỉ cần em yêu tôi, em sẽ hiểu!

...Chỉ cần em yêu tôi, tôi-sẽ-có-thể-trở-thành-một- người-lương-thiện!

...Em không yêu tôi! Em không yêu tôi! Em không yêu tôi!

Khi biết được Christine sẽ không trao trái tim cho mình, bóng ma nổi cơn thịnh nộ và hướng sự giận dữ về phía tình địch Raoul. Christine cố gắng che chở cho Raoul, nhưng cuối cùng Raoul vẫn bị nhốt vào mê cung khổng lồ dưới lòng đất do bóng ma xây dựng, bị đùa giỡn, bị truy đuổi. Bóng ma quá mạnh, sự tồn tại của hắn quá áp đảo, Raoul hoàn toàn không thể phản kích được.

"Đằng nào thì anh cũng có làm được gì chứ. Giống như tên Raoul ngu ngốc kia."

Giọng nói lạnh lùng đầy khinh miệt hòa lẫn với tiếng cười khúc khích của một cô gái tiến vào trong đầu tôi.

...Ta sẽ cứu em thoát khỏi ma pháp của hắc, Christine. Ta thề! Cho nên em đừng nghĩ về hắc nữa. Việc đó rất quan trọng.

Chỉ có thành ý và nhiệt tình là không đủ để đánh bại bóng ma.

Hơn nữa, Christine thật sự hi vọng được cứu sao? Nếu Christine lựa chọn trở thành nữ hoàng thống trị đế quốc dưới lòng đất cùng bóng ma, Raoul cũng sẽ không thể cứu được cô ấy.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã trở thành Raoul.

Tiếng cười khúc khích truy đuổi tôi khi tôi chạy vòng quanh trong bóng tối dưới lòng đất.

Đừng tới đây. Tránh ra! Đừng để tôi nghe được âm thanh đó!

Phía trước hiện ra một ánh đèn yếu ớt. Tôi phải đi tới đó!

Tuy nhiên, khi tôi dốc hết sức lực đến được đó, tôi phát hiện bóng ma đeo mặt nạ trắng toát, toàn thân bao phủ trong tấm áo choàng đen kịt đang đứng đó chờ tôi.

Đột nhiên, tiếng cười im bặt.

Tôi run rẩy, bóng tối yên tĩnh như bị đóng băng vây quanh lấy tôi, bóng ma từ từ tháo mặt nạ xuống.

Xuất hiện trước mắt tôi là một người con gái quen thuộc.

Miu!

Tiếng gào chói tai xé nát màn đêm.

Cậu là bóng ma sao!

Tôi gào lên như muốn xé rách cổ họng, nhưng Miu chỉ lấy tay chỉ về phía tôi và nói với ánh mắt lạnh lùng.

Không, bóng ma chính là cậu, Konoha.

Điện thoại di động để sát bên má tôi bỗng rung lên, đánh thức tôi dậy.

Toàn thân tôi ứa đẫm mồ hôi. Tóc tai bết vào trán. Tôi mở điện thoại và nhấn nút nghe mà không xem người gọi tới là ai, một giọng nói lo lắng ập vào trong tai tôi.

"Inoue! Mình để lại lời nhắn cho bạn hai lần rồi đấy!"

- Mori hả...? Xin lỗi. Mình đang ngủ nên không biết. Có chuyện gì thế?

Mori nói nhanh.

"Nanase biến mất rồi. Mẹ cậu ấy gọi điện tới hỏi mình. Nghe bác ấy nói hình như cậu ấy đã lên rồi khỏi nhà, thử gọi điện thoại cũng không thấy cậu ấy bắt máy."

Ôi, Chúa ơi, xin người đừng để Raoul tới!

Nếu Raoul tới, bóng ma sẽ giết chàng mất!

Làm ơn, xin đừng ra tay với Raoul. Đừng làm tổn thương chàng.

Raoul không giống với chúng ta. Chàng là người dịu dàng hồn nhiên, là người thích hợp với cuộc sống dưới ánh mặt trời ấm áp. Chàng thật đáng yêu, lương thiện, cho dù gặp chuyện buồn cũng cố giấu đi mà nở nụ cười... Chàng

là người rất quan trọng với tôi, là người tôi yêu nhất, yêu đến lòng quặn thắt!

Tôi biết tôi và chàng sẽ không thể gắn kết với nhau, điều đó là không thể, giống như việc tạo ra một bông hồng xanh.

Hoa hồng xanh chỉ là hoa hồng trắng bị nhuộm màu lên mà thôi, nó chỉ là một bông hồng giả dối, người ta không thấy được sắc xanh thuần khiết của hoa hồng xanh chân chính từ nó.

Giống như mặt ngữ loài hoa của hoa hồng xanh là "chuyện không thể xảy ra", tình yêu của chúng tôi cũng hư ảo như vậy. Cho dù vậy, cho dù đó chỉ là một ảo tưởng, tôi vẫn yêu Raoul.

Xin chàng, đừng tới đây. Đừng tới đây, Raoul. Em không muốn nhìn thấy chàng rơi vào cái bẫy do bóng ma bày ra, em không muốn nhìn chàng bị đẩy vào bóng tối, bị vấy máu tươi.

Đừng tới, đừng tới đây, Raoul.

Đừng tới đây!!!

Tôi nhận được tin và lời nhắn của Nanase.

Nhạc chuông Giáng Sinh vang lên thật nhiều lần.

Nanase rất hoang mang, cậu ấy đang khóc. Cậu ấy nói muốn gặp tôi. Bảo tôi hãy trở về. Rằng cậu ấy không biết phải làm sao nữa, rằng cậu ấy sẽ làm bất kì điều gì, chỉ cần tôi trở về là được. Trở về, trở về, trở về.

Trên đời này, người tôi không muốn bị tổn thương nhất chính là Nanase. Tôi hi vọng cậu ấy có thể cười hạnh phúc. Tôi đã trở nên dơ bẩn, tình yêu của tôi đã trở nên dơ bẩn. Giấc mơ của tôi, cái tên của tôi cũng đã trở nên dơ bẩn.

Tuy nhiên, chỉ cần nghĩ tới Nanase, tôi lại cảm thấy dường như lòng mình

trở nên tinh khiết. Thế nên bây giờ tôi chỉ hi vọng Nanase có thể hạnh phúc.

Thế nhưng, cho dù Nanase đang khóc, tôi lại không thể dỗ dành cậu ấy được. Cho dù Nanase mà tôi yêu quý, cực kì yêu quý đang khóc, tôi lại không thể ôm lấy cậu ấy được. Tôi không thể chạm vào, không thể cất tiếng gọi cậu ấy. Cho dù cậu ấy đang khóc, đang sợ hãi, đang bị tổn thương, đang cô đơn như vậy.

...Lòng tôi đau như cắt.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tôi vừa thở hỗn hển vừa chạy trên con đường đêm được chiếu rọi bởi ánh trăng sáng ngời.

Trong số lời nhắn để lại trong điện thoại của tôi, ngoài hai cái từ Mori, còn có một của Kotobuki.

Giọng nói của cô nàng yêu ớt, như đang cầu cứu.

"Inoue... Bà nội của Yuuka gọi điện cho tôi. Bà đọc thư của tôi rồi... Bà nói cả nhà Yuuka hơn một tháng trước đã lái xe rơi xuống hồ... Ba mẹ và cả em trai cậu ấy... đều đã chết... Nghe nói người ta đã tìm thấy di thư và xác định đó là một vụ tự tử... Inoue... Inoue, tôi phải làm sao bây giờ... "

Tại sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà lúc đó tôi lại không nghe máy chứ.

Vừa nghĩ tới tâm trạng của Kotobuki khi hay tin về gia đình Mito, tôi lại không thể tha thứ cho bản thân.

Mori còn nói Kotobuki không tới nhà bạn học nào cả.

Nêu vậy có lẽ chỉ còn lại chỗ đó.

Lúc tôi cuối cùng cũng đến được nhà cũ của Mito, khi ấy đã qua nửa đêm.

Đèn từ những nhà xung quanh gần như đã tắt hết, có lẽ vì vậy mà ngôi

nhà duy nhất bị bỏ hoang này lại càng tỏa ra cảm giác đáng sợ hơn cả lần trước tôi tới đây.

Đi qua cổng chính đóng đũa kéo kẹt, vừa chú ý dưới chân tôi vừa đi về phía cửa trước.

Đúng lúc này, tôi phát hiện một tia sáng mờ nhạt phát ra từ cửa sổ hướng ra vườn.

Tôi vòng sang bên đó và nhìn vào bên trong qua cửa kính vỡ nát, ở đó tôi thấy Kotobuki mặc áo choàng đang ngồi co người trong một góc phòng, mặt úp vào đầu gối.

Xung quanh cô nàng đặt ngôi sao, thiên thần, những ngọn nến hình cây thông được xếp như nến sinh nhật thấp sáng căn phòng u ám.

Tôi gõ nhẹ lên cửa sổ, cố không dọa cô nàng sợ.

- Kotobuki.

Kotobuki chậm rãi ngẩng đầu lên.

- Inoue...

Nhìn thấy cô nàng hai mắt rưng rưng, lông mày nhíu lại, tôi mới cảm thấy có chút an tâm.

- Tốt quá, té ra cậu ở đây. Làm thế nào mà cậu vào được thế?

- ...Tôi thò tay qua cửa sổ... rồi mở khóa...

- Ra thế. Mà Kotobuki, cậu tự dưng biến mất như vậy làm mẹ cậu lo lắng lắm đấy, cả Mori nữa.

Kotobuki rũ mắt xuống một cách yếu đuối, nhưng cô nàng vẫn ôm chặt đầu gối và không có ý định đứng dậy. Có lẽ cô nàng vẫn chưa điều chỉnh được tâm trạng của mình. Tôi hoàn toàn hiểu được, dù sao thì cô nàng cũng vừa biết một tin động trời như vậy...

Vẫn mang theo giày, tôi mở cửa sổ ra rồi trèo vào bên trong. Kotobuki nơm nớp lo sợ ngước mắt lên nhìn tôi.

- Tôi ngồi bên cạnh cậu được không?

Không chờ cô nàng trả lời, tôi đã đặt mông ngồi xuống sàn nhà đầy bụi bặm.

Kotobuki lại cúi đầu xuống đem mặt vùi vào đầu gối và co người lại.

Căn phòng trống trải không một dụng cụ gia đình có mùi của tro bụi và nấm mốc, trông nó thật lạnh lẽo.

Ánh nến nhỏ màu cam lay động xung quanh chúng tôi.

- Những ngọn nến này ở đâu ra thế?

- ...Tôi định đưa chúng... cho Yuuka vào lễ Giáng Sinh... thế nên tôi đã thu thập từng cây một... Bởi vì Yuuka từng nói cậu ấy rất thích cây thông Nôen và bóng đèn lấp lánh...

Giọng nói yếu ớt của cô nàng thắt chặt lấy lồng ngực tôi.

Đêm Nôen là cho bạn trai, lễ Giáng Sinh là cho Nanase, lời hứa này có lẽ đã không còn thực hiện được nữa...

- Yuuka... thường xuyên nói... nếu như cậu ấy được sống trong cây thông Nôen tỏa sáng lấp lánh xinh đẹp thì tốt biết mấy... Như vậy mỗi ngày cậu ấy đều sẽ cảm thấy như đang sống trong ngày lễ...

Giọng Kotobuki nghẹn ngào, cô nàng lại đem mặt vùi vào giữa hai đầu gối.

Tôi càng cảm thấy khổ sở hơn.

Tôi nhớ lại cuộc điện thoại hôm qua, khi tôi hỏi Mito bây giờ bạn ấy đang ở đâu, Mito đã trả lời với giọng nói như đang hát rằng, "Tôi đang ở trong cây thông Nôen. Nơi đó là nhà của tôi".

Lập lòe tỏa sáng, một thế giới không thực tựa giấc mơ.

Mito ao ước một nơi mộng ảo như vậy sao?

Bạn ấy muốn đi đến nơi đó sao?

Bờ vai của Kotobuki lại lay động, cô nàng vừa khóc sùi sụt vừa nói.

- Cả nhà Yuuka... vậy mà lại chết hết rồi... Chắc Yuuka đã biết chuyện này... cậu ấy đã không còn nơi để trở về nữa rồi... Yuuka thật đáng thương... Việc cậu ấy mất tích có lẽ cũng là vì bây giờ cậu ấy chỉ còn lại lẻ loi một mình...

Tôi cắn răng đau đớn nghĩ thầm trong lòng có lẽ thật sự là như vậy.

Mito, người theo đuổi giấc mộng trở thành một ca sĩ nhạc kịch chuyên nghiệp đã phải thực hiện những cuộc hẹn hò phi pháp để kiếm thu nhập trang trải học phí. Bề ngoài mặc dù bạn ấy cố tỏ ra vui vẻ về yêu đời, nhưng khi biết tin cả nhà đã mất, có lẽ cuộc sống hàng ngày của bạn ấy đã hoàn toàn tan vỡ.

Mất đi nơi chốn trở về, có lẽ Mito đã cho rằng bây giờ bạn ấy chỉ còn lại vương quốc ảo ảnh do bóng ma tạo ra, bạn ấy chỉ còn có thể sống ở đó.

Vì vậy bạn ấy mới không tiếc hết thủy đê dọa Tsutsumi để được nhận vai nữ chính trong buổi công diễn sắp tới.

Có lẽ bây giờ chỉ còn lại giấc mơ trở thành một ca sĩ nhạc kịch thành công là chỗ dựa cho bạn Mito.

Tsutsumi cũng từng nói lúc đó Mito đột nhiên gào khóc và nhìn đắm đắm lên trời với ánh mắt trống rỗng, trạng thái của bạn ấy lúc đó rất tệ... Chắc hẳn đó là vì bạn ấy đã phải chịu quá nhiều đau khổ, trái tim bạn ấy đã không còn giữ được thăng bằng nữa.

Kotobuki vẫn úp mặt vào gối và tiếp tục nói.

- ...Không biết bây giờ Yuuka ở đâu nữa... Không biết cậu ấy đang nghĩ gì...

Chứng kiến Kotobuki không thể tỏ ra mạnh mẽ mà chỉ biết cuộn tròn cơ thể nhỏ nhắn và khóc nức nở, lòng tôi bỗng trào dâng một niềm xót thương vô hạn, tôi muốn an ủi cô nàng điều gì đó, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, cổ họng tôi nghẹn lại, lồng ngực đau đớn.

- Yuuka rất xinh... rất yêu đời, cậu ấy vẫn luôn nỗ lực hết mình để biến giấc mơ thành hiện thực, tôi vẫn luôn rất tự hào về cậu ấy. Tôi đã rất háo hức nghĩ rằng một ngày nào đó chắc chắn Yuuka sẽ trở thành một ca sĩ nhạc kịch nổi tiếng. N-Nhưng mà...

Giọng Kotobuki run rẩy, cô nàng nói như đang tự trách mình.

- Thực ra, tôi vẫn cảm thấy, hơi lo lắng. Tôi có cảm giác dường như càng ngày Yuuka càng cách tôi xa hơn... T-Thế nên, mỗi khi Yuuka nói về "thiên thần âm nhạc", tôi lại tỏ ra không thích. Bởi vì... cứ nói về thiên thần là Yuuka lại rất vui vẻ, rất cao hứng, cứ như cậu ấy đã hoàn toàn quên mất tôi.

Tôi... tôi vẫn luôn ghen tị với thiên thần, tôi còn nói xấu thiên thần... Có lẽ vì thế Yuuka mới không nói gì với tôi và đi tới chỗ của thiên thần...

Nhìn Kotobuki khóc nức nở, tôi lại như đang nhìn vào bản thân mình trước kia.

Trong bóng tôi nhàn nhạt, kí ức của tôi dần hiện lên.

Tôi cũng từng giống như Kotobuki bây giờ.

Buồn khổ lo lắng không biết người mình yêu thương có bỏ mình đi thật xa không.

... Mình muốn trở thành tác giả. Mình sẽ khiến thật nhiều người đọc sách của mình.

... Mình tin chắc Miu sẽ làm được, Miu sẽ trở thành một tác giả tài hoa. Mình ủng hộ cậu.

Hình ảnh Miu dang rộng đôi cánh hướng về phía giấc mộng của cậu ấy thật sự rất rực rỡ, tôi cực kì thích Miu như vậy, tôi mang trong mình lòng tin và niềm kiêu hãnh rằng Miu sẽ có thể vươn cao hơn, xa hơn bất kì ai.

Nhưng đồng thời lòng tôi cũng tràn ngập lo lắng. Nếu Miu thật sự trở thành tác giả, nếu như cậu ấy đi đến một nơi mà tôi không thể chạm tay tới, tôi sẽ phải làm gì bây giờ?

Một tiếng nức nở yếu đuối ngăn tôi đắm chìm sâu hơn vào đầm lầy của sự hối hận.

Bên cạnh tôi, Kotobuki cắn chặt răng cố không để mình khóc thành tiếng, cô nàng bật ra những âm thanh nức nở khe khẽ tựa tiếng kêu của một chú cún con.

Đúng rồi, đây không phải lúc tôi nhớ về quá khứ. Tôi phải đưa Kotobuki về nhà mới được.

Nếu như cứ tiếp tục ở chỗ này, cô nàng sẽ bị cảm mất.

Nhưng mà, tôi phải làm sao...

- Kotobuki.

Giọng mũi sụt sịt không ngừng lại. Khuôn mặt cô nàng vẫn úp vào gối.

- Trên đùi cậu có con giun kìa.

- Hyaa!!!

Kotobuki phát ra một tiếng kêu dễ thương và bật dậy, tuy nhiên cô nàng lại mất thăng bằng và té ngã xuống sàn.

- Oa! Tôi xin lỗi!

Bị té đập mông xuống sàn, Kotobuki trừng mắt nhìn tôi với đôi mắt đăm lẹ.

- Ừ ừ ừ...

Hông bết, cô nàng giận rồi.

Đúng lúc bầu không khí bắt đầu trở nên xấu hổ, tôi bỗng nhìn thấy một sinh vật màu đen có râu xẹt qua bên cạnh Kotobuki.

- A... gián.

- Khôngggggggggg!

Kotobuki phát ra một tiếng kêu còn thảm thiết hơn vừa nãy và bổ nhào

vào người tôi.

Mùi mồ hôi và đầu gối đầu khẽ thoáng qua mũi, cánh tay nhỏ nhắn của cô nàng ôm chặt lấy vai tôi.

Kotobuki vùi khuôn mặt vào ngực tôi, toàn thân run rẩy.

- Kotobuki, cậu cũng sợ gián sao?

- C-Có ai thích được chúng chứ hả...

- Ờ, cái này...

Tôi do dự nói.

- Kotobuki.

- Á! Cái gì!

Cô nàng càng dán chặt khuôn mặt vào ngực tôi hơn với vẻ sợ hãi.

Làm sao giờ. Nhưng mà quả nhiên chuyện này dù sao cũng phải nói ra mới được.

- Quần nhỏ cậu... lộ hết cả ra rồi kìa.

- !

Kotobuki ngẩng phắt lên sau đó quay đầu ra sau.

Vừa xác nhận váy của mình đã bị lật lên làm lộ hết cả hông và cái quần nhỏ sọc trắng hồng, cô nàng phát ra một tiếng hét không thành lời và dùng hai tay đẩy tôi ra.

- !!!

Sau đó, mang theo vệt mặt chực khóc, Kotobuki chỉnh lại váy áo rồi chạy tới góc phòng đối diện, quay lưng về phía tôi rồi lấy tay ôm đầu và ngồi thụp xuống.

- Đ-Đáng ghét, đáng ghét. Đồ dần đồ dần, Inoue thật kém cỏi.

- T-Tôi xin lỗi.

Trong trường hợp như này không phải tốt hơn là nên nói thật sao? Nếu cứ im lặng và để cô nàng tự nhận ra, tôi sẽ bị hiểu nhầm là dè xồm mất...

Nói thì nói vậy, tôi vẫn nhìn thấy hết trơn hết trọi rồi. Sọc trắng hồng...

(A...)

Đột nhiên.

Trong ánh sáng chớp chồn của những ngọn nến, một cảnh tượng bỗng hiện lên trong đầu tôi.

Một ngày mùa đông gió bắc thổi mạnh.

Khi tôi đang chạy học tốc trên vỉa hè phấp phới những lá rẻ quạt...

Chẳng lẽ...

Tôi nín hơi thì thầm.

- Huy hiệu trường... chẳng lẽ...

Đúng rồi, trên con đường thân thuộc dẫn tới thư viện tung bay những chiếc lá màu vàng kim...

- Cậu là cái bạn bị rách váy lúc đó hả?

Vừa nghe thấy vậy, Kotobuki, người vẫn đang ngồi xổm đưa lưng về phía tôi lâu bầu giận dữ, bỗng đỏ bừng cả mặt quay đầu lại.

Môi bữu lên, cô nàng trừng mắt nhìn tôi với nét mặt vừa thẹn vừa giận.

- Đ-Đáng ghét...

Nhỏ giọng nói một cách ảo não như vậy xong, cô nàng lại quay mặt vào tường.

- Tại sao... nhìn thấy quần nhỏ mới nhớ ra hả? Đáng ghét... kém cỏi.

A, quả nhiên là vậy.

Kotobuki đúng là cô bạn lúc ấy.

Đó là mùa đông năm tôi học lớp 8.

Trước mặt tôi là một cô bạn mặc đồng phục, bên ngoài khoác áo khoác, chân dài từng bước như đang tức giận chuyện gì đó.

Lúc đó tôi đang rất vội vì buổi trực nhật hôm nay ở trường bị kéo dài hơn mọi khi và tôi sắp trễ giờ hẹn với Miu.

Miu đang chờ tôi ở thư viện, tôi phải nhanh chân lên mới được.

Tuy nhiên, ánh mắt của tôi lại chú ý tới một vết rách ở trên váy của cô bạn đi phía trước, tôi có thể chứng kiến quần nhỏ sọc trắng hồng qua vết rách đó. Mỗi lần cô bạn dài chân bước đi, từ giữa khe hở trên chiếc váy màu xám lại ẩn hiện những sọc trắng và hồng.

Làm sao bây giờ, tôi có nên nói cho bạn ấy biết không nhỉ?

Nhưng nếu để con trai nhắc nhở chuyện như vậy, bạn ấy sẽ xấu hổ lắm

cho mà xem...

Trong lúc tôi còn đang do dự, dường như cô bạn đó cũng đã nhận ra vết rách trên váy, sau khi lấy tay đặt lên hông sờ sờ vài cái, bọn ấy vội vàng di chuyển tới một góc đường.

Nhìn cảnh bạn ấy lật lật váy như muốn che khuất vết rách, sau đó lại thử buộc nó lại trông thật khổ sở.

Lúc này, tôi bỗng nhớ ra dạo trước có lần mép váy của Miu bị lỏng, cậu ấy đã lấy băng ghim kẹp chúng vào với nhau để chữa cháy tạm thời, thế là tôi tháo huy hiệu trường trên đồng phục xuống rồi đi về phía cô bạn đó và chìa tay ra.

"Cái này... mình xin lỗi nếu hơi nhiều chuyện, nhưng mà hạn có thể dùng cái này để kẹp vết rách lại. Bạn đừng lo, nếu chỉ nhìn thoáng qua sẽ không ai để ý tới đâu."

Tôi không nhớ được khuôn mặt của cô bạn đó.

Dù sao thì trong tình huống như vậy tôi cũng không dám nhìn chăm chăm vào người ta, hơn nữa bản thân tôi lúc đó chắc hẳn cũng rất xấu hổ cho nên có lẽ tôi đã ngoảnh mặt đi.

Cô bạn đó cũng rất thẹn thùng, bạn ấy vừa cúi đầu vừa ậm ừ gì đó trong miệng.

Sau khi đặt chiếc huy hiệu trường hình lá phong màu xanh da trời lên tay bạn ấy, tôi vội vàng nói tạm biệt rồi chạy đi.

- Nghe huy hiệu trường không nhớ ra... V-Vậy mà nhìn thấy quần nhỏ lại... Vậy mà lại vì quần nhỏ mà nhớ ra...

Kotobuki vẫn quay lưng về phía tôi.

Trông cô nàng có vẻ không muốn nghe tôi giải thích gì cả. Có lẽ cô nàng sẽ lâu lâu cả đêm như vậy cũng nên.

Tôi thật yếu đuối...

Cuối cùng tôi đành lấy điện thoại ra và gọi vào số của Kotobuki.

Một bài tình ca đáng yêu của một nữ ca sĩ thần tượng vang lên từ trong túi áo choàng của cô nàng.

Kotobuki vội vàng thôi lâu lâu, nín thở và lấy điện thoại ra áp vào tai.

Tôi có thể nghe thấy tiếng thở khàn khàn có vẻ bối rối của Kotobuki thông qua tai nghe.

- A lô, tôi là Inoue đây. Tôi muốn nói chuyện với bạn Kotobuki Nanase. Không biết có được không vậy?

- ...C-Cái gì.

Cô nàng lại hít một hơi sau đó trả lời ấp a ấp úng.

Tôi nói vào điện thoại.

- Trước hết tôi muốn xin lỗi cậu. Cho dù cậu đã cho tôi gợi ý, vậy mà tôi mãi vẫn không nhận ra. Đó không phải do tôi không nhớ chuyện của Kotobuki, mà là vì lúc đó tôi xấu hổ quá nên gần như không dám nhìn vào mặt cậu.

- K-Không có gì... Được rồi, không sao cả, tôi cũng nghĩ chắc là vậy...

- Nhưng mà sau đó cậu nói mỗi ngày đều tới gặp tôi là sao? Không phải

chúng ta chỉ chạm mặt đúng một lần sao?

Kotobuki khẩn trương co người lại, từ tai nghe điện thoại vang lên giọng nói ngập ngừng do dự của cô nàng.

- Tại vì... lúc đó Inoue vội chạy đi mà không nói cho tôi biết tên. Sau đó, tôi nhìn thấy Inoue bước vào thư viện, lúc đó, vì tôi muốn nói... cảm ơn... cho nên sau khi sửa lại váy... tôi cũng đi tới thư viện... Nhưng mà ở đó tôi lại chứng kiến Inoue đang nói chuyện rất vui vẻ với một cô bạn cột tóc đuôi ngựa...

Quãng thời gian cùng Miu ở thư viện thị trấn sau giờ học hiện lên trong đầu tôi.

Cùng nhau giải bài tập ở thư viện là một trong những việc chúng tôi làm hàng ngày.

Kotobuki tiếp tục nói bằng giọng đứt quãng.

- Lúc đó hai người đóng vai ngồi trên bàn trông rất hài hòa... cho nên tôi không dám cất tiếng quấy rầy... Nhưng mà sau khi về nhà tôi lại nghĩ đáng lẽ mình nên cảm ơn cậu một tiếng và cứ hối hận về chuyện này suốt.

Ngày hôm sau tôi cũng đến thư viện. Tôi không biết liệu Inoue có ở đó không... nhưng rồi tôi lại nghĩ hay là cứ thử đi cho biết.

Thế là tôi lại chứng kiến Inoue ngồi sánh vai cùng cô gái kia, lúc đó cậu đã cười rất vui vẻ... về sau tôi cũng lại thấy Inoue ở cùng cô gái kia, lúc nào trông cậu cũng cực kì hạnh phúc, lúc nào cũng chỉ nhìn vào mỗi cô gái kia, thế nên tôi không tìm được cơ hội thích hợp...

Tôi giật mình hỏi lại.

- Thế nên ngày nào cậu cũng tới thư viện sao? Chỉ vì muốn cảm ơn tôi?

- Tôi thật ngốc đúng không. Giờ nghĩ lại lúc đó tôi cứ như một kẻ bám đuôi ấy.

Kotobuki nói về bản thân một cách hậm hực, sau đó giọng cô nàng lại trở nên yếu đuối.

- T-Thế rồi, tôi xin lỗi... Tôi không cố tình nghe lén. Nhưng mà... có một lần tôi vô tình nghe được hai người nói chuyện... Tôi biết được tên cậu là Inoue và cả tên của cô gái mà Inoue gọi là "Miu" đó...

Tôi ngẩn người.

- Vì thế cậu mới nghĩ Miu chính là "Inoue MIU" sao?

Cơ thể Kotobuki khẽ run lên.

Sau đó, vẫn áp điện thoại vào tai, cô nàng từ từ xoay người lại và ngược lên nhìn tôi với một ánh mắt đáng thương như một cô học trò đang chờ giáo viên trách mắng.

- Cô gái đó... không phải lúc nào cũng viết gì đấy trên mấy trang giấy rồi đưa cho Inoue đọc sao? Hơn nữa tôi còn nghe được cô ấy nói cô ấy sẽ tham gia giải thưởng nhân vật mới của nhà xuất bản Gió đầu hè... Inoue còn nói "Miu chắc chắn sẽ trở thành tác giả trẻ nhất đoạt giải Vàng cho xem".

Thế nên, khi tôi thấy tin tức đăng việc một học sinh 14 tuổi đoạt giải thưởng, tim tôi suýt nữa thì ngừng đập. Lúc đó tôi đã không thể tin rằng cô gái đó lại đoạt giải thưởng. Về sau cả Inoue và cô gái đó đột nhiên không đến thư viện nữa, thế nên tôi mới cho rằng quả nhiên là như vậy...

Ánh mắt của Kotobuki khi nói những lời đó như thể đang nhớ lại những

ngày quá khứ đã đi qua, nó khiến ngực tôi thắt lại đau nhói.

Miu dùng bút chì bấm chọt nhẹ vào mu bàn tay tôi, sau đó ngược lên nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch. Mái tóc đuôi ngựa đung đưa, phảng phất mùi xà bông thơm dịu.

Những ngày bình thường hạnh phúc thật bình lặng.

... Konoha, cậu thích mình phải không? Nhìn vào mắt mình và trả lời. Có phải cậu thích mình không? Nói đi? Mình thích Konoha lắm. Konoha thích mình đến mức nào?

Lúc nào Miu cũng trêu chọc tôi như vậy. Thỉnh thoảng cậu ấy còn áp nhẹ bờ môi vào tai tôi và thì thầm, "Konoha là người rất đặc biệt với mình, thế nên mình sẽ chỉ nói cho duy nhất Konoha biết về giấc mơ của mình thôi".

Lúc đó, đầu óc tôi sôi trào, trái tim đập như điên, cơ thể như tan chảy.

...Mình muốn tham dự cuộc thi nhân vật mới của nhà xuất bản Gió đầu hè. Nếu mình đoạt giải Vàng, bản thảo của mình sẽ được xuất bản thành sách đấy. Nghe nói tác giả trẻ tuổi nhất từng đoạt giải thưởng này trong lịch sử là 17 tuổi. Hi vọng mình có thể đoạt giải còn sớm hơn cả người đó.

... Miu chắc chắn sẽ đoạt giải Vàng, mình ủng hộ cậu. Thật hi vọng có thể nhìn thấy tiểu thuyết của Miu được in thành sách. Người đầu tiên cậu kí tặng phải là mình đấy. Hứa nhé.

Miu cười hì hì nói, "Cậu vội thế làm gì hả".

Lúc đó Kotobuki cũng đã ở cùng một chỗ với chúng tôi.

Cô nàng vẫn luôn dõi theo tôi và Miu.

Chứng kiến khoảng thời gian hạnh phúc, ngây thơ đó của chúng tôi...

Cổ họng tôi nghẹn lại đau nhói.

Cũng dễ hiểu tại sao Kotobuki lại hiểu nhầm như vậy.

Người viết tiểu thuyết trước chính là Miu. Tôi vẫn luôn là độc giả của Miu, tôi cứ nhìn, cứ nhìn mãi, và rồi một ngày tôi học theo Miu và cũng bắt đầu viết, cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa từng nói cho Miu biết chuyện này.

Tôi chưa từng có ý định trở thành nữ tác giả thiên tài xinh đẹp 14 tuổi, tôi càng không muốn những ngày hạnh phúc đó bị hủy hoại theo cách ấy.

Bị Kotobuki đã quen biết tôi từ thuở đó nhìn với ánh mắt mềm yếu, tôi cảm thấy thật khổ sở và khàn giọng nói.

- Cậu hiểu nhầm rồi. Miu không phải Inoue MIU. Inoue MIU không phải Miu...

Kotobuki vẫn áp điện thoại vào tai nhìn chăm chú về phía tôi như đang đợi tôi nói tiếp.

- MIU... Inoue MIU chính là...

Giọng nói bị kẹt lại ở cổ họng, hơi thở của tôi càng lúc càng khó khăn. Bàn tay đang cầm điện thoại bắt đầu trở nên lạnh cóng.

Kotobuki khẽ thở dài rồi nhẹ giọng hỏi.

- Nếu cô gái đó không phải Inoue MIU... vậy bây giờ cô ấy thế nào rồi?

Trong nháy mắt, trái tim tôi đau đớn như bị ai đó bóp nát, ảo ảnh đen kịt như một cơn bão ập lấy cơ thể tôi.

Một ngày đầu hè trên tầng thượng. Cô gái với mái tóc đuôi ngựa và làn

váy đung đưa. Miu mỉm cười quay lại nhìn tôi với ánh mắt cô đơn. Và nói với tôi câu nói cuối cùng.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Miu ngả người ra đằng sau rồi rơi xuống. Tôi tuyệt vọng hét lên.

Thế giới quanh tôi tan vỡ tựa như những mảnh ghép của một bức hình xếp.

Cánh cổng kí ức nặng nề từ từ mở ra kèm theo những âm thanh kéo kẹt, giọng nói tràn ngập ác ý vang vọng tới một cách tàn khốc.

"Những kẻ như anh căn bản không phải là không nhận ra mà chỉ là không muốn biết."

"Anh và Inoue MIU đều chỉ là những kẻ chuyên làm tổn thương và dồn người khác vào chân tường bằng sự ngây ngô của mình."

Không phải! Im đi! Tôi không phải người đã ép Miu làm vậy!

A, nhưng mà...

Như thể có một bàn tay vô hình đang bóp chặt trái tim và siết lấy cổ họng, tôi không thể thở được.

Tôi dường như đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng?

Có phải tôi đã buộc lên quanh trái tim mình vô số lớp khóa để khiến bản thân không nhớ tới chuyện đó?

- Inoue!

Kotobuki đứng bật dậy và chạy về phía tôi.

Tôi quỳ trên mặt đất vừa run lấy bối vừa cố hít thở từng quãng ngắn.

- Cậu sao vậy!? Cậu đổ mồ hôi nhiều quá?

- ...Tôi không sao... cảm ơn cậu.

- Xin lỗi. Tại tôi hỏi cậu chuyện kì lạ như vậy.

- Không phải. Đó không phải lỗi của cậu.

Tôi vụng về nhếch bờ môi khô khốc lên và nở một nụ cười để không làm Kotobuki lo lắng.

- Tôi không thể gặp lại Miu nữa rồi. Cậu ấy đã chuyển nhà tới một nơi rất xa, chúng tôi không còn liên lạc với nhau kể từ đó...

Kotobuki nín thở và rũ mắt xuống.

Cuối cùng tôi cũng áp chế được "nó" không phát tác, thay vào đó ngực tôi như bị xé toang vì nỗi hối hận.

Vào cái ngày hai năm trước đó, sau khi gieo mình xuống từ tầng thượng, Miu may mắn giữ được tính mạng.

Nhờ có lùm cây ở ngay phía dưới làm đệm, hơn nữa trên đường rơi xuống cậu ấy còn ngã trúng vào một xà ngang và khiến gia tốc giảm bớt, Miu đã có thể tiếp tục sống trên cõi đời này.

Tuy nhiên, có một khoảng thời gian người ta không thể nào dự đoán được tình trạng của cậu ấy sẽ diễn biến thế nào, bệnh viện cũng cấm không cho bất kì ai ngoại trừ người thân vào thăm cậu ấy.

Về sau cuối cùng Miu cũng khôi phục được ý thức, nhưng vì di chứng hậu trị liệu, cậu ấy đã không thể đi lại hay cử động tự nhiên như trước kia nữa.

Khi hay tin này, tôi lại một lần nữa bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm.

Khi đó Miu đã nghĩ gì? Tại sao cậu ấy lại gieo mình xuống từ sân thượng? Tại sao cậu ấy lại nói với tôi câu nói đó? Hiện tại cậu ấy nghĩ như thế nào về tôi?

Việc Miu gieo mình xuống từ sân thượng là do tôi sao!?

Tôi rất muốn gặp Miu và hỏi cậu ấy như vậy, nhưng Miu lại không chịu gặp tôi. Tôi cũng sợ sẽ biết được sự thật từ Miu. Mỗi đêm, tôi đều quỳ trong toa lét nôn thốc nôn tháo sau khi tỉnh giấc vì mơ thấy Miu nhảy xuống, khi quay lại giường, tôi không thể ngủ được và chỉ đành nằm chặt lấy tấm ga trải giường và chờ đợi đến hừng đông.

Tôi muốn gặp Miu.

Nhưng tôi lại sợ hãi.

Sợ không dám gặp cậu ấy.

Mỗi ngày, mỗi ngày, tôi đều mang theo tâm trạng đau đớn tột độ đi đến bệnh viện và mỗi lần quỳ tiếp tân thông báo Miu không muốn gặp tôi, trái tim tôi lại như bị đâm thêm một nhát, dần dần nó trở nên chẳng chịt vết thương.

Khi tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời, Miu đã chuyển nhà đi. Không một ai biết Miu đã chuyển đến đâu.

Cứ như vậy, Miu biến mất, không hề nói với tôi một lời nào.

Về sau, tôi đột nhiên nhiều lần mắc chứng khó thở và ngã gục ở trường, tôi được xe cứu thương đưa tới bệnh viện, và cuối cùng, tôi tự giam mình vào trong phòng.

Người của nhà xuất bản gọi tới hỏi thúc tôi viết tác phẩm tiếp theo, nhưng tôi chỉ vừa khóc vừa hét tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa, tôi sẽ không viết bất cứ thứ gì nữa, tôi căm ghét tiểu thuyết cũng như Inoue MIU, tôi là Inoue Konoha, không phải MIU. Về sau tôi hoàn toàn cắt đứt liên lạc với nhà xuất bản, tác giả Inoue MIU cũng biến mất trên thế gian này kể từ đó.

Đã hai năm trôi qua, trong thời gian này, chưa một lần tôi nghe được tin tức gì về Miu.

Dù sao ngay từ đầu Miu cũng đã không thân thiết với các bạn gái trong lớp, ngoài tôi ra, cậu ấy dường như không có người bạn nào thân thiết cả...

Chắc hẳn chúng tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.

Miu không tha thứ cho tôi và cứ biến mất như vậy đến một nơi thật xa.

Kotobuki nhìn tôi với ánh mắt đau xót.

Có lẽ cô nàng đang hối hận vì nghĩ đã gợi lại chuyện đau lòng trong tôi. Kotobuki nắm chặt tóc của mình và cố gắng nói một cách khổ sở.

- Tôi... Tôi xin lỗi... Lúc nào cũng vậy, tôi cứ luôn nói những điều dư thừa như thế... Tôi thật thô lỗ, không biết giữ mồm giữ miệng, từ hồi cấp hai, đám con trai đã không thích tính cách của tôi rồi... Ngay cả các giáo viên cũng nghĩ tôi thích chống đối nên thường xuyên trừng mắt nhìn tôi. Đáng ghét... Tôi vẫn chẳng thay đổi chút nào cả. Tôi cảm thấy mình thật đáng xấu hổ... Tôi rất muốn trở thành một cô gái dịu dàng giỏi giao tiếp như Yuuka.

Nói xong, cô nàng cúi đầu thất vọng.

- Tính cách của cậu đâu có xấu, Kotobuki. Không phải trong lớp cậu có rất nhiều bạn tốt sao?

Kotobuki vẫn cúi đầu và nói với giọng nghẹn ngào.

- Đó đều là nhờ Yuuka cả... Từ hồi cấp hai, cậu ấy vẫn luôn giúp đỡ, động viên tôi. Yuuka nói với tôi rằng chỉ cần tôi cười nhiều hơn một chút là được... Cậu ấy còn giải thích với người khác tôi không hề tức giận gì cả... Yuuka vẫn luôn cho tôi những lời khuyên. Thế nhưng tôi lại chỉ biết dựa dẫm vào Yuuka, lúc Yuuka gặp khó khăn, tôi lại chẳng giúp được gì cho cậu ấy.

Ánh nền yếu ớt thấp sáng khuôn mặt bị thương của Kotobuki. Ngọn lửa màu da cam lay động hắt bóng lên gò má trắng muốt của cô nàng.

Giống như tôi, Kotobuki cũng đã mất đi người quan trọng với mình.

Những ngày bình thường của chúng tôi đột nhiên biến mất và hoàn toàn thay đổi.

Tôi hiểu rất rõ nỗi tuyệt vọng cũng như cơn đau dường như xé nát thân thể khi phải đối diện với điều đó.

Tại sao?

Rốt cục là vì cái gì?

Rõ ràng từ trước đến giờ cậu ấy vẫn luôn cười hạnh phúc như vậy.

Tôi đã tin tưởng rằng chúng tôi sẽ nắm chặt tay và tiếp tục cuộc sống bình thường, êm đềm này mãi mãi, mãi mãi, cho đến vĩnh hằng...

Cho dù tự hỏi bản thân bao nhiêu lần, tôi vẫn không thể có được câu trả lời. Thứ duy nhất mà tôi tìm được là sự hối hận vô hạn và nỗi đau khôn nguôi.

Hiện tại, Kotobuki, người đang cúi đầu ôm gối trước mặt tôi, chính là tôi hai năm về trước.

Tuy nhiên, có một điểm khác biệt giữa hai chúng tôi.

Kotobuki vẫn chưa hoàn toàn mất đi Mito.

Tựa như Kotobuki vẫn đang không ngừng tìm kiếm Mito, Mito cũng một mực lo lắng cho Kotobuki. Cho dù sau khi mất tích, bạn ấy vẫn tiếp tục nhắn tin cho Kotobuki, vẫn gọi điện cho tôi, tất cả những điều này là vì Mito không muốn khiến Kotobuki bị tổn thương.

Tình cảm của Kotobuki không phải đơn phương. Mito cũng đang hướng về Kotobuki.

Raoul là một thanh niên lương thiện, anh ta không có sức mạnh để đối kháng với bóng ma.

Tuy nhiên, với lòng dũng cảm giống như khi anh ta đặt chân bước vào vương quốc dưới lòng đất, có lẽ nếu xảy ra một trận chiến, anh ta sẽ cứu được Christine từ tay bóng ma chẳng.

Mặc dù tôi không biết liệu mình có thể đảm nhiệm vai người Ba Tư trợ giúp cho Raoul hay không.

Nhưng bây giờ có lẽ vẫn chưa quá muộn.

A, dù vậy, nếu chúng tôi hướng về phía vương quốc dưới lòng đất, sự thật mà Mito đang che giấu cũng sẽ bị phơi bày.

Kotobuki sẽ biết được những gì Mito đã làm từ trước tới giờ, cũng như những chuyện bạn ấy định làm. Liệu Kotobuki có thể tiếp nhận sự thật rằng người bạn thân mà cô nàng cảm thấy tự hào đang thực hiện những cuộc hẹn hò phi pháp để kiếm tiền, rằng người bạn đó đã uy hiếp người khác để nhận được vai nữ chính trong buổi công diễn sắp tới không?

Dẫu cho hình dạng "chân thật" của Mito u ám đen tối tới đâu... Dẫu cho bạn ấy là một người hoàn toàn khác với những gì Kotobuki biết... Liệu Kotobuki sẽ vẫn có thể xem Mito là bạn thân của mình không?

Nêu đổi lại là tôi...

Vừa nghĩ như vậy, một cơn đau nhói xuyên qua ngực tôi.

Tôi muốn biết được mọi thứ về Miu sao?

Tôi muốn biết được "sự thật" của Miu sao?

Tại sao khi đó Miu lại nhảy xuống? Tại sao đột nhiên cậu ấy lại lạnh nhạt với tôi? Tại sao cậu ấy lại không muốn nói chuyện với tôi nữa? Tại sao cậu ấy lại muốn đi về một mình? Tại sao cậu ấy lại nhìn tôi với ánh mắt sắc bén đầy căm hận đó?

Cả lý do của nụ cười cô đơn đó nữa.

Tôi thật sự muốn hiểu sao?

Bất kể sự thật đó chưa xót tới đâu? Cho dù sự thật đó sẽ khiến tôi phải chịu đựng sự tuyệt vọng đau đớn, khiến tôi không thể gượng dậy nữa?

Cho dù đau đớn đến phát điên, tôi vẫn muốn biết sao?

Cho dù sự thật mà tôi biết được chưa hẳn là một điều tốt đẹp đi chăng nữa?

Trong đầu tôi vang lên giọng nói của ai đó đang gào thét.

Mày chỉ là không muốn biết. Mày là đồ giả nhân giả nghĩa hèn nhát. Mày chỉ giả vờ trở thành người bị hại và tiếp tục né tránh không nhìn vào sự thật.

Miệng vết thương trong lòng tôi như bị một cây gậy sắt nung đỏ chọc vào rồi quấy tung tất cả, cơn đau ập tới khiến tôi không thở được, tôi gần như hôn mê.

Dừng lại! Đừng hành hạ tôi nữa!

Tôi đã rất vất vả để có thể quay lại với cuộc sống bình thường. Tôi cuối cùng cũng có thể quên đi Inoue MIU và làm lại từ đầu. Không phải thầy Mariya cũng đã nói rồi sao. Sự thật chưa hẳn sẽ khiến con người ta được cứu rỗi. Có khi không biết mới là hạnh phúc.

Đúng vậy, tôi, không muốn biết! Không muốn biết!

Thật đau đớn... Việc mở ra cánh cửa dẫn tới sự thật thật đáng sợ, đến mức tôi chỉ muốn bịt tai, nhắm mắt, cúi đầu chịu đựng.

Tôi sợ hãi, sợ hãi biết được tâm tình của Miu, sợ hãi vô cùng. Nếu như biết Miu thật sự cảm hận tôi, có lẽ tôi sẽ không thể sống tiếp được nữa...

Trong lúc nội tâm tôi đang giằng xé, ở bên cạnh tôi, Kotobuki vui mặt vào giữa hai đầu gối, bờ vai cô nàng khẽ run rẩy.

Kotobuki thì sao...? Nếu là Kotobuki, cô nàng sẽ làm thế nào? Cho dù phải chịu đựng nỗi đau đớn khổ sở như đâm xuyên qua tim, Kotobuki vẫn muốn biết được "sự thật" về bạn thân của mình sao?

Nếu như Kotobuki, người cũng đang ở vào tình cảnh như tôi, chắc hẳn cô nàng sẽ hiểu được nỗi bất an cũng như sợ hãi như bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm này. Chúng tôi đã bị tổn thương quá nhiều rồi, chúng tôi không thể lại chịu đựng một sự phản bội, một sự cảm hận nào nữa...

Tôi thấp giọng hỏi.

- Kotobuki... Nếu như... tôi chỉ nói là nếu như Mito không phải người như cậu nghĩ... Cậu vẫn muốn biết sự thật chứ?

Kotobuki ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn tôi.

- Nếu như... Mito phạm tội, nếu như bạn ấy phản bội cậu .. Cậu vẫn muốn biết sự thật chứ, Kotobuki?

Có lẽ Kotobuki đang không hiểu tại sao tôi lại nói ra những lời này.

Tuy nhiên, từ trong giọng nói như có như không của tôi, từ bờ môi run rẩy, từ cặp mắt van nài của tôi, có lẽ cô nàng đã cảm nhận được một thứ gì đó cực kì u ám. Kotobuki ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Ánh nên lập lờ, mùi khói xộc vào mũi, không khí rét lạnh cắt qua da thịt.

Kotobuki yếu ớt rũ mắt xuống, sau đó nhỏ giọng trả lời.

- ...Tôi, muốn biết, tôi muốn giúp đỡ Yuuka.

Vừa nghe được những lời này, trong lòng tôi bỗng dâng trào cảm xúc, tôi cảm thấy thật sự muốn khóc.

Câu trả lời mà tôi quá sợ hãi để đối diện, cậu ấy lại nói ra như một điều đương nhiên.

Kotobuki chỉ là một cô gái bình thường, dịu dàng, yếu đuối, hay mít ướt lại cứ thích giả vờ mạnh mẽ, cậu ấy không sở hữu sức mạnh để chống lại bóng ma. Dù vậy, Kotobuki vẫn nói với tôi cậu ấy muốn biết, cậu ấy muốn giúp đỡ Mito.

Câu nói đơn giản nhưng lại rất mạnh mẽ đó khiến trái tim tôi rung động... Yêu thương, dũng khí, khẩn cầu, ước muốn bảo vệ, những cảm xúc đó lần lượt trỗi dậy trong lòng, tôi ôm chầm lấy Kotobuki.

Cơ thể nhỏ nhắn của cậu ấy khẽ run lên vì kinh ngạc trong vòng tay của tôi.

- I-Inoue...

Những lời của Omi không còn khiến tôi dao động nữa rồi.

Dũng khí mà Kotobuki cho tôi thấy đã vực dậy một kẻ hèn nhát như tôi.

Cậu ấy, chính là người, đã dạy cho tôi biết.

Tôi ôm chặt lấy Kotobuki, như muốn nắm chặt lấy một thứ ấm áp, thứ duy nhất mà tôi có thể chạm vào vào giờ phút này.

- Chúng ta... sẽ cùng tìm kiếm Mito. Hãy để tôi được giúp cậu một lần nữa. Xin cậu hãy để tôi được ở bên cậu và giúp đỡ cậu đến phút cuối cùng.

Bàn tay nhỏ bé yếu đuối của Kotobuki do dự duỗi ra, sau đó cũng ôm chặt lấy lưng tôi.

Rồi cậu ấy khẽ gật đầu, nghẹn ngào trả lời, "Ừ".

Ánh sáng le lói từ những ngọn nến chiếu sáng căn phòng trống rỗng đầy mùi khói và nấm mốc.

Hai người chúng tôi nhìn nhau rưng rưng nước mắt, chúng tôi rất yếu đuối, nhưng chỉ cần ở bên nhau, có lẽ chúng tôi sẽ có thể trở nên kiên cường hơn.

Nếu như trong tương lai, Kotobuki vì biết được sự thật mà bị tổn thương, đến lúc đó, sẽ tới lượt tôi đến dìu dắt cậu ấy.

Tôi và Kotobuki sẽ cùng nhau nhìn thẳng vào sự thật của Mito cho đến

phút cuối cùng.

- Chắc hẳn Mito sẽ quay lại vào lễ Giáng Sinh. Bạn ấy sẽ giữ lời hứa với Kotobuki. Hiện tại chúng ta hãy cứ tin như vậy.

- Ừm...ừm...

Kotobuki vừa gật đầu vừa khóc, những giọt nước mắt ấm áp rơi lã chã trên khuôn mặt cậu ấy thấm ướt cổ tôi.

- Cảm ơn cậu... vì đã đưa tôi... huy hiệu... Cảm ơn cậu... Tôi vẫn luôn, muốn nói lời cảm ơn... Tôi vẫn luôn muốn nói ra những lời này... Tôi vẫn luôn... dõi theo Inoue.

Vừa khóc, Kotobuki vừa nhỏ giọng nói.

- Inoue... là mối tình đầu của tôi.

Tôi bắt đầu lạc lối từ khi nào nhỉ?

Tiếng ca vang động trời cao, tiếng vỗ tay hoan hô của khán giả đã không còn khiến tôi hạnh phúc nữa rồi, nó chỉ mang tới tai họa.

Nếu như tôi chưa từng khát khao cái điều vô định, hư ảo như bong bóng xà phòng đó, có lẽ tôi đã không bị bóng ma lợi dụng.

Tôi không cần tài năng.

Tôi chỉ muốn những ngày bình thường giản dị ấm áp. Muốn cái cảm giác dịu dàng trong suốt mà tôi cảm nhận được khi lật từng trang sách của Inoue MIU.

Tôi muốn đi học, nói chuyện với bạn bè, học bài, ăn cơm trưa như một học sinh bình thường.

Tôi muốn được cùng người tôi thích gặp nhau sau giờ tan học, được cùng nhau làm bài tập ở thư viện... và nở nụ cười.

Tôi muốn cùng người tôi thích trao nhau quà vào đêm trước lễ Giáng Sinh, tay trong tay, từng ngón đan vào nhau... hẹn thề sẽ mãi ở bên nhau...

Tôi chỉ muốn mỗi ngày bình thường như vậy mà thôi...

Mỗi lần chạm vào tay anh, tôi lại cảm nhận được tình yêu ấm áp ôn hòa như tia nắng mặt trời trào dâng trong lòng, mỗi lần nhìn nụ cười của Nanase, tôi lại thấy hạnh phúc như muốn nhảy cẫng lên, chỉ cần như vậy tôi đã thấy thỏa mãn rồi.

Nanase, Nanase.

Bây giờ cậu ấy đang làm gì vậy? Cậu ấy đang nghĩ gì vậy?

Tôi vẫn luôn nghĩ về Nanase. Tôi chỉ còn lại Nanase là người quan trọng nhất.

Hi vọng Nanase được hạnh phúc. Hi vọng mọi điều ước của Nanase đều có thể thành hiện thực.

Thực ra tôi ghét Inoue MIU. Từ lâu vẫn rất ghét. Không, không phải vậy. Điều đó không đúng. Chỉ là mỗi khi nhìn thấy thế giới quá xinh đẹp đó, lòng tôi lại ghen lại, tôi lại không thể lạt sang trang tiếp theo.

Tôi đã tháo chiếc nhẫn ra.

Tôi đã không thể quay lại.

Đối với tôi, ánh sáng mặt trời thật sự quá rực rỡ.

Tôi không thể kìm nén sự căm hận đối với những kẻ đã khiến tôi trở nên

dơ bản, đã đẩy tôi rơi vào bóng tối nữa rồi.

Tôi sẽ báo thù bọn chúng.

Tôi sẽ khoác tấm mặt nạ bóng ma, đuổi theo và dồn chúng vào chân tường, lưu đầy chúng vào mê cung ảo tưởng, chậm rãi trêu đùa, cuối cùng kết liễu chúng.

Cho dù bọn chúng cầu xin tha thứ thì cũng đã quá trễ rồi. Tôi sẽ để chúng nghe thấy tiếng ca than khóc phát ra từ bờ môi của tôi, kẻ đã từ bỏ thân phận một con người, bị nhận hết sỉ nhục, bị vấy bẩn.

Thiên thần, kẻ đã lừa gạt tôi, những gã đàn ông đối xử với tôi như loài súc sinh, chính bọn chúng đã biến tôi trở thành bóng ma.

Tôi nguyện rửa tất cả, nguyện rửa tất cả bọn chúng!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tối hôm đó, tôi nắm tay đưa Kotobuki về nhà.

Trên con đường tối đen như mực, vừa bước đi chậm rãi, tôi vừa kể lại mọi điều tôi biết về Mito. Kotobuki chỉ im lặng lắng nghe, đầu cúi gằm xuống cố hết sức chịu đựng.

Thình thoảng, bàn tay tôi đang nắm lại khẽ run lên. Mỗi lần như thế, tôi đều siết chặt những ngón tay thay cho lời động viên, Kotobuki cũng rụt rè nắm chặt lại tay tôi.

Khi chúng tôi tạm biệt nhau trước cửa nhà cậu ấy, Kotobuki nói với hai mắt đỏ hồng.

- Tôi tin năm nay Yuuka cũng sẽ cùng tôi trải qua lễ Giáng Sinh. Bởi vì chúng tôi sẽ mãi mãi là bạn thân.

Tôi vẫn không thể liên lạc được với thầy Mariya.

- Em đừng lo. Nhất định Mari sẽ bình an trở về thôi.

Gặp tôi ở tiệm cà phê gần trường đại học, chị Shouko vừa cười khổ vừa nói như vậy.

- Mari sẽ không bị trói buộc bởi những thứ mà phần lớn mọi người đều coi trọng như tiền bạc hay vinh quang. Thời còn là học sinh cũng vậy, trong

khi mọi người đều nỗ lực hết mình để vươn lên thì cậu ấy đã thoải mái đứng ở trên đỉnh cao. Nhưng sau đó cậu ấy lại dễ dàng vứt bỏ mọi thứ.

Chị ấy để điều thuốc đang ngậm trong miệng xuống, ánh mắt toát ra vẻ ngưỡng mộ và ghen tị.

- Chị... thật hi vọng mình cũng có thể sống như Mari.

"Dù sao thì làm giáo viên cũng mệt lắm", sau đó chị Shouko thêm vào một câu nói giống như vậy và bắt đầu kể cho tôi chuyện ở trường.

- Hiện tại bọn chị đang tập luyện cho diễn viên thay thế. Mặc dù Mito vẫn ở trong danh sách... nhưng nếu hôm công diễn em ấy vẫn không xuất hiện thì bọn chị cũng đành phải để người khác lên thay thôi.

Sau đó, tôi được chị Maki cho xem băng ghi lại cuộc thi mà thầy Mariya đã đoạt giải hồi còn du học. Mặc chiếc áo đuôi tôm màu đen đứng trên sân khấu, tiếng ca trong sáng và dạt dào sức sống của thầy ấy vang vọng khắp thính phòng.

Chị Maki tựa khuỷu tay lên đầu gối vắt ngang và chăm chú lắng nghe.

- Thầy ấy có cao độ rất tuyệt đúng không. Từ khi còn nhỏ thầy Mariya đã hát trong dàn thánh ca rồi. Người ta còn ca ngợi thầy ấy sở hữu tiếng ca của thiên thần... Mặc dù chị cũng chỉ được nghe lại thông qua đĩa CD, nhưng giọng nữ cao soprano trong vắt thanh thúy như chuông bạc của thầy ấy thật sự rất đẹp.

Tôi giật mình khi cụm từ thiên thần lọt vào tai.

Khóe miệng của chị Maki khẽ nở một nụ cười quyến rũ.

- Giới nghệ thuật thỉnh thoảng lại sinh ra một con quái vật cực kì kinh

khủng. Mặc dù bản thân chị cũng không hứng thú với vấn đề này lắm... nhưng có vẻ người phương Đông trong mắt người phương Tây thường tạo một cảm giác khá mơ hồ về tuổi, có lẽ vì vậy họ mới đưa ra danh hiệu thiên thần, một thứ không có tuổi, không có giới tính.

Không có giới tính... Không phải đàn ông, cũng không phải đàn bà... Đúng vậy, từ thầy Mariya, tôi có thể cảm nhận được một bầu không khí hài hòa, trung tính. Chẳng lẽ thiên thần của Mito chính là thầy ấy sao?

- Dù sao đi nữa, nếu Mito Yuuka đã là ca sĩ được "thiên thần âm nhạc" lựa chọn, vậy thì hẳn là cô ấy sẽ xuất hiện ở buổi công diễn thôi.

Có lẽ chị Maki đã biết được điều gì đó. Nhưng nếu chị ấy đã không muốn nói ra thì với cá tính bướng bỉnh của chị ấy, tôi còn lâu mới moi ra được thứ gì.

Omi vẫn nghỉ học suốt từ dạo đó tới giờ. Theo lời của Kotobuki là, "Dù sao cơ thể em ấy vốn cũng không được khỏe", nhưng dĩ nhiên tôi thì lại không cho là vậy.

Ít nhất theo suy đoán của tôi, cậu ta và thầy Mariya cũng có một mối liên hệ nào đó. Hơn nữa tôi cũng cực kì để ý tới việc tại sao cậu ta lại biết tôi là Inoue MIU.

- À đúng rồi Kotobuki, có phải cậu nhận được tin nhắn kì lạ nào đúng không? Dạo trước tôi có nghe Mori kể cậu đã nói gì đó như là "bóng ma" thì phải.

Hai má Kotobuki đột nhiên đỏ bừng lên, cậu ấy bối rối nói.

- Đ-Đó là... vì lúc đó tôi nhận được một tin nhắn hàng loạt dạng lá thư bất hạnh nên sợ quá và liên tưởng tới bóng ma. về sau nghĩ lại tôi thấy nó cũng chỉ là một trò đùa thường gặp thôi, có lẽ lúc đó tôi lo lắng quá nên thần hồn

nát thần tính. Bây giờ thì không sao nữa rồi!

(Lá thư bất hạnh là một hình thức trêu đùa, một người nhận được tin nhắn với nội dung phải gửi tin nhắn vừa nhận được tới một số người nhất định nếu không muốn gặp bất hạnh)

Tôi có cảm giác lý do thật sự không chỉ như thế... dù vậy tôi vẫn muốn bảo vệ cái bộ dạng cố tỏ ra mạnh mẽ này của cậu ấy cho đến phút cuối cùng.

Mito thật sự sẽ xuất hiện vào buổi công diễn sao...?

Lễ Giáng Sinh đã đến rất gần.

Chị Tooko đặt ngón trỏ lên môi và nghiêng tai chăm chú lắng nghe câu chuyện của tôi.

- Chủ nhật này lại đúng vào kì thi thử rồi.

Sau đó chị ấy nói với vẻ tiếc nuối như vậy.

- Chị vẫn định thi vào khối đại học quốc gia đấy à?

- Dĩ nhiên rồi.

- Vậy thì xin nhờ chị quên cái vụ công diễn đi rồi về nhà liệu mạng học bài vào cho em.

- A, sao em lại thờ dài hả~. Đáng ghét, lần sau chắc chắn chị sẽ được hạng C cho em xem.

- Hạng C còn chưa trên được điểm chuẩn đâu bà chị của tôi ơi...

Cứ như vậy, ngày buổi công diễn bắt đầu rồi cực cũng đến.

Cả thị trấn tràn ngập không khí Giáng Sinh, những con đường đều vang tiếng nhạc mừng, ngay cả những khách bộ hành dường như cũng vui vẻ hơn.

Buổi công diễn bắt đầu vào lúc 11 giờ, lúc chúng tôi đặt chân vào khuôn viên của học viện thì vẫn còn sớm 30 phút. Mặc dù đây chỉ là một buổi công diễn nghiệp dư của các học sinh, thế nhưng trong hành lang rộng lớn chúng tôi đã thấy được rất nhiều những vòng hoa phía trên gắn ruy băng ghi tên đơn vị đại diện, cũng như hàng đông những bó hoa chônng chất trên bàn tiếp tân.

Kotobuki cũng ôm trước ngực một bó hoa làm từ những bông hồng màu xanh da trời.

- Mấy bông hồng này xanh ghê nhỉ. Tôi chưa thấy hoa hồng mà lại có màu như vậy bao giờ.

Kotobuki hơi e thẹn nói.

- Đây là loài hoa Yuuka thích nhất đấy. Thế nên tôi đã đặt hàng trên mạng một bó. Mà thực ra đây không phải màu sắc thật của nó đâu, chúng là những bông hồng trắng được nhuộm xanh bằng thuốc nhuộm thôi à. Tôi nghe nói mật ngữ loài hoa của loài hoa này là lời chúc phúc của Chúa thì phải.

Hiện tại Kotobuki đang mặc một chiếc váy đính nơ, bên ngoài khoác thêm lớp áo choàng. Không biết có phải là do trang phục hay không, nhưng trông cậu ấy đáng yêu và hiền thực hơn bình thường rất nhiều.

- Lời chúc phúc của Chúa sao... Nghe cũng không tệ lắm.

- Ừm. Yuuka từng kể cho tôi vào sinh nhật 17 tuổi cậu ấy đã được bạn trai tặng loài hoa hồng này. Lúc đó cậu ấy đã rất hạnh phúc, cậu ấy còn dùng điện thoại chụp rất nhiều ảnh của mấy bông hồng rồi gửi tới cho tôi.

- Chắc hẳn lần này Mito cũng sẽ rất hạnh phúc.

- Hi vọng... là vậy.

Sau khi tôi nhờ tiếp tân liên hệ hộ chị Shouko, chị ấy xuất hiện với một bộ dạng cực kì mệt mỏi.

"Mito vẫn chưa tới", chị Shouko nói với giọng đặng chất.

Khóe mắt chị ấy thâm quầng, làn da cũng nhợt nhạt trông rất không có tinh thần. Chắc hẳn chị ấy đang cảm thấy lo lắng vì đến giờ mà Mito vẫn chưa xuất hiện ở phòng thay đồ.

Sau khi nói với chị ấy chúng tôi sẽ quay lại khi buổi diễn kết thúc, chúng tôi tạm biệt chị Shouko.

- Chắc sau khi buổi công diễn kết thúc sẽ gặp được Mito ở phòng thay đồ. Đến lúc đó chúng ta sẽ đem hoa tặng cho bạn ấy.

- Ủm...

Kotobuki có lẽ đang rất thất vọng. Cậu ấy gật đầu một cách yếu ớt. Những bông hồng xanh ôm trước ngực lay động theo từng bước chân cậu ấy.

Chỗ ngồi của chúng tôi là hàng đầu tiên ở lầu hai.

Thầy Mariya cũng sẽ tới dự chứ? Còn cả Omi nữa.

Tôi đảo mắt qua khán phòng, nhưng vì quá nhiều người thành ra tôi chẳng thể phân biệt được ai với ai.

Sau khi tiếng thông báo "Xin quý vị tắt nguồn điện thoại" vang lên trong hội trường, đèn tắt dần, rồi tiếng chuông báo hiệu vở diễn bắt đầu reo.

Vở nhạc kịch Turandot đã bắt đầu.

Turandot - con gái của một vị hoàng đế Trung Quốc triều Nguyên - có tính cách rất tàn nhẫn, mỗi khi có chàng trai nào cầu hôn, nàng đều ra ba câu đố cho họ, nếu họ trả lời không được thì sẽ bị chém đầu trước toàn dân. Hoàng tử Calaf, người vì chiến tranh mà phải bỏ xứ tha hương, sau khi chứng kiến một vị hoàng tử Ba Tư bị hành hình tại pháp trường, đã tỏ ra rất giận dữ trước sự lạnh lùng và tàn nhẫn của công chúa.

Tuy nhiên, ngay khi công chúa xuất hiện trên đài cao, trái tim của chàng hoàng tử đã nhanh chóng bị vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng cướp đi. Thế là chàng Calaf không để ý sự khuyên bảo của người xung quanh và đã đưa ra lời đề nghị giải ba câu đố để được kết hôn với công chúa.

Khách mời diễn vai Calaf nghe nói là một ca sĩ nhạc kịch chuyên nghiệp rất nổi tiếng. Trên khung nền hoàng cung nhuộm ánh chiều tà, giọng nam cao tenor lộng lẫy của anh ta vang vọng như một chiếc kèn trumpet.

"Toàn thân ta tràn ngập nhiệt tình, toàn thân ta tràn ngập khát vọng!

Cảm giác không tên này đang giày vò ta!

Mỗi một tắc trong trái tim ta

Đều chỉ tồn tại, đều chỉ đang gào thét một từ,

Turandot! Turandot! Turandot!"

Kinh khủng thật.

Mặc dù hẳn là micrô cũng có hiệu quả khuếch âm, nhưng quả thật tôi không thể ngờ được rằng giọng ca của một người lại có thể vang cao đến như vậy. Chẳng khác nào một nhạc cụ cả!

Mặc dù ca từ là tiếng Ý, nhưng trước đó tôi cũng đã đọc kỹ nội dung rồi

nên cũng hiểu đại khái đang diễn tới đoạn nào. Tất cả những cảm xúc hỉ nộ ái ô của các nhân vật đều được truyền tải rõ nét thông qua tiếng ca, chúng như mang theo một luồng sức mạnh ép vào ngực tôi.

Vẫn chưa tới cảnh Turandot xuất hiện. Mito thật sự sẽ xuất hiện trên sân khấu sao?

Hai bên thái dương tôi nhói lên từng cơn, tôi có cảm giác thời gian bây giờ trôi qua thật chậm chạp.

Ôm trong tay bó hoa hồng xanh, Kotobuki cũng đang nhìn chăm chú vào sân khấu với một ánh mắt như đang cầu nguyện.

Kết thúc màn một chuyển tới màn hai, bối cảnh thay đổi sang nội thành.

Tiếng than thở của các đại thần vì phải làm theo lệnh của công chúa. Người dân tập trung tại quảng trường trong thành. Màn đối đáp của hoàng đế và Calaf.

Khi nghe hoàng đế khuyên bảo hãy rời khỏi nơi này ngay lập tức, Calaf kiên quyết hát vang rằng:

"Bệ hạ! Ta chân thành hi vọng,

Mình có thể khiêu chiến trận đấu này!"

A, sắp rồi.

Mồ hôi lạnh rịn ra trong lòng bàn tay, tôi bắt đầu khó thở.

Sắp rồi, công chúa Turandot sắp xuất hiện rồi.

Trên một cầu thang cao ngất ở chính giữa sân khấu.

Ánh đèn pha chiếu sáng đỉnh của cầu thang, dàn hợp xướng vang lên.

"Công chúa, xin hãy xuất hiện!

Hãy để ánh sáng của người chiếu rọi tất cả!"

Kotobuki nhồm người dậy. Tôi cũng nhìn không chớp mắt vào cầu thang. Trong lòng thầm nhủ chắc hẳn Turandot sẽ được kéo lên bằng dây và đứng ở đó.

Tuy nhiên, Turandot không xuất hiện.

Có lẽ khán giả cũng bắt đầu cảm thấy kì lạ. Những tiếng xì xào lan tỏa như cơn sóng khắp thính phòng.

Chẳng lẽ Mito không tới kịp sao!?

Đúng lúc này, một tiếng ca trong vắt vang lên từ một phương hướng không ai ngờ tới.

Từ phía sau của lầu một hội trường.

Từ đó, một cô gái bước đi trên con đường giữa những hàng ghế và đang tiến về phía sân khấu.

Toát ra vẻ uy nghiêm như thể khiến không khí đóng băng, cô gái với mái tóc đen dài xinh đẹp mang theo vương miện trên đầu, quanh thân khoác một lớp lụa mỏng lấp lánh ánh đỏ và vàng với vạt áo dài chấm đất...

Turandot, công chúa sát nhân.

Toàn bộ khán phòng truyền ra những tiếng hô kinh ngạc.

Nửa mặt trên của Turandot hoàn toàn bị che phủ bởi một chiếc mặt nạ

màu trắng.

Tuy nhiên, không còn ai chú ý tới chi tiết khó hiểu đó khi tiếng ca của nữ thần âm nhạc đã ngay lập tức chi phối toàn bộ hội trường.

Tiếng ca tựa như mang theo một đôi cánh vô hình rực rỡ ánh sáng kéo lên thật cao và vắt ngang qua phía bên kia bầu trời!

Chất giọng cao mạnh mẽ sở hữu một uy lực đáng sợ không chút mềm yếu vang vọng mãnh liệt khắp những bức tường của hội trường và các cánh cửa dẫn ra hành lang, như thể muốn phá tan chúng.

"Cung điện này, tại ngàn năm trước,

Vang lên những tiếng hét tuyệt vọng"

"Tiếng hét đó truyền qua đời đời con cháu

Và trú ngụ ở đây, trong linh hồn ta!"

Tiếng hát này đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của con người! Nó tựa như một bài ca tối cao phát ra từ một nhạc cụ thiên đình.

Turandot, công chúa sát nhân, người mang tới cái chết, băng giá vĩnh cửu. Thế nhưng tiếng ca ẩn chứa ánh sáng lấp lánh chiếu rọi bầu trời cùng sự kiên cường dẻo dai như sắt thép này đã nâng người con gái có tên Turandot trở thành một sự tồn tại chí cao vô thượng, hoàn mỹ không một tí vết, nàng không còn là một kẻ sát nhân tay vấy đầy máu tươi nữa.

Người con gái xinh đẹp thuần khiết không chút từ bi, không để bất kì gã đàn ông nào chạm vào mình.

Khi nàng đặt chân tới trung tâm sân khấu, cơ thể nàng tắm trong ánh đèn, nàng bắt đầu cất cao tiếng ca trong vắt mang theo hơi thở điên cuồng tới mọi

ngóc ngách của thính phòng.

Để báo thù cho tổ tiên bị quốc vương ngoại bang bắt đi và làm nhục, nàng sẽ không để bản thân trở thành vật sở hữu của bất kì kẻ nào.

"Ta sẽ báo thù tất cả các người,

Vì nàng công chúa ngây thơ thuần khiết kia, vì tiếng hét kia

Vì cái chết của nàng!"

"Ta quyết không để một ai có được ta!

Nỗi căm hận đối với những kẻ đã giết nàng

Sẽ sống mãi trong tim ta!"

"Không, không! Ta quyết không để kẻ nào có được ta!"

Tiếng ca này rồi cuộc có thể vang cao tới đâu chứ!?

Âm thanh càng lúc càng lên cao, sức mạnh trong nó cũng càng lúc càng lớn, như muốn tự do vỗ cánh bay về phía bên kia bầu trời.

Tôi chưa từng học thanh nhạc, cho nên đối với nhạc kịch tôi cũng không hiểu nhiều lắm. Tuy nhiên, tôi ý thức rất rõ là tiếng ca này đã cuốn cả thính phòng vào vòng xoáy của mộng tưởng và nhiệt tình.

Giọng ca của Turandot và Calaf quấn lấy nhau.

Giọng nữ cao soprano và nam cao tenor, hai loại âm cao này dường như đang cố áp chế lẫn nhau, cùng cố vươn lên bầu trời.

Cho dù Calaf đã ngừng lại, Turandot vẫn kéo cao tiếng ca của mình như

muốn thể hiện sự chênh lệch của hai người.

Chẳng mấy chốc, màn hai cũng sắp kết thúc.

Trước ba câu hỏi của Turandot, Calaf đều đưa ra những câu trả lời hoàn mỹ.

Dù vậy, Turandot vẫn cự tuyệt tình yêu của Calaf. Thế nên Calaf bèn đưa ra một câu đố cho nàng, yêu cầu nàng trước bình minh hãy đoán ra tên của mình.

Nếu như công chúa đoán trúng cái tên đó, Calaf nguyện ý chịu chết.

"Nàng không biết tên của ta!

Trước khi ánh bình minh chiếu rọi,

Hãy nói cho ta biết tên của ta!

Nếu nàng làm được, ta nguyện nhận lấy cái chết!"

Turandot gật đầu.

Màn che hạ xuống, toàn bộ thính phòng như bùng nổ bởi những tiếng vỗ tay tán thưởng.

Toàn bộ người xem đều đứng dậy, mỗi người đều như đang trong cơn say.

Trong tiếng vỗ tay như bão tố này, tôi chỉ có thể nghe câu được câu mất tiếng loa thông báo rằng sẽ có thời gian nghỉ 20 phút.

Kotobuki đứng dậy, mặt cậu ấy tái mét.

- Tôi... muốn tới phòng thay đồ! Tôi không thể chờ tới sau buổi công diễn

được!

Mang theo tâm trạng lo lắng quặn thắt cả ngực, tôi đi cùng Kotobuki.

Cho dù người ta không cho chúng tôi vào đi nữa, chỉ cần biết được tình trạng của Mito...

Tuy nhiên, khi chúng tôi tới nơi, phòng thay đồ đã loạn hết cả lên.

Từ cửa phòng để mở truyền ra tiếng người ra ra vào vào cùng tiếng quát tháo của nhân viên.

- Vẫn chưa tìm được Mito sao!?

- Chưa, không thấy cô ta ở đâu cả, toa lét không có, hành lang cũng không!

- Loại nhân vật chính gì mà lại bỏ sân khấu mất tích như vậy chứ!

- Watanabe, chuẩn bị lên diễn trong trường hợp xấu nhất!

- D-Dạ!

Tôi và Kotobuki kinh ngạc bốn mắt nhìn nhau.

Mito lại biến mất rồi!

Giây tiếp theo, chúng tôi cùng chạy ra ngoài.

Phải tìm bằng được Mito! Nói không chừng bạn ấy vẫn còn ở quanh đây.

Ở đâu? Bạn ấy đi đâu rồi!?

Vừa chạy loạn trên hành lang, tôi vừa la lên.

- Kotobuki, gọi điện cho Mito thử xem!

Vẫn đang ôm bó hoa, Kotobuki vội lấy điện thoại di động ra và nhanh chóng bấm nút.

Những cánh hoa xanh thắm như biển cả rụng lả tả trên nền nhà.

"Không được, cậu ấy không nghe máy", Kotobuki rên rỉ.

Đúng lúc này...

Một bài hát Giáng Sinh quen thuộc truyền vào tai tôi.

Là bài Santa Claus is coming to town.

Kotobuki há hốc miệng kinh ngạc.

Chúng tôi chạy như điên về phía tiếng nhạc phát ra.

Cánh hoa tiếp tục rơi rụng. Giai điệu nhẹ nhàng vẫn chưa kết thúc.

Ở ngay đằng sau cánh cửa kia!

Khi vặn nắm đấm cửa xông vào bên trong, tôi mới phát hiện đây là một nhà kho. Hai bên đều chất đầy những thùng giấy và giá để đồ.

Ở chính giữa căn phòng là một cô gái đeo mặt nạ trên người khoác một lớp lụa mỏng, cô gái đang vặn vẹo cơ thể cố dùng hai tay kéo ra chiếc khăn choàng màu đen đang quấn quanh cổ.

Chứng kiến người đang siết cổ cô gái từ đằng sau, hai chúng tôi đồng thời khựng người lại.

Tại sao lại là chị ấy!

Cô gái đeo mặt nạ trượt chân và lấy tay bám vào một góc giá đỡ. Những tua dính trên vương miện của cô chạm vào nhau phát ra tiếng lanh canh, vạt áo màu đỏ lật lên. Chiếc khăn choàng màu đen mộc mạc siết chặt lấy cái cổ mảnh khảnh của cô và kéo mạnh ra phía sau, tiếng thở đau đớn khó khăn phát ra từ bờ môi cô gái.

- Dừng tay!

Kotobuki vứt bó hoa và lao về phía người đang cố siết cổ Mito. Tôi cũng bắt lấy tay chị ta từ phía đối diện và cố ngăn chị ta lại.

- Đừng cản tôi!

Người quay đầu lại nhìn tôi với nét mặt điên cuồng và hơi thở dồn dập này chính là chị Kagami Shouko.

- Tôi đã yêu quý em, thương hại gia cảnh của em, giới thiệu cho em vị khách tốt như vậy. Vậy mà tại sao, tại sao em lại phải bội tôi!?

Chị Shouko trông cực kì kích động, như thể trong mắt chị ấy chúng tôi hoàn toàn không tồn tại.

Cặp mắt xinh đẹp với hàng mi thon dài cháy rực ngọn lửa căm hận và phẫn nộ, khuôn mặt chị Shouko đỏ bừng, chị ấy cắn chặt răng cố hết sức siết chặt hai đầu khăn choàng.

Tại sao!? Tại sao chị Shouko lại hận Mito đến vậy!?

Chị ấy nói giới thiệu khách là có ý gì!?

Chẳng lẽ...

Tôi hét lên với giọng như muốn xé toang cổ họng.

- Chị chính là người đã giới thiệu cho Mito công việc làm thêm đó sao! Chị Shouko!?

Bàn tay đang nắm chặt khăn choàng của chị Shouko lỏng ra, chị ấy gục người về phía sau.

Kotobuki la lên một tiếng, chúng tôi cùng đồng thời ngã ngối xuống sàn.

Vừa dựa lưng vào một giá đỡ, chị Shouko vừa rên rỉ. Sau đó, chị ấy nói bằng giọng trầm thấp, bả vai vẫn run rẩy mãnh liệt.

- Đúng thế... chính là tôi. Bởi vì tôi cũng phải tự kiếm tiền bằng chính sức của bản thân mới có thể tiếp tục theo học âm nhạc.

- !

Kotobuki nín thở.

Vẫn không gạt những lọn tóc phủ trước mặt ra, chị Shouko tiếp tục nói, đôi mắt chị ấy loé lên một tia sáng đáng sợ.

- Đi theo con đường âm nhạc cần rất nhiều tiền. Không chỉ là học phí, còn có phí trang phục, phí tài liệu giảng dạy, phí tiêu thụ tối thiểu của mỗi buổi diễn... còn có phí dạy kèm bên ngoài, phí du học, tất cả đều cần tiền, cho dù cô bao nhiêu cũng không đủ.

Thế nên tôi mới giới thiệu công việc làm thêm kiếm được nhiều tiền cho các cô gái nghèo đang gặp khó khăn. Tôi lập ra trang web, tập hợp những vị khách đáng tin tưởng.

Người quản lý trang web đó chính là chị Shouko sao!

Sự thật này khiến toàn thân tôi run rẩy. Kotobuki cũng mở to hai mắt nhìn chị ấy chăm chăm.

- Thế nhưng, cho dù đã bán đi bản thân để tiếp tục việc học như vậy, lại chưa từng có một cô gái nào thành công trên con đường âm nhạc cả. Tất cả đều chán chường, đều tuyệt vọng, đều bị thương, đều từ bỏ giấc mơ giữa chừng... Giống như tôi...

Sau khi căn môi với vẻ khổ sở, ánh mắt chị Shouko lại trở nên sắc nhọn.

- Thế nhưng, tại sao? Tại sao em lại có thể hát được như vậy!? Khi em hát Tiếng sáo thần trước tất cả mọi người, tôi đã không thể tin được. Thật tuyệt vời. Thật đáng kinh ngạc. Cô gái này hoàn toàn khác với tôi và những cô gái trước kia. Có lẽ cô ấy sẽ thành công... Vừa nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy sợ hãi, lại cảm thấy căm hận.

Ánh mắt lạnh lùng âm u của chị Shouko hướng về phía Mito đang khụy người dựa vào một góc tường. Bờ môi khô khốc của chị ấy phun ra những lời đầy oán hận.

- Tất cả "Trà Hoa" đều phải nhận lấy sự tuyệt vọng! Giống như tôi, "Trà Hoa" đầu tiên! Tôi sẽ không cho phép có một "Trà Hoa" đặc biệt xuất hiện. Điều đó không công bằng!

Chị Shouko nắm lấy một cái kéo cắt vải lớn để trên kệ và lao về phía bạn Mito.

- Cẩn thận! Yuuka!

Kotobuki gào lên.

Cái kéo đâm vào bức tường sát bên mặt bạn Mito làm tóe lên những tia lửa.

Chị Shouko lại giơ cái kéo lên và nói một cách căm hận.

- Em không có tư cách mặc trang phục xinh đẹp như vậy đứng ở trung tâm sân khấu!

- Dừng lại!!!

Kotobuki chạy vội tới và lấy khuỷu tay huých chị ta ra.

- Kotobuki!

Một góc của mái tóc giả bạn Mito đang đội bị cây kéo cắt trúng.

Những lọn tóc đen nhánh rơi xuống sàn nhà uốn lượn như những con rắn. Chị Shouko dồn sức lấy tay xé toang vạt áo của bạn Mito, để lộ cánh tay và bờ vai trắng muốt của bạn ấy.

- Em phản bội chúng tôi, phản bội tất cả "Trà Hoa"!

Trông chị Shouko bây giờ thật sự quá dữ tợn, khiến người khác không dám lại gần.

Đúng lúc này, từ phía sau lưng chị Shouko, ở phía cửa vào... tôi nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông mặc comlê đang đứng ở đó.

Thầy Mariya!

Từ vị trí đó, có lẽ thầy ấy sẽ có thể đe chị Shouko xuống sàn từ phía sau.

Cho dù không được thì thầy ấy cũng có thể gọi người tới giúp!

Nhưng thầy Mariya không hề nhúc nhích.

Thầy ấy chỉ đứng ở đó và dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn vào khung cảnh hỗn loạn đang diễn ra trong phòng.

Khuôn mặt lạnh lùng, không chút cảm xúc, tựa như đang đeo mặt nạ!

Tại sao!? Tại sao thầy ấy lại không làm gì cả!

Chị Shouko đề bạn Mito ngã xuống sàn rồi ngồi lên người bạn ấy và bắt đầu điên cuồng xé nát trang phục.

- Em không cần loại quần áo này! Cho dù em cố che giấu đến đâu, Trà Hoa cuối cùng cũng chỉ là một con đĩm dơ bẩn! Là em, hay tôi, tất cả chúng ta đều đã bị bóng tối nhuộm bẩn rồi!

Vải mỏng phát ra những tiếng roẹt roẹt và bị xé tan thành từng mảnh, để lộ da thịt bên dưới.

Cổ họng trắng nõn... ngực... còn có eo...!

Tất cả chúng tôi đều nhìn bạn Mito với ánh mắt không thể tin được.

Giấu phía dưới lớp trang phục kia không phải cơ thể mềm mại của một cô gái, nó là cơ thể rắn chắc của một chàng trai!

- Làm sao...

Bàn tay của chị Shouko rũ xuống. Khuôn mặt vặn vẹo đầy căm hận của chị ấy tràn ngập sự hoang mang.

- Chuyện này là sao...! Đối người từ khi nào? Mito biến đâu mất rồi!?

Đúng lúc này, giọng nói của một người đáng lẽ không nên có mặt ở đây vang lên từ phía cửa.

- Bóng ma biết rõ chuyện đó.

Cái người mặc đồng phục, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu

xanh thẫm, ngẩng cao đầu dùng đưa hai bím tóc mảnh dài bước ngang qua thầy Mariya đang ngạc nhiên và tiến vào trong phòng... chính là chị Tooko.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 7

- Sao chị lại ở đây. Còn kì thi thử thì sao?

Nghe tôi hỏi vậy, chị Tooko đỏ mặt ấp úng kiểm soát.

- Chị xin lỗi. Tại chuyện này khiến chị bận tâm quá... thế nên thi được một nửa chị bèn chuồn ra ngoài rồi.

Đầu tôi choáng váng mất một lúc. Là thí sinh, lại còn bị xếp hạng E, vậy mà chị ấy còn chạy tới đây làm trò quỷ gì vậy!

Chị Tooko mở ra bàn tay phải. Những cánh hoa màu xanh rơi xuống lả tả.

- Chị lần theo những cánh hoa này mới tìm được các em đây.

Cả thầy Mariya và Kotobuki đều kinh ngạc.

Chị Shouko đứng dậy và trừng mắt nhìn chị Tooko.

- ...! Em là ai hả?

Chị Tooko ưỡn bộ ngực lép của mình ra và trả lời đồng dục.

- Như chị chứng kiến, tôi là một "cô gái văn chương".

Có lẽ lời tự giới thiệu này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi lý giải của chị Shouko. Chị ấy trợn mắt há hốc mồm không biết nói gì.

Bầu không khí xấu hổ tràn ngập căn phòng chật hẹp.

Cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, chị Shouko nhú mày rồi phát ra một tiếng thở nặng nề.

- Vừa nãy em đã nói bóng ma biết rõ mọi chuyện phải không. Ý em là sao? Còn nữa, cậu bé này là ai?

Mặc trên người trang phục rách tả tơi, thiêu niên đeo mặt nạ vẫn đang khuyụ người dưới sàn, không hề để ý tới việc che lại bộ ngực trần.

Đúng thế, cậu ta rốt cuộc là ai?

Nhìn thấy sự khó hiểu trên gương mặt chúng tôi, chị Tooko bình thản nói:

- Giải thích chuyện này sẽ hơi tốn thời gian một chút. Bởi vì câu chuyện của cô gái có tên Mito Yuuka bị quỵện vào rất nhiều tình cảm và tâm tư, việc này sẽ khiến người nghe rất khó nhìn ra mạch truyện chính.

Tuy nhiên, dù sao thì lúc này đứng trên sân khấu cũng đã là ca sĩ dự bị rồi, người ở đẳng kia cũng không cần phải quay lại đó nữa. Nếu thời gian cũng đã dư dả như vậy, hãy để tôi giải thích câu chuyện này từ góc độ của một cô gái văn chương.

Như thể có một sức mạnh kì bí nào đó đang chi phối không gian xung quanh chúng tôi.

Chị Shouko, thầy Mariya và Kotobuki đều nín thở lắng nghe chị Tooko bắt đầu kể ra câu chuyện bằng một giọng nói trong vắt như nước chảy.

- Sự kiện này bắt đầu với một tình huống khá giống Bóng ma trong nhà hát của Gaston Leroux.

Leroux là nhà văn người Pháp, sinh năm 1868, ban đầu ông hoạt động với

tư cách một luật sư và phóng viên đưa tin. Sau đó, khi bước sang tuổi 30, ông bắt đầu chuyển sang nghiệp viết văn, và đã cho ra đời nhiều danh tác với phong cách án mạng phòng kín, chẳng hạn như Bí mật căn phòng màu vàng. Cùng thời gian này, ở Pháp còn xuất hiện Maurice Leblanc với kiệt tác Arsène Lupin. Leroux và Leblanc đều là những tác giả rất nổi tiếng.

(Án mạng phòng kín là một trong những thể loại tiểu thuyết trinh thám, đặc trưng với các vụ án diễn ra trong điều kiện không tưởng, ví dụ điển hình nhất là một gian phòng đóng kín)

Đến năm 1910, Leroux công bố *Le Fantome de l'Opera...* hay còn gọi là *Bóng ma trong nhà hát*, câu chuyện kể về một người đàn ông đeo mặt nạ sống dưới tầng hầm nhà hát nhạc kịch và những con người bị cuốn vào niềm đam mê đầy u ám của ông ta.

Mito rất thích câu chuyện này, trước kia em ấy còn từng nói muốn được gặp "thiên thần âm nhạc".

Và rồi, giống như nhân vật nữ chính Christine, em ấy cũng đã được một người nào đó bí mật dạy dỗ và khiến cho tài năng ca hát của em ấy bộc lộ ra ngoài.

Mặt khác, bên cạnh Mito cũng có một người có vị trí giống hệt Raoul, người yêu của Christine.

Ngay cả đối với bạn thân Nanase của mình, Mito cũng không nói ra tên và bối cảnh của người bạn trai đang ở tại trường cấp ba Seijou. Thay vào đó, em ấy đã đưa ra ba gợi ý liên quan tới anh ta.

Chị Tooko dựng lên ba ngón tay.

- Một, anh ta có gia đình chín người.

Hai, anh ta thích cà phê.

Ba, anh ta có tật mỗi lần suy nghĩ chuyện gì đều đi vòng quanh bàn.

Hắn nghe tới đây, nhiều người sẽ nghĩ gợi ý gia đình chín người là một manh mối rất quan trọng?

Tuy nhiên, gợi ý này trên thực tế lại cũng không phải nói về bản thân người yêu của Mito.

Lúc trước chị ấy cũng từng nói như vậy. Rằng chị ấy không nghĩ bạn trai của bạn Mito sinh ra trong một gia đình chín người...

Thấy chúng tôi lắng nghe chăm chú, chị Tooko nói ra tên của một cuốn sách.

- Có một tác phẩm văn học thiếu nhi gọi là Gia đình yêu thương. Quyển sách này rất cũ, ở Nhật Bản đã không còn xuất bản nữa rồi, thế nên có lẽ gần đây rất ít người biết tới nó. Quyển sách này xuất bản vào năm 1906, tác giả là Agnes Sapper, một nữ nhà văn người Đức. Sapper là mẹ của năm đứa bé, với kinh nghiệm của mình, bà đã viết ra câu chuyện về nhà Pfaffling với những mảnh ghép ấm áp thường ngày của một gia đình với cha mẹ và bảy người con.

Người cha xuất hiện trong quyển sách này được khắc họa như một nhân vật rất đáng yêu với cá tính hơi nóng nảy một chút nhưng đồng thời cũng là một người thành thật và vui vẻ. Mặc dù ông rất thích cà phê, nhưng bởi vì nhà nghèo nên chỉ dịp lễ tết ông mới dám uống. Ngoài ra, lúc có việc phải suy nghĩ, ông đều đi vòng quanh bàn, chính vì điều này mà ông đã khiến một phụ nữ đang ở trọ tại nhà ông chú ý.

Chị Tooko nhấn mạnh giọng điệu.

- Gia đình chín người, thích cà phê, có tật đi vòng quanh... Tất cả đều phù hợp với những gợi ý mà Mito đưa ra. Mito có vẻ đã đọc rất nhiều tiểu thuyết nước ngoài viết về đề tài gia đình, cho nên em ấy chắc hẳn cũng biết tới quyển sách này. Như vậy, Mito muốn truyền đạt điều gì thông qua những gợi ý này? Đó chính là nghề nghiệp của người cha nhà Pfaffling... một giáo viên thanh nhạc.

Ánh mắt uyên bác của chị ấy nhìn chăm chăm vào thầy Mariya.

- Lý do Mito phải giữ bí mật không nói ra tên của bạn trai là vì bạn trai của em ấy không phải học sinh mà là một giáo viên. Cho dù hai người không cùng trường đi nữa, nhưng nếu tin đồn tình cảm giữa giáo viên và học sinh cấp ba bị truyền ra, chắc chắn chuyện này sẽ gây rắc rối cho bạn trai, có lẽ Mito đã nghĩ như vậy. Nếu nói về giáo viên nam dạy âm nhạc ở trường Seijou, vậy thì chỉ có một mình thầy mà thôi, thầy Mariya. Nói cách khác, thầy chính là Raoul của Mito.

Bầu không khí trong phòng thoáng chốc đông cứng lại.

Thầy Mariya không phải thiên thần, mà là người yêu của Mito!

Chị Shouko mở to hai mắt với vẻ kinh ngạc, Kotobuki cũng run rẩy, mặt cậu ấy tái mét.

Đôi mắt thầy Mariya toát ra vẻ nôn nóng, rồi thầy ấy nói, bằng một chất giọng thô bạo, không hề có chút nhẹ nhàng thường ngày nào.

- Đúng thế... Đúng như em nói, tôi và Mito Yuuka đang hẹn hò. Tuy nhiên, dạo gần đây chúng tôi không còn gặp nhau nữa, Yuuka cũng không hề liên lạc với tôi. Có lẽ cô ta đã thích người khác rồi cũng nên? Chẳng hạn như "thiên thần" đã dạy âm nhạc cho cô ta chẳng hạn... Trong những lần gặp mặt hiếm hoi của chúng tôi, Yuuka cũng chỉ nói về mỗi gã đó.

Một cảm giác bất an đen kịt lấp đầy lồng ngực tôi.

Tại sao thầy ấy lại nói về người yêu của mình với ánh mắt lạnh lùng như vậy. Cách thầy ấy nói ra những lời đó chẳng khác nào đang phỉ nhổ một thứ mà bản thân cực kì căm hận.

Người đang đứng trước mặt tôi và thầy Mariya dịu dàng nở nụ cười ở phòng dụng cụ âm nhạc cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy!

Chị Tooko hỏi:

- Thế nên thầy đã ghen ghét với thiên thần sao? Giống như Raoul cảm thấy lo lắng vì mối quan hệ giữa Christine và thiên thần mà sinh ra ngọn lửa thiêu đốt bản thân...

Mito đã rất băn khoăn vì bạn trai từng yêu cầu em ấy đừng làm thêm vào ban đêm nữa, ngoài ra bạn trai em ấy còn nhiều lần gọi điện thoại khi Mito đang ở chỗ làm, Nanase có thể làm chứng chuyện này.

Thầy đã rất lo lắng liệu Mito có đang bị thiên thần dụ dỗ đúng không? Bởi vì em ấy chỉ toàn nói về chuyện của người khác trước mặt thầy nên thầy đã không thể tha thứ cho em ấy phải không?

- Thôi đi! Tất cả những gì em nói không phải chỉ là suy đoán sao!?

Toàn thân tôi run lên khi nghe thấy tiếng hét như muốn xé rách không khí này.

Thầy Mariya trừng mắt nhìn chị Tooko với vẻ mặt dữ tợn. Dù vậy, chị Tooko vẫn đáp trả thầy ấy bằng một giọng nói mạnh mẽ không hề thua kém.

- Đúng thế, em chỉ là một "cô gái văn chương"! Em chẳng phải cảnh sát, cũng chẳng phải thám tử, tất cả những điều em nói ra đều chỉ là "tưởng

tượng". Thế nhưng từ sau khi Mito mất tích, hành động của thầy thật sự quá mất tự nhiên. Người mình vô cùng yêu thương đột nhiên biến mất, vậy mà tại sao thầy lại không hề chủ động đi tìm kiếm em ấy? Tại sao thầy lại nhờ Nanase tới phân loại tư liệu? Tại sao thầy lại cố tình đưa cho em ấy xem vé mời buổi công diễn?

Còn nữa, thầy còn dẫn một cô bé lớp 10 đi khách sạn, nhưng đến đó rồi thầy lại để cô bé ở lại một mình và bỏ về, ở đó thầy dường như tìm kiếm thứ gì đó, thầy đi vòng quanh trong phòng, đặc biệt còn nhìn chăm chăm vào cái bàn!

Khi chị Tooko vừa nhắc tới chuyện của Sugino, nét mặt thầy Mariya trông như thể thầy ấy vừa nhận một cú sốc.

Chị Tooko tiếp tục hỏi dồn.

- Tại sao thầy lại phải nhìn chăm chú vào cái bàn đến vậy? Chẳng lẽ nhìn nó khiến thầy nhớ tới chuyện gì sao?

Cảm giác sợ hãi khiến toàn thân tôi run lên khi tôi liên tưởng tới một chuyện.

Bóng tối đen kịt dường như đang áp sát lấy tôi từ phía sau.

- Em nói đúng chứ, thầy vì có việc cần xác nhận nên mới phải đi tới căn phòng trong khách sạn đó? Cái ngày Mito mất tích, em ấy đã nhắn tin cho Nanase bảo là ở chỗ làm thêm có việc đột xuất nên phải ra ngoài ngay bây giờ. Mà việc làm thêm của em ấy chính là đi tiếp khách và nhận tiền từ họ... nói cách khác là hẹn hò trả phí.

Thầy có lẽ vì nghi ngờ Mito liệu có phải đang phản bội mình nên đã bí mật theo dõi em ấy đúng không, vì vậy mà thầy đã biết được bí mật của em ấy? Thế là ngày hôm đó, thầy lấy thân phận một vị khách tới gặp Mito và

chính thầy, Raoul của Mito, trong cơn cuồng ghen đã hóa thân thành bóng ma và nắm đầu Mito đập vào góc hàn...

- Không phải!!!

Thầy Mariya cắt ngang lời nói của chị Tooko. Khuôn mặt thầy ấy vặn vẹo, tay chân run rẩy, trong đôi mắt đỏ bừng tơ máu của thầy ấy tràn ngập sự hoang mang cùng kích động.

Bóng tối... bóng tối đã nhuộm màu không khí.

- Đó là Yuuka tự ngã xuống! Tôi bảo Yuuka đừng làm việc này nữa, nhưng em không nghe tôi! Nếu phải làm một việc dễ tiện như vậy thì tại sao còn phải tiếp tục học âm nhạc làm gì chứ!?

Thế nhưng Yuuka chỉ khóc và nói bây giờ em chỉ còn lại mỗi ca hát! Em nói thiên thần đang chờ em, em phải quay về đi học, rồi em quay lưng lại phía tôi và muốn bước ra khỏi phòng!

Tôi ngây người như phỗng.

Thầy Mariya dường như không còn biết mình đang nói gì nữa. Thầy ấy chỉ tiếp tục gào lên, như thể đã đánh mất lý trí.

- Tôi tức giận, tôi bóp cổ Yuuka. Thế rồi trong khi vật lộn, Yuuka trượt chân và té đập đầu vào góc bàn. Em nằm bất động trên sàn, máu chảy lênh láng. Lúc đó tôi quá sợ hãi nên đã bỏ lại Yuuka và ra khỏi khách sạn.

Chiếc kéo trong tay chị Shouko rơi xuống sàn.

Hai tay chị ấy bụm miệng như muốn ngăn mình hét lên.

Kotobuki cũng tái xanh mặt mày và bủn rủn lấy tay vịn lấy giá đỡ.

Tôi không thể tin được, tôi không muốn tin. Thầy Mariya mà lại làm chuyện đó với Mito!

Trước đôi mắt hoang mang của chúng tôi, thầy Mariya vẫn đang tiếp tục thay đổi. Dưới lớp mặt nạ, thầy ấy để lộ ra bộ mặt thật vằn vện xấu xí vì ghen ghét và điên cuồng, âm thanh ngọt ngào dịu dàng giờ đây trở nên khàn khàn khó nghe.

- Đến ngày hôm sau trên tivi vẫn không đăng tin tức phát hiện thi thể trong khách sạn. Tôi gọi vào số của Yuuka nhưng cũng không có ai bắt máy, thế là tôi giả làm người nhà của em và thử liên lạc với trường học, nhưng người ta lại nói em nghỉ học không phép và cũng không quay lại kí túc xá. Tôi dường như sắp phát điên. Yuuka đi đâu rồi? Em còn sống hay đã chết?

Đúng lúc này, có người gửi tới cho thầy ấy vé mời buổi công diễn dưới cái tên "Trà Hoa"...

Từ giọng nói vờ vụn của thầy Mariya, tôi có thể cảm nhận được sự sợ hãi của thầy ấy vào lúc đó.

Việc thầy ấy nhờ Kotobuki tới phân loại tư liệu cũng là vì thầy ấy biết Kotobuki là bạn thân của Mito, vì thế thầy ấy muốn xem Mito có liên lạc với Kotobuki không. Ngay cả việc đưa cho Kotobuki xem vé mời buổi công diễn cũng là vì muốn quan sát phản ứng của cậu ấy.

Dưới vẻ mặt dịu dàng, thầy Mariya mang theo tâm trạng nôn nóng, buồn khổ, đau đớn và dõi theo mọi lời nói và hành động của chúng tôi.

Thầy Mariya là Raoul, cũng là bóng ma!

Với giọng run rẩy và cuồng loạn, thầy ấy tiếp tục nói.

- Em gửi tới điện thoại và máy tính của tôi nhiều tin nhắn với nội dung

"Kẻ sát nhân", "Thiên thần sa ngã" dưới cái tên Trà Hoa. Thế nhưng chưa một lần em xuất hiện trước mặt tôi. Tôi có cảm giác mình đang bị lừa bịp. Chắc hẳn thiên thần đang thao túng Yuuka. Là thiên thần đã mang Yuuka đi từ chỗ đó.

Đúng thế, tất cả... tất cả đều là lỗi của thiên thần!

Nếu như Yuuka không bị thiên thần quyến rũ... nếu như em không phản bội tôi...

Tôi muốn cứu Yuuka khỏi nanh vuốt của thiên thần! Nhưng đã quá trễ. Yuuka đã bị thiên thần kéo vào vương quốc dưới lòng đất rồi!

Nhìn thầy Mariya mở to hai mắt hét lên như vậy, ngực tôi như bị xé toang.

Chắc hẳn thầy Mariya không hề muốn Mito bị tổn thương.

Người thầy ấy căm hận không phải Mito, mà chính là thiên thần đã cướp đi trái tim của bạn ấy.

Có lẽ thầy Mariya đã không biết về chuyện cha mẹ Mito tự tử. Có lẽ thầy ấy cũng không hề nghe nói về chuyện khoản nợ.

Thế nên thầy ấy mới không thể hiểu được tâm tình của Mito.

Thầy ấy không thể lý giải tại sao bạn Mito lại phải kiếm tiền theo cách đó, tại sao bạn ấy lại muốn tiếp tục học âm nhạc, thầy Mariya chỉ cho rằng bạn Mito thay đổi là lỗi của thiên thần, vậy nên thầy ấy hận thiên thần.

Việc thầy Mariya dẫn Sugino tới khách sạn có lẽ cũng là vì thầy ấy hối hận đã bỏ mặc Mito, thầy ấy chỉ muốn xác nhận xem liệu Mito bây giờ còn sống hay đã chết.

Có lẽ thầy Mariya đã thật sự muốn cứu bạn Mito. Thế nên thầy ấy mới

trừng mắt nhìn vào chiếc bàn với ánh mắt dữ tợn như vậy và lăm bắm "Không kịp rồi"...

Đúng thế, thầy Mariya không phải người xấu, thầy ấy không phải thiên thần sa ngã. Thầy ấy... thầy ấy...

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Người phản bội không phải tôi, mà là anh mới đúng, phải không Keiichi ?

Đó là chất giọng cao trong vắt của một cô gái.

Âm thanh xinh đẹp lạnh lẽo như băng đó phát ra từ người thiếu niên đeo mặt nạ mặc quần áo rách tả tơi đang đứng tựa mình vào một góc tường.

- Yuuka...

Kotobuki sững sờ thì thầm. Chị Shouko cũng mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào miệng của người thiếu niên với ánh mắt như thể đang nhìn vào một con quái vật.

Bờ môi của chị Tooko cũng mím lại, chị ấy đứng thẳng người, nét mặt nghiêm túc. Tôi thì có cảm giác dường như đang có một bàn tay lạnh buốt đang vuốt ve hai má của mình.

Giọng nói này hoàn toàn ăn khớp với giọng nói của Mito mà tôi nghe được từ trong điện thoại dạo trước.

Chất giọng cao trong vắt của một cô gái, nó không thể nào là âm thanh của một thiếu niên đã vỡ giọng...

- !

Khuôn mặt thầy Mariya vặn vẹo, miệng thầy ấy há hốc như thể đang phát ra một tiếng thét sợ hãi không lời.

Tựa như vị tổ tiên thức tỉnh bên trong cơ thể cơ thể công chúa sát nhân Turandot, vào khoảnh khắc này, linh hồn của Mito dường như đã nhập vào cơ thể của người thiếu niên, dùng giọng nói của bạn ấy chất vấn thầy Mariya.

- Là anh, anh là người đã giết tôi. Anh để cơ thể tôi mục nát dưới lòng đất rét lạnh.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân tôi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nơi tôi đang đứng vẫn là hiện thực sao?

- Nói dối!

Thầy Mariya gào lên, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Trong khách sạn không có thi thể nào cả! Yuuka chưa chết. Em còn sống, em đang ở chỗ thiên thần!

Giọng nói của cô gái vang lên lạnh lẽo như một trụ băng nhọn hoắt.

- Keiichi, anh lúc nào cũng như vậy. Luôn làm bản thân mình trở nên đúng đắn, chỉ biết nói những điều tốt đẹp cho chính mình. Lúc đó cũng thế, lúc anh nhục mạ tôi là đồ dơ bẩn, lúc anh giết tôi.

- Không phải...

"Không có gì không phải cả", giọng nói lạnh lùng tuyên cáo, "Lúc anh bóp cổ tôi, trong mắt anh đã lóe lên sát ý và sự căm hận vì lòng tự tôn bị tổn thương, chẳng khác nào một lưỡi dao cạo. Đúng thế, giống như bây giờ".

- Anh có biết lúc tôi tỉnh dậy và nhận ra anh bỏ mặc tôi té ngã trên sàn, tôi

đã mang theo tâm trạng như thế nào trong khi lấy khăn lau sạch vết máu không...? Một kẻ chỉ biết khư khư giữ mình như anh có lẽ sẽ không bao giờ hiểu được, đúng không?

Anh có lẽ cũng chẳng hiểu được tâm trạng của tôi khi lặng lẽ rời khỏi khách sạn đó.

Cả lúc tôi bước đi trên con đường tôi đen đầy gió lạnh...

Và cả sáng hôm sau, khi tôi trút hơi thở cuối cùng khi đang ngủ, tôi đã mang theo tâm trạng như thế nào rời khỏi thế gian này...

Nguyên nhân cái chết của tôi là do chấn thương phần đầu.

Như vậy anh vẫn có thể nói tôi không phải bị anh giết sao?

Bờ môi của thầy Mariya run rẩy, cổ họng thầy ấy nhấp nhô tạo thành những âm thanh mơ hồ. Dù vậy, không có một từ ngữ nào được phát ra.

Kotobuki mang theo ánh mắt hoang mang và sợ hãi nhìn về phía người thiếu niên đang kể lại cái chết của bạn thân mình bằng chính giọng nói của bạn ấy.

Những gì cậu ta nói là sự thật sao?

Mito đã trút hơi thở cuối cùng vào buổi sáng sau cái đêm gặp mặt thầy Mariya sao?

Cổ họng tôi run rẩy, đầu nóng rực.

Nếu đó là sự thật, vậy Kotobuki sẽ ra sao? Cậu ấy vẫn tin tưởng và chờ Mito trở về vào lễ Giáng Sinh!

Người thiếu niên đeo mặt nạ nâng cánh tay mảnh khảnh lên và chỉ về phía

thầy Mariya.

Tựa như công chúa Turandot hát lên rằng sẽ không tha thứ tội lỗi của bọn đàn ông, bằng chất giọng cao trong vắt, cậu ta nói một cách tàn nhẫn.

- Anh là Luciér ngạo mạn. Tội của anh không phải chỉ là sát hại tôi.

Keiichi, có phải anh đã dạy tôi phương thức hát sai lầm, có phải anh muốn phá hỏng cổ họng của tôi?

Trên khuôn mặt của thầy Mariya xuất hiện sự rung động chưa từng có.

Chúng tôi cũng kinh ngạc nín thở.

Thầy Mariya muốn phá hỏng cổ họng bạn Mito ư!? Chuyện này, chuyện này làm sao có thể...

- Không phải. Tôi...

Từ dưới lớp mặt nạ màu trắng, người thiếu niên nhìn về phía thầy Mariya đang sợ sệt lùi lại phía sau bằng một ánh mắt sắc nhọn như dao. Giọng nói hàm chứa sự phẫn nộ không thể kìm nén vang lên, trách cứ thầy ấy không chút lưu tình.

- Anh không chỉ ghen ghét mối quan hệ giữa tôi và thiên thần! Anh còn ghen ghét tài năng của tôi! Anh căm hận tôi và thiên thần đã khơi dậy tài năng của tôi, vậy nên anh đã giết chết tôi!

Thầy Mariya ngẩng đầu lên.

- Không phải! Tôi chỉ không muốn thấy Yuuka đắm chìm vào ca hát mà thôi!

Đúng là Yuuka sở hữu một chất giọng tốt. Thế nhưng người như vậy trên

thế giới này nhặt đại cũng ra một mớ! Cho dù em có thể may mắn thành công đi chẳng nữa, thì đó cũng chỉ là nhất thời. Em sẽ lại ngay lập tức đánh mất nó, em chắc chắn sẽ phải nếm trải sự tuyệt vọng đứt gan đứt ruột! Bởi vì tôi cũng từng như vậy!!!

Thầy ấy gào lên như muốn phun ra máu tươi.

Vừa nói tiếp với giọng run run, khuôn mặt thầy Mariya vừa tràn ngập một nỗi đau xót mãnh liệt.

- Từ lúc còn nhỏ, tôi đã được người ta gọi là thiên thần, được mọi người nâng niu như một thiên tài. Thế nhưng ngay khi tôi đến tuổi dậy thì và vỡ giọng, hào quang thuở bé của tôi biến mất, cho dù kỹ thuật của tôi vẫn rất ưu tú, mọi người lại nói dường như trong giọng hát của tôi thiếu đi chút gì đó.

Cho dù vậy, tôi vẫn nỗ lực hết mình! Tôi tin rằng một ngày nào đó mình sẽ lại có được giọng hát còn tuyệt vời hơn cả giọng hát mà tôi từng đánh mất...

Đúng lúc này, khi đang du học ở Paris, tôi nghe được giọng ca của thiên thần chân chính!

Là sao? Chẳng lẽ ngoài thầy Mariya vẫn còn một ca sĩ khác được gọi là thiên thần sao? Lại còn là thiên thần chân chính?

Khuôn mặt của thầy ấy nhăn nhúm lại.

- Giọng hát đó... là giọng hát mà một người đàn ông đã qua tuổi dậy thì sẽ không bao giờ phát ra được, giọng hát thuần khiết biến điệu tự do như những quả cầu ánh sáng... Là chất giọng cao trong vắt mà tôi đã đánh mất...

Chỉ đến lúc nghe được giọng hát đó... nghe được tiếng ca đó, tôi mới nhận ra. Thứ mà tôi hằng khát khao chính là giọng nữ cao soprano mà tôi đã đánh

mất. Giọng nam cao tenor đối với tôi chỉ là một thứ bắt chước giả dối.

Chị Shouko gào lên bi thảm.

- Nói bậy! Giọng nam cao của cậu ngọt ngào như vậy, tuyệt vời như vậy cơ mà! Cậu đã nhận được giải thưởng khi thi đấu, ngay cả trong giới ca sĩ chuyên nghiệp cậu cũng rất nổi tiếng! Cậu có biết có bao nhiêu người hâm mộ cậu không!

Chị Shouko, một người vì trang trải học phí mà phải bán thân, dù vậy vẫn không thể thành công trên con đường ca sĩ, thậm chí vì báo thù còn khiến những học trò của mình cũng sa ngã, có lẽ đã nhận một cú sốc không thể chịu nổi khi nghe thầy Mariya nói như vậy.

Chắc hẳn đối với chị Shouko, thầy Mariya là biểu tượng của tài năng, là người dễ dàng đạt được vị trí mà bản thân chị ấy không bao giờ có thể với tới.

- Giọng nam cao tenor nhàm chán đó có gì hay ho chứ!? Tôi chẳng thèm ngó tới nó, nó hoàn toàn không đáng giá một xu! Thi đấu cũng thế, giải thưởng có gì to tát chứ! Nếu như, nếu như tôi lại có được giọng nữ cao soprano như ngày xưa! Nếu như tôi có thể hát được như khi đó... Không...

Thầy Mariya nhíu chặt lông mày với vẻ khỗ sở và nói một cách khó khăn.

- Cho dù... cho dù là khi đó, tôi cũng không thể hát được như vậy. Thứ giả dối không phải chất giọng của tôi, mà là chính bản thân tôi. Đứng trước giọng hát kia, tôi chỉ là một thiên thần giả mạo, không hơn không kém, bây giờ khi đã trở thành người lớn, tôi sẽ vĩnh viễn không thể nào vượt qua giọng hát đó được. Không còn sự thất bại nào bi thảm hơn điều này nữa.

Khi hiểu được điều này, tôi như bị đẩy vào vực sâu.

Thế nhưng tôi vẫn không thể khiến bản thân mình ngừng khao khát giọng ca xinh đẹp kia! Tôi vẫn tiếp tục đi tới những buổi công diễn, tiếp tục lắng nghe giọng hát đó, và mỗi lần như vậy, tôi lại cảm thấy tuyệt vọng. Tôi không chịu được nữa, tôi muốn được giải thoát. Thứ tôi hận nhất trên đời lại là thứ tôi yêu nhất, tôi hi vọng mình được giải thoát khỏi nỗi đau khổ vô tận này.

Đúng vào lúc này... tại buổi công diễn của thiên thần, một nhạc sĩ có tuổi đã cắt cổ tay tự sát.

Tại sao vị nhạc sĩ ấy lại lựa chọn cái chết ở nơi đó.

Là vì ông ta cũng đã chứng kiến tài năng chân chính và cảm thấy tuyệt vọng sao? Hay là ông hi vọng khoảnh khắc cuối cùng của đời mình được bao quanh bởi tiếng ca xinh đẹp đó? Cho đến bây giờ vẫn không một ai biết được nguyên nhân thực sự.

Tuy nhiên, kể từ sau sự kiện đó, liên tục xuất hiện người tự sát khi lắng nghe những bài thánh ca của thiên thần qua đĩa CD. Các buổi công diễn của thiên thần bị đình chỉ, việc phát hành đĩa CD cũng bị hạn chế dần.

Thế rồi, thiên thần biến mất trước ánh mắt công chúng, thầy Mariya nói bằng giọng run rẩy.

Nhìn thầy ấy như vậy, tôi có cảm giác ngực mình đau đớn muốn vỡ tung.

"Đặc biệt là đối với những người theo đuổi nghệ thuật - họ đều rất nhất gan, đều không tự tin vào bản thân, đều rất dễ bị lay động."

"Cho dù được tán thưởng là có tài năng, một lúc nào đó họ cũng sẽ phải đối mặt với khó khăn trắc trở không thể nào vượt qua, tựa như đang có một bức tường chặn ngang con đường của họ, họ sẽ cảm thấy đau đớn, khổ sở, không biết phải làm thế nào... Cho dù vậy, họ vẫn không thể từ bỏ, tâm bệnh

của họ càng lúc càng nặng hơn... Thầy đã chứng kiến rất nhiều con người như vậy."

Những lời đó là dành cho chính bản thân thầy ấy sao!

Thầy Mariya run rẩy cởi bỏ chiếc đồng hồ đeo trên tay. Bên dưới để lộ một vết sẹo do dao cắt.

Thầy ấy cũng từng thử tự sát khi đang nghe thiên thần hát thánh ca. Nhưng thầy ấy lại không chết, về sau, thầy ấy vứt bỏ mọi thứ, không thông báo với ai và bắt đầu đi du lịch.

- ...Tôi muốn quên đi thiên thần. Thế nhưng cho dù tôi cách Paris xa đến đâu, tiếng ca đó dường như vẫn ám ảnh tôi, nó vẫn vang lên trong đầu tôi. Cho dù đi đến đâu, tôi vẫn bị tiếng ca đó truy đuổi. Có lẽ từ lần đầu tiên nghe được tiếng ca đó, tôi đã bị nguyền rủa rồi. Đó không phải thiên thần. Đó là tiếng ca của bóng ma đưa con người tới bờ vực của sự hủy diệt. Khi tôi quay lại Nhật Bản, tôi đã tưởng rằng cuối cùng mình cũng sẽ không còn nghe thấy tiếng ca đó nữa...

Thầy Mariya ôm đầu lẩm bẩm một cách yếu ớt.

- Khi chúng tôi mới bắt đầu hẹn hò, Yuuka vẫn là một cô gái bình thường, vui vẻ và dịu dàng. Mặc dù em đặt mục tiêu trở thành một ca sĩ nhạc kịch nhưng lại không biết nên làm thế nào để phát triển, tiếng ca của em đầy do dự. Tôi yêu Yuuka như vậy, một Yuuka không phải thiên tài, một Yuuka chỉ là người bình thường, giống như tôi.

Thế nhưng sau khi gặp thiên thần, Yuuka đã thay đổi. Em tin lời thiên thần hơn những gì tôi nói, em đã thay đổi phương thức ca hát.

Khi nghe em hát lên tiếng ca đó, tôi đã rất sợ hãi, dạ dày tôi quặn thắt.

Cách Yuuka hát y hệt tiếng ca của thiên thần.

Tại sao!? Tôi đã làm gì sai? Tại sao thiên thần lại vẫn tiếp tục truy đuổi tôi? Tại sao thiên thần lại luôn muốn cướp đi những điều quan trọng nhất của tôi? Tôi muốn ngăn cản Yuuka ở bên thiên thần. Nhưng tôi đã không kịp...

Đột nhiên, "Mito" hét lên với giọng kích động.

- Anh chỉ đang ngụy biện!!! Anh bóp cổ tôi, sau bỏ trốn một mình, sự thật đó sẽ không thay đổi! Anh, chính anh đã giết tôi! Anh đã giết tôi! Anh là kẻ đã giết tôi!!!

Thầy Mariya bịt chặt tai và lắc đầu. Giọng nói lạnh như băng lặp đi lặp lại như một lời nguyền kéo dài đến vĩnh hằng

Anh đã giết tôi!

Anh đã giết tôi!

Anh đã giết tôi!

Tôi bỗng nhìn thấy ảo giác, dường như Miu đang xuất hiện ở đây, cậu ấy đang chỉ tay vào tôi mà nói.

Cậu chính là người đã giết mình, Konoha!

Ngực tôi đau nhói. Nỗi sợ hãi nhào tới, cuốn tôi vào vòng xoáy đen kịt, tôi không nhìn được nữa và gào lên.

- Thôi đi! Thầy Mariya cũng đâu muốn giết Mito. Thầy ấy chỉ muốn có một cuộc sống bình thường với bạn ấy mà thôi. Thầy Mariya thật sự không phải người xấu. Thầy ấy chỉ là một người bình thường yêu đuổi giống như chúng tôi mà thôi...

Làm ơn hãy tha thứ cho thầy ấy! Xin đừng trách cứ, xin đừng dồn thầy ấy vào chân tường nữa.

Những lời van xin đó không phải để biện hộ cho thầy Mariya, mà là những lời giải thích cho chính bản thân tôi.

Bởi tôi cũng chưa từng một lần có ý định khiến Miu bị tổn thương. Tôi chưa từng muốn làm điều gì khiến Miu chán ghét tôi.

Tôi không bao giờ muốn mình phạm tội ác tày trời để rồi phải chịu bị Miu trừng mắt nhìn với ánh mắt lạnh lùng đó, bị cậu ấy làm ngơ, bị cậu ấy nói "Konoha sẽ không hiểu được đâu" rồi đẩy tôi ra xa... Tôi không muốn phải chịu đựng những điều đó, những điều tàn khốc hết như hình phạt bắt một người phải tiếp tục sống sau khi đã chặt bỏ tứ chi của họ!

Nhờ sự yếu đuối và giao hoạt của bản thân, cho dù trước mắt tôi là bóng tối tuyệt vọng, tôi vẫn cố hết sức bảo vệ trái tim của mình không bị tổn thương.

Cho dù bên cạnh tôi bây giờ là Kotobuki!

Cho dù từ nãy tới giờ cậu ấy vẫn đang run rẩy, mặt cậu ấy vẫn đang tái mét!

Thế nhưng tôi vẫn mở miệng nói ra những lời biện hộ ích kỉ xấu xí cho người đã làm hại bạn thân cậu ấy! Tôi thật kém cỏi, thật quá kém cỏi!

Đúng lúc này, thầy Mariya nói khẽ bằng giọng trầm thấp.

- Đừng có thích nói gì thì nói. Em biết cái gì hả?

Má tôi như bị tát một cú đau điếng, tôi lặng người.

Nét mặt thầy Mariya như thể vừa bị sỉ nhục, thầy ấy trừng mắt nhìn tôi

với ánh mắt cháy rực ngọn lửa căm hận.

- Tôi chưa từng và cũng không bao giờ hi vọng sẽ có một cuộc sống bình thường. Chỉ có phàm nhân mới đưa ra những lời lẽ nguy hiểm thảm hại như không gì tốt hơn một cuộc sống bình thường... Cho dù biết rõ là vậy, tôi vẫn phải bắt mình nghĩ như thế. Cảm giác hối hận, bi thảm này làm sao một học sinh cấp ba vô tâm như em có thể hiểu được chứ!?

Những ngày ấm áp của tôi, Kotobuki và thầy Mariya...

Không gian bình lặng...

Những kí ức, khoảng thời gian quý báu trong tôi phát ra tiếng rạn vỡ và ầm ầm sụp đổ.

Đằng sau làn hơi nước tràn ngập hương quế êm dịu, thầy Mariya nheo mắt cười thỏa mãn.

Những lời nói ngọt ngào như một ly trà sữa Ấn Độ nồng nàn ấm áp.

"Bởi vì thầy muốn dành thời gian được ở chung với những người mình yêu quý, đối với thầy thì điều đó quan trọng hơn hết thảy."

"Thế nên, chưa từng một lần thầy hối hận về lựa chọn của mình, thầy có thể quả quyết với em như vậy. Đời người chỉ cần có một ly Chay là đã rất tuyệt vời rồi, không gì có thể hơn được cuộc sống bình thường mỗi ngày này."

Tâm hồn tôi trở nên trống rỗng, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Tất cả những lời nói kia đều là dối trá sao? Những lời xấu xí được thốt ra từ miệng thầy ấy mới là sự thật sao?

Vậy mà tôi đã từng ngưỡng mộ nụ cười ấm áp và sự tự do không bị điều

gì trói buộc của thầy ấy...

- Tôi không muốn đóng một vai phụ của một kẻ có tiền tốt bụng như Raoul! Cho dù bị gọi là quái vật đi nữa, tôi vẫn muốn trở thành bóng ma tràn đầy tài năng! Nếu như khiến người khác bị tổn thương, nếu như giết người có thể biến tôi thành bóng ma, cho dù làm bao nhiêu lần tôi cũng cam chịu! Thế nhưng, cho dù tôi giết Yuuka, tôi vẫn chỉ là Raoul mang mặt nạ bóng ma!

Đây là, sự thật?

Đây là, chân tướng sao?

Đau đớn làm sao. Ghê tởm làm sao. Ích kỉ làm sao!

Tình yêu và cả niềm tin, chúng thật mỏng manh làm sao!

Chị Tooko nói với ánh mắt bi thương:

- Raoul không phải vai phụ. Anh ta yêu Christine chân thành và thật lòng muốn cứu giúp cô ấy, anh ta là nhân vật chính của câu chuyện. Bóng ma trong nhà hát sẽ không hoàn chỉnh nếu không có Raoul. Bởi có ánh sáng của Raoul, màn đêm của bóng ma mới tạo nên sự đối lập như vậy.

- Ngay biện...! Có ai quan tâm tới Raoul ăn hại được giáo dục tử tế chứ! Raoul chỉ là một phàm nhân với cái mã ngoài đẹp đẽ rỗng tuếch. Đứng trước thiên tài chân chính, sẽ chẳng có ai để ý tới hắn cả, hắn chỉ là một kẻ giả mạo đáng thương!

Toàn thân thầy Mariya tỏa ra sự tuyệt vọng và điên cuồng. Hai mắt thầy ấy lóe lên như một con dã thú, rít gào, rên rỉ, rồi lại gầm thét.

- Các người không hiểu. Các người không hiểu được tâm tình của tôi! Không ai hiểu được cả!!!

"Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu."

Ảo ảnh của Miu vẫn đang trách mắng tôi từ nãy tới giờ chông lên hình bóng của thầy Mariya và tiếp tục thốt ra những lời đầy gai nhọn.

- Các người chẳng hiểu gì cả! Nếu Yuuka không cất tiếng ca đó... nếu em không khiến tôi nhớ tới tiếng ca đó, có lẽ tôi vẫn có thể tiếp tục sống và tự lừa gạt bản thân.

Là thiên thần, là bóng ma đã phá hủy tất cả! Bóng ma đã cướp đi mọi thứ! Tôi hận bóng ma! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bóng ma!

Thầy Mariya đã không thể nghe được giọng nói của ai nữa rồi.

Ngay cả những lời nói của "cô gái văn chương" cũng không thể chạm tới thầy ấy.

Chỉ tay vào người thiếu niên đeo mặt nạ, thầy ấy gào lên.

- Người, người và cả Yuuka tin tưởng người, tất cả đều chết đi! Tôi nguyên rủa các người!!!

Những ngôn từ tràn ngập phần hận nhuộm thế giới trở thành một màu bóng tối.

Nỗi tuyệt vọng như một vòng xoáy đen kịt khuấy động trái tim tôi, gõ liên hồi vào đầu tôi.

Đúng thế. Tôi chẳng biết gì cả. Tâm tình của thầy Mariya, tâm tình của Miu, tôi chẳng biết gì cả! Chẳng biết gì! Không gì cả!

Đối với tôi, những lời của thầy Mariya đã từng là một điều rất đặc biệt. Tôi từng hi vọng mình có thể trở thành người như thầy ấy.

Quả nhiên không biết gì cả mới khiến người ta hạnh phúc!

Người thiếu niên đeo mặt nạ kéo lên mép váy tả tơi và rút ra con dao cọt trên đùi một cách thuần thục. Mà tôi thì chỉ biết ngẩn ngơ nhìn vào cảnh tượng không thực này.

Ai cũng được. Mau tới kết thúc câu chuyện tràn ngập tuyệt vọng này đi...

Đúng lúc này, ở bên cạnh tôi, Kotobuki bước ra và đi về phía thầy Mariya.

Cậu ấy nhặt lên bó hoa hồng xanh rơi trên sàn và ôm chặt nó trước ngực.

Lông mày nhướn lên, môi mím chặt, cậu ấy giơ cao bó hoa với nét mặt giận dữ rồi dùng hết sức đập nó vào mặt thầy Mariya.

- !

Những cánh hoa xanh ngắt như biển cả văng tung tóe, bó hoa rơi xuống sàn.

Sau đó khuôn mặt thầy Mariya hiện ra, hai mắt mở to với vẻ bàng hoàng, trên má vẫn còn dính một vài cánh hoa.

Kotobuki nắm chặt hai tay, hai chân cậu ấy không ngừng run rẩy.

Đôi mắt ngập nước của cậu ấy nhìn trừng trừng vào thầy Mariya, nhưng rồi nét mặt ấy nhanh chóng chuyển thành bi thương, nước mắt lăn dài trên má.

- !

Thầy Mariya lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Yu-Yuuka thật sự, rất yêu thầy... thầy biết không hả. Cả những bông

hồng này cũng vậy, Yuuka nói với tôi vì thầy đã tặng chúng cho cậu ấy vào ngày sinh nhật... cho nên cậu ấy mới yêu thích chúng. Yuuka còn chụp rất nhiều ảnh của chúng và gửi tới cho tôi. Nói rằng đây là những bông hồng bạn trai tặng cậu ấy... Rất nhiều, rất nhiều tấm hình... Thầy không phải cũng yêu Yuuka sao!?

Trong tiếng hét của cậu ấy không bao hàm sự căm hận, cũng không có giận dữ hay nguyên rủa, đó chỉ đơn thuần là những cảm xúc về người bạn thân.

Có lẽ những bông hồng xanh đã đánh thức kí ức về những ngày hạnh phúc trong tim thầy Mariya chẳng...?

Chúng đã nhắc cho thầy ấy nhớ tình cảm thầy ấy dành cho Mito không chỉ là căm hận, mà còn có tình yêu ngày trước chẳng?

Khuôn mặt thầy Mariya dần dần hiện lên nét bi thương.

Khoảnh khắc bóng ma lâm vào điên cuồng và muốn giết chết Raoul, hắn nhìn thấy những giọt nước mắt Christine vì mình mà rơi lệ, lần thứ nhất kể từ khi sinh ra trên cõi đời, tâm hồn bóng ma tràn ngập sự vui mừng và thỏa mãn.

Nước mắt của người nữ ca sĩ được tình yêu không vụ lợi chèo chống rơi xuống chiếc mặt nạ lạnh lẽo, hòa cùng những giọt nước mắt trong mắt bóng ma, làm lay động tâm hồn của hắn, của con quái vật đáng sợ.

... Eric bất hạnh đáng thương.

Người đàn ông đáng thương bị buộc phải lấy cho mình cái tên bóng ma vì một câu nói của người nữ ca sĩ mà được cứu rỗi.

Giống như trong câu chuyện kia, có lẽ nước mắt của Kotobuki đã chạm vào phần dịu dàng bên trong tâm hồn thầy Mariya.

Thầy Mariya từ từ gục xuống sàn.

Leng keng... Một chiếc nhẫn bạc rơi xuống sàn và phát ra tiếng kêu thanh mảnh.

Hai mắt thầy Mariya mở to nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn.

Người thiếu niên đeo mặt nạ cố đè nén cảm xúc trong lòng và thấp giọng nói một cách dửng dưng.

- ...Yuuka đến tận phút cuối cùng vẫn nắm chặt nó...

Thầy Mariya dùng đầu ngón tay run rẩy nhặt chiếc nhẫn lên.

Sau đó, từ trong túi áo comlê, thầy ấy lấy ra một chiếc nhẫn khác... có thiết kế y hệt chiếc nhẫn trên tay.

Trong những tin nhắn của mình, Mito từng hạnh phúc nói rằng đã trao nhẫn với người yêu vào đêm Nôen.

Bạn ấy còn nói hai người đã hẹn nhau sẽ luôn mang nó theo mình, nhưng vì nếu bạn trai đeo nhẫn ở trường thì sẽ bị chọc ghẹo cho nên anh ta đã tháo nhẫn cất đi.

Trước mỗi buổi hẹn, anh ta đều vội vàng lấy nhẫn ra đeo vào.

Bạn ấy lén đứng từ xa nhìn thấy chuyện này và đã cảm thấy rất vui vẻ.

"... Về sau, anh ấy có chuyện buồn, hai tay anh ấy nắm chặt như muốn cố chịu đựng. "

"Khi mình khê chạm vào tay anh ấy và nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của anh ấy ra... Lòng mình bỗng trở nên thật dịu dàng, cảm giác này thật cao thượng, mình nghĩ thầm trong đầu, ôi, mình yêu anh ấy biết bao."

Thầy Mariya nhìn hai chiếc nhẫn đặt trên lòng bàn tay với ánh mắt yếu đuối.

Rồi thầy ấy nắm chặt hai tay lại và cúi đầu khóc nước nở.

Thế nhưng bàn tay dịu dàng gỡ những ngón tay của thầy ấy ra đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

Có lẽ cuối cùng thầy Mariya cũng nhận ra mình đã đánh mất điều gì.

Những cánh hoa hồng xanh tượng trưng cho lời chúc phúc của Chúa rơi lả tả xung quanh thầy ấy.

Những gì thầy Mariya đã làm là không thể tha thứ.

Những lời thầy ấy đã nói ra khỏi miệng cũng không thể thu hồi.

Thế nhưng, nhìn bả vai thầy ấy run rẩy, nhìn nước mắt không ngừng lăn trên má thầy ấy, tôi có cảm giác dường như bóng tối chất chứa trong ngực đang dần hòa tan.

Chị Tooko và chị Shouko đều tỏ ra bi thương.

Kotobuki vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt, vừa khóc nghẹn ngào và phát ra âm thanh như của một chú cún con.

Tôi vẫn không biết mình liệu có tư cách này hay không, ngực tôi vẫn đang đau đớn như muốn nứt toác... Cho dù vậy, tôi vẫn vòng tay ôm lấy Kotobuki.

Không biết từ lúc nào, thiên thần đã biến mất.

Xin lỗi vì đã khiến cậu khóc nhiều như vậy, Nanase.

Còn nữa, mình cũng xin lỗi vì không thể giữ lời hứa vào lễ Giáng Sinh...

Có lẽ đây là tin nhắn cuối cùng mình gửi cho Nanase rồi.

Mặc dù Nanase luôn nói mình đã giúp cậu rất nhiều, nhưng mình thì lại không nghĩ vậy.

Nhờ có Nanase mà mình lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ.

Từ xưa đến giờ Nanase luôn rất thẳng thắn, vụng về, là người không biết nói dối. Mặc dù Nanase thường không may bắt phải thăm xấu và bị đám con gái trong lớp đùn đẩy việc đi phen nàn đám con trai, nhưng mình lại rất thích Nanase như vậy.

Lúc đó Nanase vẫn thường nói rằng không thích đám con trai, với cả đám con trai cũng không thích cậu, nhưng mà mình vẫn luôn tin một ngày nào đó sẽ có một chàng trai biết được những ưu điểm tuyệt vời của Nanase xuất hiện.

Thế nên vào mùa đông năm lớp 8 đó, khi Nanase xấu hổ đỏ bừng mặt chạy tới nói "Dạy mình cách vẽ lông mày đi", mình đã rất vui.

Bởi Nanase đã biết vì người mình thích mà cố gắng trở nên nữ tính và cả việc mình có thể giúp Nanase trở nên xinh đẹp nữa.

Nanase lúc nào cũng rất nỗ lực. Vì chuyện của Inoue, có khi cậu sẽ rất vui vẻ, đôi khi lại buồn rầu, lo lắng, tự trách bản thân. Có thể giúp Nanase những lúc như vậy khiến mình thật sự rất vui.

Nanase dễ thương quá đi, mình lúc nào cũng nghĩ như vậy. Nanase thật dễ thương, dễ thương vô cùng, dễ thương nhất trên đời.

Nanase biết không, mình vẫn luôn cầu nguyện cho Inoue nhanh hiểu được tình cảm của Nanase đấy.

Mình cũng hay nói giá như mình cùng bạn trai và Nanase cùng Inoue có thể có một cuộc hẹn hò kếp thì tốt biết bao nhỉ. Mỗi lần như vậy, Nanase đều đỏ mặt thẹn thùng trông đáng yêu quá cơ. Thật tiếc là cuộc hẹn bốn người của bọn mình không thể thành hiện thực được, nhưng mình tin chắc Nanase sẽ đạt được tâm nguyện với tình yêu của cậu, mình cũng sẽ cầu nguyện như vậy mỗi ngày từ bây giờ.

Mình xin lỗi vì đã không thể đưa Yuuka về với cậu. Nhưng cậu đừng lo, bây giờ Yuuka đang rất hạnh phúc, đang thỏa thích hát bài ca cậu ấy yêu thích nhất.

Từ nay về sau mình cũng sẽ luôn xem Nanase là bạn thân nhất của mình.

Mình sẽ luôn cầu nguyện từ tận đáy lòng cho hạnh phúc của Nanase.

Nếu gặp chuyện buồn, Nanase nhất định phải nhớ tới câu thần chú mà mình đưa cho cậu nhé.

Nanase thật dễ thương, dễ thương vô cùng, dễ thương nhấ~~~t trên đời.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thứ Hai đầu tuần, tôi cùng chị Tooko đi tới thư viện khi giờ đóng cửa vừa qua được một lúc.

Ánh chiều tà chiếu rọi khắp phòng.

Quầy tiếp tân trống rỗng, khu tự đọc cũng không có lấy một bóng người. Vào lúc này, tôi bỗng nghe thấy những tiếng gõ bàn phím lách cách mơ hồ truyền vào tai.

Khi thử đi tới khu máy tính ở một góc thư viện...

Chúng tôi nhìn thấy Omi đang gõ bàn phím một cách thuần thục, ánh nắng hắt vào gương mặt cậu ta.

Bởi vì ánh sáng phản chiếu từ cặp kính, tôi không thể biết trên khuôn mặt cậu ta bây giờ đang có cảm xúc gì.

- Omi...

Khi tôi khẽ cất tiếng gọi, bàn tay đang gõ bàn phím dừng lại, rồi cậu ta nhìn về phía chúng tôi.

Khuôn mặt đó cực kì bình thản. Cứ như thể cậu ta đã đoán được chúng tôi sẽ tới đây.

- Mito đang ở đâu? Cậu hẳn phải biết điều này đúng không?

- Chờ tôi ba phút.

Omi thấp giọng nói, sau đó tiếp tục gõ bàn phím, cuối cùng cậu ta nhấn phím Enter.

Rồi cậu ta tắt nguồn máy tính, đứng dậy và bỏ kính ra.

- Chỗ đó hơi xa đấy, hai người không có vấn đề gì chứ?

Vừa xuống tàu điện, tôi bắt đầu nhận tin. Sau khi đi bộ mất một lúc, chúng tôi đặt chân tới một nhà xưởng hoang vắng cũ nát được bao quanh bởi những bụi cỏ rậm rạp. Omi quay lưng về phía cửa chính đóng chặt và giải thích rằng nơi này không còn được sử dụng nữa. Tôi lại nhận một tin khác ở đây.

Trên mặt sàn nhà xưởng mọc đầy cỏ dại là một cây thông Nôen cao gần bằng chúng tôi đang được ánh trăng chiếu rọi.

... Bây giờ cậu đang ở đâu?

... Tôi đang ở trong cây thông Nôen. Đó là nhà của tôi.

Nhớ lại cuộc nói chuyện điện thoại đó, một cảm giác đau đớn xót xa lan rộng trong ngực tôi.

Omi đứng trước cây thông, ngồi xổm xuống trên bãi cỏ và bật công tắc điện đặt ở đó lên. Thế rồi những ngôi sao, giáo đường thủy tinh, đôi cánh thiên thần trang trí trên cây thông bắt đầu tỏa sáng lấp lánh.

- Mito... đang ngủ dưới đó sao?

Chị Tooko thì thầm một cách bi thương.

Omi vẫn cúi đầu và trả lời bằng giọng khàn khàn.

- Yuuka rất thích cây thông Nôen. Lúc tôi mang cái cây này tới đây, cậu ấy đã cực kì vui vẻ. Tất cả những thứ trang trí trên này đều là do Yuuka treo lên.

Mito muốn được sống bên trong cây thông Nôen, thế nên Omi đã giúp bạn ấy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này.

Giọng nói bình thản của cậu ta lúc này mang theo một cảm giác trung tính kì lạ, nó gần với giọng nữ trầm alto, hoàn toàn khác với chất giọng trầm thấp thâm thĩ mà tôi nghe được lúc ở trường, hay thanh âm cao vút áp đảo ở buổi công diễn, hoặc giọng nữ lạnh lùng nghiêm nghị khi nói chuyện điện thoại với tôi.

Cậu ta rốt cuộc sở hữu bao nhiêu chất giọng?

Tối qua, tôi đã thử dùng máy tính tra cứu về người thiếu niên được tôn xưng là "thiên thần" ở Paris hoa lệ năm xưa.

Tuổi tác, nơi sinh, xuất thân, tất cả đều được bao phủ trong sương mù, chàng trai trẻ đến từ phương Đông được phát hiện vài năm trước khi đang hát trong một dàn hợp xướng của nhà thờ, sau đó cậu ta nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

Những bài thánh ca được hát lên bởi giọng ca tràn ngập ánh sáng của cậu ta mang trong mình một âm hưởng thần thánh, tựa như thiên thần mời gọi con người đến với vườn địa đàng, khiến ai nghe thấy cũng như mê như say, khen không dứt miệng.

Cho dù đã qua tuổi dậy thì, chất giọng của cậu ta vẫn cao vút và trong vắt như nước, khiến thánh giả chỉ biết sợ hãi thán phục, thậm chí còn có người tung ra tin đồn thiên thần có lẽ là nữ đóng giả nam.

Thiên thần không giới tính...

Chẳng biết từ lúc nào, người ta bắt đầu gọi cậu ta như vậy.

Người chị Maki nhắc tới cũng không phải thầy Mariya mà là Omi. Chắc hẳn chị ấy đã cố tình để tôi hiểu nhầm. Ngoài ra, chị Maki cũng từng nói giới nghệ thuật thanh thoát lại sinh ra một vài con quái vật rất kinh khủng. Sự tồn tại của thiên thần có lẽ cũng vậy.

Cho dù là nam giới, nhưng từ khi sinh ra đã sở hữu âm vực của nữ, ca sĩ như vậy được gọi là các sopranista, hay những nam ca sĩ sở hữu giọng countertenor có thể hát ra âm vực của nữ bằng giọng gió, hoặc các castrato, những người tình nguyện bị thiến ở tuổi thiếu niên để giữ lại giọng nữ cao soprano.

Tôi không biết rốt cuộc thiên thần thuộc loại nào.

Tuy nhiên, cậu ta đã trình diễn giọng ca kì diệu trước sự chứng kiến của chúng tôi, cậu ta còn có thể mô phỏng chất giọng của Mito.

Về sau Kotobuki có nói là nếu nghe kĩ thì có thể biết được giọng của cậu ta hơi khác với giọng của Mito.

Tôi nghĩ có lẽ vì cậu ta đã bắt chước y hệt tốc độ nói chuyện cũng như những thói quen khi phát âm, cộng thêm bầu không khí lúc đó, chúng tôi mới sinh ra ảo giác như thể chính Mito đang nói chuyện.

Có lẽ tiếng cười nhạo của rất nhiều người trong con hẻm mà tôi nghe thấy hôm nọ cũng là một trò đùa ác ý của cậu ta.

Một năm sau khi thiên thần bộc lộ tài năng, có người tự sát ở buổi công diễn và rồi thiên thần đột nhiên biến mất khỏi ánh mắt người đời.

Tiếng ca của thiên thần là tiếng ca đưa con người tới bờ vực hủy diệt... Những lời đồn đại như vậy nổi lên và vậy bắt thanh danh của thiên thần.

Cho dù vậy, vẫn có nhiều người hi vọng được nghe lại tiếng ca đó, tuy nhiên thiên thần không hề trở lại sân khấu. Vậy nên người ta bắt đầu nói rằng thiên thần quả nhiên là con gái, cũng có người cho rằng thiên thần đã bị người hâm mộ cuồng nhiệt bắt cóc, thậm chí có người còn đưa ra giả thuyết tuổi dậy thì tới trễ đã cướp đi giọng ca trong vắt của thiên thần.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng sự thật đến bây giờ vẫn chưa được làm rõ.

Bây giờ, đứng trước chúng tôi và nhìn vào cây thông Nôen với ánh mắt cô độc, trông Omi hoàn toàn khác với lúc vẫn còn là một nam sinh bình thường dùng kính mắt để che giấu khuôn mặt, từ trên người cậu ta tỏa ra một bầu không khí kì ảo.

Tuổi thực của cậu ta là bao nhiêu...? Khuôn mặt cúi xuống của cậu ta trông gọn gàng đến bất ngờ, như một thiếu niên, như một thiếu nữ, như một người lớn, lại cũng như một đứa bé.

Một sự tồn tại không tì vết, không giới tính, vượt qua thời gian... Đúng thế, tựa như thiên thần...

- Tôi vẫn luôn dạy Yuuka hát ở đây.

Omi nói với chất giọng nghiêm khắc, không hàm chứa chút tình cảm.

- ...Ban đầu tôi vốn không định quan tâm tới cậu ấy.

Cậu ta tặc lưỡi như thể đang tức giận với chính bản thân mình.

Cái đêm hai người gặp nhau, Mito mang theo đôi giày cao gót một bên bị gãy đế, quần áo rách rưới, má phải sưng đỏ, bạn ấy vừa đứng khóc ở đây vừa

cất tiếng hát.

Có vẻ hôm đó bạn ấy gặp phải khách xấu và bị ném ra từ trong xe.

Như muốn nuốt xuống bi thương, bạn ấy cất tiếng hát một bài ca hạnh phúc và vui tươi, nhưng rồi lại nhịn không được mà khiến giọng nghẹn ngào, vừa liên tục dùng mu bàn tay lau đi những giọt nước mắt lăn trên má, Mito vừa tiếp tục hát. Ban đầu, Omi chỉ giấu mình trong bóng tối nhìn Mito, thế nhưng bạn ấy cứ hát mãi hát mãi không chịu ngừng lại, vậy nên cậu ta đã không nhịn được mà lên tiếng.

"Đừng hát như vậy. Cổ họng của cô sẽ bị hỏng đấy."

Đêm hè phảng phất mùi hương cỏ dại.

Nhìn thấy cậu đột nhiên xuất hiện dưới ánh trăng, Mito đã rất kinh ngạc.

Thế rồi hai mắt cô mở lớn khi nghe cậu cất tiếng hát tiếp bài hát đang gián đoạn.

Sau đó, Mito cũng bắt đầu hòa cùng tiếng ca của cậu.

Thỉnh thoảng, cậu lại đưa ra vài lời khuyên cho Mito, sau đó hai người lại tiếp tục hợp xướng thật lâu. Dường như được tiếng ca của cậu nâng lên, giọng hát của Mito dần dần lên cao, nụ cười rạng rỡ hiện lên khuôn mặt cô.

Cậu cũng rất vui vẻ.

Cậu đã quyết định không bao giờ hát trước người khác nữa, vậy nên đã rất lâu rồi cậu chưa từng hợp xướng cùng ai. Cảm giác giọng hát của mình hòa làm một với giọng của người khác khiến cậu cảm thấy thật hạnh phúc, cậu có cảm giác dường như mình có thể hát mãi không ngừng.

Sáng hôm sau, cậu mang cho Mito một bộ quần áo mới, sau đó rời đi mà

không nói ra tên của mình cũng như để lại lời hứa hẹn nào.

Cậu không có ý định tiếp xúc với người khác, cũng không muốn phải chờ đợi điều gì cả.

Dù vậy Mito, vào đêm hôm sau và cả hôm sau nữa rồi lại đêm hôm sau nữa, vẫn tới tìm cậu và hi vọng cậu có thể dạy hát cho cô.

Bởi vì cậu không chịu nói ra tên của mình, Mito bèn cười nói rằng: "Vậy mình sẽ gọi cậu là 'thiên thần' nhé. Thiên thần âm nhạc trong Bóng ma trong nhà hát ấy. Nếu cậu không thích bị mình gọi như vậy thì mau nói cho mình biết tên đi".

Cậu vẫn kiên trì không xưng tên, vậy nên "thiên thần" trở thành tên của cậu.

Đáng lẽ bị người khác gọi bằng cái tên đó sẽ khiến cậu cảm thấy rất đau khổ, thế nhưng khi nghe Mito dùng giọng nói trong vắt của cô gọi cậu là "thiên thần", lòng cậu bỗng trở nên thanh thản.

Bị sự kiên trì của Mito đánh bại, cậu đồng ý dạy cô hát, dưới sự chỉ đạo của cậu, giọng ca của Mito dần dần thay đổi. Ngoại trừ sự tiến bộ trong kỹ thuật, có lẽ việc tâm hồn cô được giải phóng mới là điều quan trọng.

Khi hát, Mito rất vui vẻ, trông cô rất có sức sống.

Mito nói cho cậu biết rất nhiều chuyện.

Về người bạn thân Kotobuki Nanase, về bạn trai Mariya Keiichi, về những quyển sách cô ưa thích, về giấc mơ trong tương lai của cô... Không chỉ những điều vui vẻ, cô còn nói cho cậu biết những chuyện khiến cô khổ sở.

"Mình cũng lạc lối như Trà Hoa Nữ rồi sao? Mình cũng sẽ mất đi tất cả

giống như Violetta sao?"

Cô buồn bã thì thầm như vậy.

"Nhưng mình cũng chẳng còn cách nào cả. Mỗi ngày đảm chủ nợ đều đến nhà mình, ba mình không thể tiếp tục làm việc ở công ty, dù vậy mình vẫn muốn em trai có thể tiếp tục học lên cấp ba. Mình... Mình chỉ có thể cố gắng làm tất cả những gì mình làm được... Đúng thế, mình không thể đòi hỏi gì nữa. Bây giờ chỉ cần có thể ca hát là mình đã rất hạnh phúc rồi."

Nói xong, cô nở nụ cười.

"Lừa dối Keiichi và Nanase khiến mình rất khổ tâm, nhưng mình vẫn muốn tin tưởng mình ở thế giới ban ngày mới thật sự là mình, giống như mình trước kia, như thế chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tất cả những chuyện xảy ra ban đêm chỉ là một cơn ác mộng, chỉ khi tỉnh giấc mình mới thật sự là mình."

Sau khi nói vậy, khuôn mặt cô lại đột nhiên trở nên buồn bã, rồi cô khẽ nói.

"Nhưng mà gần đây, mình lại bắt đầu nghĩ rằng có khi nào mình của thế giới ban đêm mới thật sự là mình không nhỉ? Rằng mình trong thế giới ban ngày chỉ là do mình tưởng tượng ra."

- Tôi là kẻ đã từ bỏ âm nhạc... Nhưng Yuuka thật sự rất thích hát. Cậu ấy là người tốt, lại có cả tài năng cho nên tôi không hi vọng cậu ấy sẽ giống như tôi, chỉ biết nấu mình trong màn đêm và sống tách biệt với con người. Tôi muốn cậu ấy thành công dưới ánh mặt trời.

Omi vừa đưa mắt nhìn những ngọn đèn lập lòe trên cây thông Nôen, vừa tiếp tục lặng lẽ kể lại những kí ức về Mito. Trên khuôn mặt cậu ta tràn ngập sự cô độc và đau thương của một người đã đánh mất điều quan trọng nhất.

Có lẽ đối với Omi đã phải chịu đựng sự cô độc trong một khoảng thời gian quá lâu, Mito chính là người đã mang tới cho cậu ta ánh sáng và cảm giác ấm áp.

Đúng vậy, tựa như một cây thông Nôen nhỏ nhắn lập lòe trong màn đêm.

Có lẽ đối với Omi, Mito chính là hi vọng.

Khi tôi thử tưởng tượng khoảng thời gian hai người ở đây, về những chuyện họ đã nói với nhau, ngực tôi lại rung lên, cổ họng và khóe mắt tôi nóng bừng và đau nhói.

Có lẽ chị Tooko cũng đang nghĩ tới những điều giống hệt tôi chẳng. Mắt chị ấy ướt át, bờ môi mím chặt đầy vẻ bi thương.

Lý do Mito đắm chìm đến lạ kì vào ca hát cũng là vì bạn ấy biết tin cả nhà đã chết. Như để quên đi hiện thực tàn khốc, bạn ấy ca hát và đồng thời, bắt đầu mãnh liệt theo đuổi thành công.

Mito uy hiếp phó hiệu trưởng Tsutsumi và giành được vai nữ chính trong buổi công diễn, bạn ấy dốc toàn tâm toàn lực vào việc luyện tập. Diễn vai công chúa Turandot khát vọng báo thù cho tổ tiên, Mito như thể đang gào thét với thế giới đã đem lại cho bạn ấy quá nhiều đau khổ, nhìn bạn ấy như vậy, Omi đã rất lo lắng.

Đúng lúc này, bi kịch xảy ra.

- ...Đêm hôm đó, Yuuka tới đây mang theo thương tích đầy mình. Trên cổ cậu ấy nổi lên vết bầm tím như thể bị ai đó dùng tay siết, đầu cũng bị thương. Yuuka chỉ nói cậu ấy gặp chút phiền phức với khách hàng, ban đầu cậu ấy vẫn còn rất khỏe mạnh. Thế nhưng trạng thái của cậu ấy dần dần trở nên kì lạ... Đến sáng hôm sau, Yuuka trút hơi thở cuối cùng.

Chị Tooko nhìn về phía Omi với ánh mắt u buồn và nói khẽ.

- Thế nên cậu đã dùng cái tên Trà Hoa gửi vé mời tới những vị khách của Mito sao? Cậu làm thế là vì muốn dẫn hung thủ quay lại chỗ đó có phải không?

- ...Cho dù không làm vậy, từ thái độ của Yuuka... tôi đại khái cũng có thể đoán ra được.

Giọng Omi khàn khàn, hai tay nắm chặt như muốn cố chịu đựng sự đau đớn.

- Ngoại trừ hẳn, tôi không thể nghĩ ra ai có thể khiến Yuuka bao che đến như vậy...

Ngực tôi đau nhói khi chứng kiến Omi cắn chặt môi giữa đầu nhìn trừng trừng lên bầu trời.

Sau khi chôn thi thể của Mito dưới cây thông Nôen, Omi bắt đầu điều tra mọi chi tiết về thầy Mariya. Có lẽ cậu ta đã nhiều lần cố phủ nhận sự nghi ngờ trong khi quan sát thái độ của thầy ấy. Chắc hẳn Omi cũng rất hi vọng hung thủ thật sự là một người khác.

Vì Mito, có lẽ hơn ai hết, cậu ta muốn tin rằng thầy Mariya không phải hung thủ.

Dù vậy, nguyện vọng của cậu ta đã không thành hiện thực.

Mito đã bị giết bởi chính đôi tay của người bạn ấy yêu nhất. Và cho đến tận lúc chết, bạn ấy vẫn cố che chở cho người yêu của mình.

- Cho dù đã chết, Yuuka vẫn không chịu buông chiếc nhẫn, thế nên tôi chặt đứt cổ tay cậu ấy và đoạt lấy nó. Vì lời thề báo thù...

Omi cố chịu đựng không để lộ ra tình cảm trên khuôn mặt của mình.

Chị Tooko dịu dàng hỏi.

- Cậu tiếp tục gửi tin nhắn cho Nanase bằng điện thoại của Mito là vì không muốn em ấy lo lắng phải không?

Như thế không muốn cho người khác nhìn thấy cảm xúc trên gương mặt mình, Omi cúi đầu xuống.

- Bởi vì nếu việc liên lạc đột nhiên bị gián đoạn, Nanase sẽ tới nhà của Yuuka tìm, như vậy sẽ chỉ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn...

Từ đằng sau vang lên tiếng chân dẫm lên cỏ xào xạc.

Có lẽ là Kotobuki. Hẳn cậu ấy đã đọc tin nhắn của tôi. Bởi vì chỗ này cách trạm dừng tàu điện rất xa, trong tin nhắn tôi đã khuyên cậu ấy nên bắt taxi.

Hôm nay Kotobuki bị sốt nên không đến trường. Khi tôi gọi điện hỏi thăm cậu ấy vào giờ nghỉ trưa, cậu ấy xin lỗi tôi và nói bây giờ đã hạ sốt rồi, ngày mai cậu ấy sẽ đi học lại.

Khi quay đầu lại, tôi thấy Kotobuki đang đứng nhìn về phía chúng tôi từ sau góc một tòa nhà với ánh mắt chực khóc, mặt cậu ấy đỏ bừng, hơi thở đứt quãng.

Không nhận ra điều này, Omi vẫn tiếp tục nói.

- Nếu lúc đó Nanase không đi về phía Mariya... nếu như Mariya nhìn thấy chiếc nhẫn của Yuuka mà không rơi giọt nước mắt nào... chắc hẳn tôi đã lấy dao cắt cổ hẳn. Cho dù biết Yuuka không hi vọng như vậy, tôi vẫn sẽ làm. Chính Nanase... đã ngăn tôi làm vậy.

Tôi đau đớn nhớ lại khung cảnh tuyệt vọng tràn ngập bóng tối và bế tắc khi đó.

Không thể hiểu được nhau, những đường thẳng song song vô tận.

Những lời nói chỉ làm tổn thương lẫn nhau.

Chính nhờ có những tình cảm thẳng thắn của Kotobuki mà khung cảnh tuyệt vọng đó mới được hóa giải.

"Đừng cuốn Nanase vào chuyện này."

"Inoue, cậu chỉ cần quan tâm đến mình Nanase là được rồi."

Omi cắn chặt môi rồi cúi đầu xuống.

Chắc hẳn cậu ta cũng rất muốn bảo vệ người thân nhất của bạn Mito.

Việc cậu ta giả làm bạn Mito và gọi điện thoại nói với tôi những điều nghiêm khắc đó cũng là vì cậu ta lo lắng cho Kotobuki... Bởi lúc đó tôi quá mềm yếu, quá không đáng tin cậy nên cậu ta mới không nhìn được mà làm vậy.

Omi ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt bối rối.

- ...Tôi xin lỗi vì nói cậu là đồ giả nhân giả nghĩa... Cảm ơn cậu vì đã giúp đỡ Nanase.

Những lời nói đó lay động trái tim tôi.

- Người được giúp đỡ là tôi mới đúng.

Cặp mắt mở to của Omi tràn ngập sự cô đơn và trở nên có chút yếu đuối.

Tôi bỗng ngạc nhiên nhận ra những lời vừa rồi của cậu ta nghe thật giống một lời từ biệt.

- Từ nay về sau cậu định làm gì?

Nét mặt Omi đột nhiên trở nên nghiêm túc, cậu ta khẽ dời mắt sang chỗ khác.

- Tôi sẽ đi tới một nơi nào đó. Từ trước đến nay tôi vẫn luôn lang thang như vậy.

- Còn trường học thì sao?

- Nghỉ. Dù sao thì tôi có mặt ở đó cũng chỉ vì thực hiện một "giao kèo". Nó đã kết thúc rồi.

Chị Tooko hỏi.

- Giao kèo ư... với Maki sao?

- Tôi không thể trả lời chuyện đó được.

Ngực tôi thắt lại khi cảm nhận được sự tuyệt vọng như muốn buông bỏ tất cả trong những lời lẽ cứng rắn của Omi, tôi nói.

- Cậu thật sự phải đi sao? Sao cậu không ở lại đây? Cậu rất tự do mà đúng không? Nếu vậy, tại sao cậu lại không tiếp tục sống ở nơi này như trước?

- Không được... cha mẹ nuôi kiêm người quản lý bây giờ vẫn đang ra sức tìm kiếm tôi. Có lẽ họ nghĩ tôi vẫn còn có chút giá trị để khai thác. Sẽ rất nguy hiểm nếu tôi ở lại một nơi nào đó quá lâu.

- Vậy cậu định cứ sống trốn tránh như vậy mãi sao? Cậu sẽ không bao giờ hát trước mặt mọi người nữa sao?

Tôi nhìn vào khuôn mặt cô độc được chiếu sáng bởi những ngọn đèn mờ ảo trên cây thông Nôen mà lòng như muốn khóc.

Cậu ta cũng giống tôi.

Omi, người sở hữu giọng hát của một cô gái, cậu ta từng được vây quanh bởi những lời ca ngợi hào nhoáng, nhưng rồi lại đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt công chúng.

Và tôi, tác giả mang cái tên của một cô gái, sau khi cho ra đời một quyển sách bán chạy đã không hề viết tiếp nữa.

Tôi cảm thấy đau đớn như thể đang nhìn vào chính bản thân mình.

Omi ngẩng đầu lên và nhìn tôi với ánh mắt bi thương âm ỉ.

- Cậu cho rằng Inoue MIU sẽ viết ra tác phẩm thứ hai sao?

Trái tim tôi như bị đâm xuyên.

Tôi sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa.

Có chết tôi cũng sẽ không bao giờ trở thành tác giả nữa.

Hai năm trước, tôi đã vừa khóc vừa thề với chính mình như vậy.

Tôi không biết tại sao Omi lại biết được bí mật của tôi. Có lẽ cậu ta cũng đã điều tra về tôi chẳng.

Nhưng chắc hẳn cậu ta hiểu được sự đồng cảm tôi đang mang trong lòng.

Rằng chúng tôi giống nhau.

Thế nên cậu ta mới hỏi ngược lại tôi liệu Inoue MIU có viết ra tác phẩm

thứ hai không.

Có lẽ Omi cũng biết tôi sẽ không thể đưa ra câu trả lời.

Và cậu ta cũng rnuỗi nói cho tôi biết đó chính là câu trả lời của cậu ta.

Thiên thần, sẽ không ca hát nữa.

- Ca hát không mang lại cho tôi hạnh phúc.

Tim tôi đau nhói khi nghe Omi nói một cách cô đơn như vậy.

Tiểu thuyết chỉ mang lại tai họa cho tôi. Vì bản thân mà tôi hư cấu ra, tôi đã phải chịu tổn thương, tôi đã đánh mất Miu. Cái tên Inoue MIU lẽ ra là một cái tên rất đẹp... nhưng chẳng biết từ lúc nào, nó đã trở nên xấu xí nhơ bẩn, nó đã trở thành cái tên chỉ mang lại cho tôi đau đớn và hối hận.

Đau thương lan ra trong lòng tôi như những gợn sóng trên mặt hồ.

Omi nói tiếp, khóe miệng nở một nụ cười tự giễu.

- Mariya nói cho dù trở thành quái vật, hắc cũng muốn làm bóng ma. Nhưng tôi thì lại chỉ muốn được là Raoul.

Đó có lẽ là nguyện vọng từ tận sâu thẳm trái tim cậu ta.

Trong Bóng ma trong nhà hát, bóng ma cũng từng nói hắc đã quá mệt mỏi với việc không được làm một người bình thường nữa rồi.

... Từ nay tôi muốn được sống một cuộc đời như những người bình thường.

... Có một người vợ như những người khác, mỗi Chủ nhật chúng tôi sẽ tản bộ cùng nhau.

... Tôi phát minh một chiếc mặt nạ khiến khuôn mặt tôi trở nên bình thường. Sẽ không còn ai ngoài đầu quay lại nhìn tôi nữa.

Bóng ma xấu xí, người kiến tạo nên vương quốc chỉ thuộc về chính hắn bên dưới lòng đất nhà hát nhạc kịch xa hoa, vừa đánh đàn piano vừa sáng tác những ca khúc, vẫn luôn ước mơ có một cuộc sống bình thường trong thế giới ban ngày.

Vẫn luôn như vậy, trong bóng tối cô độc, nơi không một ai gọi tên thật của hắn...

Chị Tooko từng nói câu chuyện này nhất định phải đọc đến cuối cùng, nếu không sẽ không thể biết được sự thật đằng sau nó.

Vẫn im lặng từ nãy tới giờ, chị Tooko rốt cuộc cũng mở miệng và nói một cách buồn bã.

- Đúng thế. Tôi cũng cho rằng có thể được là Raoul là một chuyện thật tuyệt vời, thật hạnh phúc biết bao.

Omi nhìn về phía chị Tooko.

Chị Tooko cũng nhìn lại Omi với ánh mắt trong suốt. Một cơn gió nổi lên khiến hai bím tóc của chị ấy đung đưa.

- Bóng ma trong nhà hát là một câu chuyện tàn khốc. Người đàn ông đeo mặt nạ để che giấu khuôn mặt xấu xí yêu một cô gái có cảnh đời bất hạnh, nhờ ma pháp của người đàn ông, cô gái trở thành một nàng công chúa. Thế nhưng người cô gái yêu lại là chàng hoàng tử trẻ tuổi đẹp trai.

Christine sẽ không lựa chọn bóng ma.

Cho dù bóng ma không có vẻ ngoài xấu xí, dù bóng ma có trở thành

"người cao quý nhất trong toàn bộ nhân loại", có sở hữu tài năng hơn người, có là một nhân vật đáng thương đi chăng nữa... thì đến cuối cùng, Christine vẫn lựa chọn Raoul.

Giọng nói đau đớn phiêu tán trong làn gió lạnh.

Omi mang theo nét mặt khổ sở lắng nghe những gì chị Tooko nói.

- Bóng ma trong nhà hát chính là một câu chuyện như vậy.

Tuy nhiên... chính vì là một câu chuyện tràn ngập bi thương, nó mới có thể trở nên đẹp đến vậy.

Nhờ có sự thật mà bóng ma thể hiện ra, cuốn tiểu thuyết mang phong cách Gothic nhuộm một vẻ đẹp u ám thê lương này đến cuối cùng đã thay đổi thành một câu chuyện trong sáng lay động lòng người...

Tựa như ăn xong miếng gan ngỗng Pháp lại nâng lên chiếc ly xa hoa đựng đầy sâm panh Pierre lạnh buốt và nhấp một ngụm, cảm giác béo ngậy đọng trên đầu lưỡi bị cuốn trôi trong chớp mắt, chỉ để lại sự tinh khiết.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng khuôn mặt và cơ thể mảnh mai của chị Tooko.

Tại sao ánh mắt của chị Tooko lại đau thương như vậy?

Cặp lông mày của chị ấy nhíu lại, như đang nỗ lực kể ra một câu chuyện hư ảo sắp biến mất.

- Trong kho tàng của Leroux, Bóng ma trong nhà hát không nhận được đánh giá cao khi so với các tác phẩm mang phong cách án mạng phòng kín như Bí mật căn phòng màu vàng. Từ góc độ một quyển tiểu thuyết trinh thám, quyển sách này tràn ngập những điều hoang đường vô căn cứ, nhìn từ

góc độ một tác phẩm văn học, nó lại quá đại chúng.

Tuy nhiên, trong câu chuyện này, Leroux đã sáng tạo ra một nhân vật mà khó ai có thể quên được, đó chính là bóng ma.

Khi đọc hết tác phẩm, rất nhiều người vì niềm thương cảm với bóng ma mà đầm ngực dậm chân. Họ không ngừng suy đoán quá khứ của ông ta từ những manh mối còn sót lại trong truyện. Và rồi họ chờ mong ông được cứu rỗi theo một cách nào đó. Sau khi đọc xong câu chuyện, bóng ma khiến người ta có cảm giác ông là một con người bằng xương bằng thịt có tồn tại trong hiện thực.

Mặc dù không được Christine lựa chọn.

Nhưng độc giả sẽ không quên bóng ma.

Họ sẽ không quên được những tiếng than thở, cuộc đời và tình yêu của bóng ma.

Họ yêu bóng ma xấu xí đã gỡ mặt nạ xuống.

Chị Tooko hai mắt rưng rưng tiếp tục nói, như thể muốn gửi tới một điều gì đó cho Omi đã mất đi hết thảy và sắp rời đi.

Những lời nói sẽ trở thành ngọn đèn nhỏ bé sưởi ấm trái tim băng giá cô độc của cậu ta trên con đường sau này.

Trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại, chị Tooko tiếp tục trút hết tâm tình vào lời nói.

- Cậu biết không, thật sự có rất nhiều người sau khi đọc Bóng ma trong nhà hát xong đã rất yêu mến bóng ma đây! Những bộ phim, vở kịch hay tác phẩm ăn theo nhiều vô số kể. Người ta thực hiện rất nhiều khảo sát khác nhau

về bóng ma, trong số đó thậm chí còn xuất hiện bóng ma tóc vàng đẹp trai không hề đeo mặt nạ.

Tác giả người Anh Frederick Forsyth nổi tiếng với Ngày của chó rừng trong tác phẩm Bóng ma ở Manhattan đã viết về câu chuyện của bóng ma sau này khi tới nước Mỹ. Nữ nhà văn Susan Kay, bằng tình yêu tinh tế và trí tưởng tượng phong phú của mình đã khắc họa một cách rõ nét cuộc sống hàng ngày của bóng ma vốn rất ít nói trong nguyên tác, và cả những chuyện ông đã trải qua trước khi tới sống ở nhà hát nhạc kịch. Bóng ma của Susan là một tuyệt tác nhất định phải đọc.

Nhân vật có tên bóng ma được sinh ra từ một quyển sách đã đạt được sinh mệnh mới, một thế giới rộng lớn được mở ra và càng có nhiều độc giả xuất hiện, bằng trí tưởng tượng của mình lại khai sinh ra những câu chuyện khác. Nhờ có trí tưởng tượng của mọi người, bóng ma đã có thể hồi sinh.

Bóng ma được mọi người yêu thích, từ nay về sau cũng sẽ tiếp tục được yêu thích. Bóng ma, và cả câu chuyện này, chính là có sức hấp dẫn như vậy. Tuy nhiên...

Chị Tooko nắm chặt hai tay, nhúu mày rồi dốc hết sức hét lên.

- Người ta sẽ không thể hiểu được điều đó nếu không đọc hết Bóng ma trong nhà hát!

Omi kinh ngạc mở to mắt nhìn chị Tooko.

Gió lay động những ngọn cỏ xào xạc.

Khuôn mặt chị Tooko trông như thể sắp bật khóc vì không biết phải làm sao. Giọng nói trong vắt của chị ấy vang lên như một thứ âm thanh đau đớn buồn thương.

- Tôi rất thích sách, đọc sách khiến tôi có được rất nhiều niềm hạnh phúc, chúng khiến tôi được an ủi, chúng chữa lành tâm hồn tôi.

Cho dù là một câu chuyện như thế nào, tôi cũng nhất định đọc nó đến cuối cùng, chậm rãi thưởng thức hương vị của nó. Nhưng đôi lúc tôi lại nghĩ. Nếu như câu chuyện này đột nhiên kết thúc thì sẽ ra sao đây?

Giả dụ như tác giả không viết nữa...

Mỗi khi tưởng tượng như vậy, tôi lại cảm thấy rất buồn, rất khổ sở, như thể ngực của mình bị ai đó lấy dao đâm vào.

Nếu như Gaston Leroux không viết hết Bóng ma nhà hát Opera, bóng ma sẽ mãi mãi là một con quái vật xấu xí. Raoul cũng sẽ không thể cứu được Christine.

Ngẩng cặp mắt đen láy ướm át của mình lên nhìn vào Omi đang hoang mang, chị Tooko nói như đang cầu nguyện.

- Xin cậu cũng hãy viết tiếp câu chuyện của chính mình.

Và để những người đang chờ đợi tiếng ca của cậu được đọc nó.

- !

Omi nín thở.

Chị Tooko tiếp tục nói với giọng nghiêm túc đầy nhiệt tình.

- Có lẽ ca hát không mang tới hạnh phúc cho cậu. Nhưng lại có rất nhiều người vì nghe tiếng ca của cậu mà trở nên hạnh phúc. Nếu không cậu cũng sẽ không được gọi là "thiên thần". Tựa như bóng ma được rất nhiều độc giả yêu quý, cậu cũng được yêu quý bởi những thính giả của mình. Cậu chỉ là không nhận ra điều đó mà thôi... không, không đúng, cậu chỉ đang bịt tai lại cố ý

không nhận ra điều đó mà thôi.

Tôi nhìn thấy trên gương mặt của Omi đang phải hứng chịu một cú sốc nặng nề.

"Người như anh không phải là không nhận ra, anh chỉ là không muốn biết mà thôi."

Những lời đó bây giờ lại quay trở lại chính bản thân cậu ta.

- Tiếng ca của cậu sở hữu sức mạnh khiến người khác cảm nhận được hạnh phúc. Chắc hẳn Mito cũng đã được cứu rỗi bởi tiếng ca của cậu.

- Không đúng!!!

Vốn đang đứng sững người, khuôn mặt của Omi nhăn nhúm lại, cậu ta hét lên đầy kích động.

- Yuuka không hề được tôi cứu rỗi! Nếu không gặp tôi... nếu tôi không dạy Yuuka hát... Mariya sẽ không hận cậu ấy đến vậy, Yuuka sẽ không bị giết!

Như thể những cảm xúc cậu ta đang cố gắng đè nén cuối cùng cũng bùng nổ, hai mắt Omi trở nên điên cuồng, tay nắm chặt, má đỏ bừng, bờ môi run rẩy.

- Tôi không biết Mariya khi ở Paris đã nghe được tiếng ca của "thiên thần", không biết hẳn lại hận "thiên thần" đến vậy, đến mức bị ép phải tự cắt cổ tay! Tất cả đều chỉ vì tiếng ca của Yuuka trở nên giống với tiếng ca của tôi... tiếng ca của thiên thần! Chính tôi là kẻ đã hủy diệt Yuuka!

Nỗi đau, sự bi thương và hối hận mà cậu ta đang cảm nhận đâm xuyên vào ngực tôi.

Tiếng thét đau đớn làm sao, thê thảm làm sao.

Khi thầy Mariya nói ra những lời cảm hận thiên thần, có lẽ dưới lớp mặt nạ, cậu ta cũng đã rất tuyệt vọng, rất bi thương!

Chị Tooko nghiêm nghị nói.

- Tôi hiểu cậu rất buồn và cảm thấy có trách nhiệm với cái chết của Mito. Tuy nhiên, cậu không nên hiểu nhầm. Trước khi gặp cậu, em ấy đã phải làm thêm với thân phận Trà Hoa trong đau đớn rồi. Mito chết không phải là lỗi của cậu. Ngược lại, vì gặp gỡ tiếng ca của cậu, em ấy mới có thể có được sự an ủi trong cuộc sống gian nan hàng ngày.

Omi dùng sức lắc đầu.

- Không, không đúng! Nếu tôi không làm chuyện thừa thãi, Yuuka đã không chết thảm như vậy! Đúng như Mariya nói, là tôi mê hoặc Yuuka, tôi chính là người đã kéo cậu ấy vào bóng tối. Nhất định trong thâm tâm, Yuuka rất hận tôi!

"Thật sự như vậy sao!?", chị Tooko nghiêm mặt hỏi lại. "Mito thật sự hận cậu sao? Không phải đó chỉ là những gì cậu nghĩ vì muôn tự dần vật bản thân sao?"

- Không phải, không phải vậy...

- Nếu vậy cậu hãy kể cho chúng tôi nghe Mito đã như thế nào trước khi chết đi! Lời cuối cùng Mito nói với cậu là gì?

Omi cắn môi im lặng trong đau đớn. Có lẽ chỉ nhớ tới cảnh tượng lúc đó cũng đã khiến cậu ta cảm thấy rất khổ sở rồi. Nhìn cậu ta nhắm chặt hai mắt mà ngực tôi đau nhói.

Bên trong bóng râm của tòa nhà, Kotobuki nín thở dõi theo Omi. Khuôn mặt cậu ấy cũng nhăn nhúm lại.

- ...Làm ơn, nói cho chúng tôi biết đi.

Chị Tooko bình tĩnh nói, giọng điệu chị ấy kiên quyết không cho phép Omi trốn tránh.

Cơ thể Omi run rẩy, cậu ta mở mắt ra như thể đang phải chịu đựng một điều gì đó cực kì đau đớn. Sau khi cắn môi nhiều lần với vẻ do dự, cậu ta cúi đầu nhìn xuống chân và bắt đầu nói với giọng khàn khàn.

- ...Đêm đó, Yuuka hứng phấn một cách khác thường... Tôi khuyên cậu ấy đã bị thương rồi thì nên nằm nghỉ đi nhưng cậu ấy không nghe, cậu ấy khẳng khái nói mình phải luyện tập cho buổi công diễn.

Cậu ấy còn nói mình sẽ diễn thật tốt trên sân khấu...

Giọng nói của Yuuka lúc đó dường như ổn định và vang dội hơn cả bình thường. Yuuka cũng cười nói hôm nay cậu ấy muốn được hát tới sáng... Có lẽ từ cái đêm chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, Yuuka đã định dùng âm nhạc để quên đi tất cả...

Nếu tôi mắc kệ, có lẽ cậu ấy sẽ thật sự tiếp tục hát, thế nên tôi bắt cậu ấy phải nghỉ ngơi. Ngồi trên bãi cỏ, Yuuka vừa nhìn vào cây thông Nôen vừa nói, "Cây thông của chúng mình thật đáng yêu, thật xinh đẹp làm sao". Rồi cậu ấy tiếp tục nói những chuyện vụn vặt, sau một lúc, Yuuka đột nhiên tựa đầu vào vai tôi và nói với giọng ngọt ngào.

"Keiichi, nếu như đêm Nôen năm nay của chúng ta cũng hạnh phúc như năm ngoái thì tốt biết mấy nhỉ."

Giọng nói của Omi gián đoạn.

- Yuuka nói chuyện mà cứ nghĩ tôi là Mariya.

Tôi nín thở lắng nghe lời bộc bạch đầy tuyệt vọng của cậu ta.

- Sau đó thì sao? Đã có chuyện gì xảy ra?

Chị Tooko tiếp tục hỏi với ánh mắt không hề lay chuyển.

- ...Mặc dù phát hiện trạng thái của Yuuka lúc đó rất lạ, tôi lại không biết mình nên làm gì cả... Yuuka... trông rất hạnh phúc.

- Thế là cậu đã tiếp tục dùng thân phận của thầy Mariya và nói chuyện với em ấy sao?

- ...Gần như chỉ có một mình Yuuka nói. Như là "Đêm Nôen sẽ tổ chức tiệc ở nhà anh nhé, Keiichi", rồi "Cứ giao chuyện bếp núc cho em, anh muốn ăn gì nào?", "Em xin lỗi vì gần đây chúng ta không gặp nhau thường xuyên được"... Cậu ấy còn nói lúc nào mình cũng mang theo chiếc nhẫn bên người...

Ngực tôi đau nhói.

Omi đã cảm thấy như thế nào khi nghe bạn Mito nói chuyện?

Cùng với sự bất lực, trong tim cậu ấy còn mang theo cảm xúc gì...

Sau đó, Mito gọi điện thoại cho Kotobuki. Lần cuối cùng Kotobuki nói chuyện với Mito, người đang ôm lấy bạn ấy không phải thầy Mariya, mà là Omi.

... Bây giờ mình đang ở bên bạn trai. Cây thông Nôen thật đẹp, anh ấy đang ôm mình, ấm quá. Nanase nè, cậu cũng mau có bạn trai đi. Như vậy bốn chúng ta có thể có một cuộc hẹn hò kép. Chắc hẳn sẽ rất vui cho mà xem.

Kotobuki cắn môi, mắt híp lại như đang cố nhịn không bật ra tiếng khóc

nghe ngào.

Không muốn cho chúng tôi nhìn thấy nét mặt cậu ta bây giờ, Omi ngoảnh mặt đi.

- Rồi sao nữa?

Chị Tooko tiếp tục dịu dàng hỏi.

- ...Thế rồi cậu ấy cúp máy và nói Nanase thật đáng yêu... nếu như tình cảm của Nanase có thể thành hiện thực thì tốt biết bao... hi vọng Nanase cũng được hạnh phúc như nhân vật trong tiểu thuyết của Inoue MIU...

Trái tim tôi đập mạnh.

Hạnh phúc như nhân vật trong tiểu thuyết của Inoue MIU!

Mito đã nói như vậy sao!?

Omi bắt đầu nói về MIU. Rằng Mito đã khuyên cậu ta "Keiichi cũng thử đọc tiểu thuyết của MIU đi". Rằng tiểu thuyết của MIU rất hồn nhiên, dịu dàng, giản dị, khiến người đọc cảm thấy thoải mái, bình tâm. Rằng cả hai nhân vật Itsuki và Hatori trong truyện đều thật đáng yêu, bạn ấy rất thích họ...

... Hứa với em đi. Anh nhất định phải thử đọc tiểu thuyết của MIU nhé. Đó là tiểu thuyết em thích nhất đấy. Khi đọc sách của MIU, cho dù gặp chuyện rất đau đớn, em cũng có thể quên chúng đi.

Tôi... tôi chưa từng nghĩ rằng sách của mình có thể khiến ai đó cảm động đến vậy.

Chưa từng nghĩ rằng một người tôi không hề quen biết, chưa một lần gặp mặt lại yêu thích sách của tôi đến vậy...

Đầu tôi nóng bừng, cảm xúc khó tả lấp đầy trong cổ họng.

Kotobuki lấy hai tay che mặt và ngồi thụp xuống trên bãi cỏ, bả vai cậu ấy khẽ lay động.

Chị Tooko hỏi với giọng trong suốt như ánh trăng.

- Rồi sao nữa? Cậu đã làm gì?

Omi cũng đang run rẩy. Cậu ta cúi đầu, cắn môi và cố khiến cho giọng nói của mình phát ra.

- Yuuka muốn tôi hát thánh ca. Cậu ấy nói hiện tại cậu ấy rất muốn nghe... Cậu ấy xin tôi hát... Ánh mắt cậu ấy đầy hi vọng... thế nên... thế nên...

- Thế nên cậu đã hát đúng không?

Chị Tooko dịu dàng nói.

- Cậu đã làm một chuyện rất tuyệt vời cho em ấy.

Khuôn mặt Omi nhẵn lại. Cậu ta dùng mu bàn tay lau vội những giọt nước mắt vừa ứa ra.

- Tôi đã thề không bao giờ hát nữa. Bởi vì đã có rất nhiều người chết khi nghe thánh ca tôi hát. Thế nên, tôi không bao giờ muốn hát nữa... Nhưng lúc đó tôi có cảm giác mình sẽ không thể gặp lại Yuuka, rằng đây chính là lời thỉnh cầu cuối cùng của cậu ấy... thế nên tôi đã hát! Yuuka nhắm mắt lại rồi bất động. Đến sáng hôm sau, tim cậu ấy ngừng đập! Cho dù tôi gọi cậu ấy bao nhiêu lần, Yuuka cũng không tỉnh lại! Vì tiếng ca của tôi mà Yuuka chết!

"Không phải!", chị Tooko hét lên đầy kích động. "Cậu nhớ kĩ lại đi, khi Mito nghe cậu hát, vẻ mặt của em ấy thế nào!?".

Omi lắc đầu.

- Nhớ lại đi! Ánh mắt của Mito, bờ môi, hơi thở của em ấy... Mito đã muốn nói gì với cậu vào khoảnh khắc cuối cùng đó!?

Chị Tooko không ngừng đặt câu hỏi. Đứng trước Omi lấy hai tay bịt chặt tai, chị ấy lay động hai bím tóc của mình, dưới ánh trăng chiếu rọi, trông chị Tooko rất kích động, rất nghiêm túc... Hệt như những bóng ma Giáng Sinh xuất hiện trước mặt lão nhà giàu keo kiệt Scrooge vào đêm Nôen trong Giáng Sinh yêu thương, chị ấy đập nát lớp áo giáp đang bao trùm trái tim Omi, giúp cậu ta nói ra sự thật.

- Nói đi, nói cho chúng tôi biết câu chuyện của Mito mà cậu đã nhìn thấy! Đừng vấy bẩn kí ức của Mito trong cậu!

Vẫn cúi đầu, Omi nắm chặt hai tay. Rồi cậu ta nói ra... sự thật mà cậu ta đã chứng kiến.

- Yuuka... tựa vào ngực tôi, tay nắm chặt chiếc nhẫn... cậu ấy nhắm mắt lại... và nở nụ cười suốt khoảng thời gian tôi hát... Rồi cậu ấy nói, "Ôi, hay quá... Keiichi... anh hát hay như thiên thần vậy...", sau đó...

Giọng Omi nghẹn lại, cậu ta bắt đầu khóc nức nở.

Rồi cậu ta khẽ nói ra câu cuối cùng của Mito.

- Cậu ấy nói..."Em hạnh phúc biết bao"...

Ngay sau đó, những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má Omi. Cậu ta ép chặt tay vào miệng, cúi đầu và khóc rống lên như một đứa trẻ.

... Em hạnh phúc biết bao.

Mito đã mỉm cười nói ra những lời này rồi qua đời.

Nhắm mắt lại, vây quanh bởi tiếng ca của thiên thần, an lành, hạnh phúc...

- Đó chính là "sự thật" của Mito.

"Cô gái văn chương" nói khẽ, câu chuyện đăng chát dài dằng dặc này, vào phút cuối cùng, đã thay đổi thành một câu chuyện tràn ngập ánh sáng dịu dàng tinh khiết cùng những lời cầu nguyện.

Kotobuki đứng lên và chạy về phía chúng tôi.

Hai tay cậu ấy đặt lên bàn tay đang nắm chặt của Omi, Omi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- !

Cậu ta mở to đôi mắt ngập đầy nước mắt, Kotobuki cũng hai mắt đỏ hoe nhìn lại cậu ta.

Rồi cậu ấy đặt một nụ hôn lên bàn tay nắm chặt của Omi.

Hệt như Christine đặt nụ hôn lên trán bóng ma...

- Cảm ơn cậu vì đã chăm sóc cho Yuuka.

Nhìn Kotobuki khuôn mặt lấm lem nước mắt cố gắng nở nụ cười, những giọt nước mắt lại lăn dài trên má Omi. Cậu ta nhìn Kotobuki với ánh mắt yếu ớt, rồi ghé miệng vào tai cậu ấy thì thầm điều gì đó.

Kotobuki giật mình, sau đó lại nước mắt tràn mi.

Sau khi khẽ rút tay ra khỏi tay của Kotobuki, Omi dùng mu bàn tay thô bạo lau đi nước mắt, rồi cậu ta quay người bước đi với nét mặt như muốn rũ bỏ mọi thứ.

Khi thấy tôi bước tới và muốn gọi cậu ta lại, Omi nhỏ giọng nói.

- Hãy chăm sóc Nanase thật tốt.

Thế rồi, không một lần quay đầu, bỏ lại sau lưng Kotobuki không ngừng run rẩy, hai mắt đầm lệ, bỏ lại tôi đứng ngẩn người mang trong tim những cảm xúc giằng xé, bỏ lại chị Tooko đang dõi theo cậu ta với ánh mắt như đang cầu nguyện, Omi biến mất vào màn đêm.

Đó là lần cuối cùng chúng tôi nhìn thấy thiên thần.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Chương cuối: Gửi cậu, người mình yêu quý

Cuối cùng thì tôi vẫn không thể nói cho cậu ta biết tôi không ghét Inoue MIU.

Có lẽ đó chỉ là sự ghen ghét của tôi dành cho cậu ta.

Ngày Yuuka mất, Nanase gọi vào điện thoại của cậu ấy. Trong lời nhắn để lại là giọng nói hoang mang, "Mori hình như làm lộ chuyện mình thích Inoue rồi. Làm sao giờ", khi tôi nghe được câu nói này cũng là lúc tôi vừa chôn thi thể của Yuuka dưới gốc cây thông Nôen.

Tôi không muốn Nanase biết Yuuka đã chết, tôi muốn bảo vệ cuộc sống bình yên của cậu ấy, vì vậy tôi thay Yuuka nhắn tin trả lời Nanase.

Từ lúc nào tôi bắt đầu chú ý tới "Nanase" mà mỗi đêm Yuuka đều nhắc tới nhỉ?

Nanase thích một cậu bạn cùng lớp tên Inoue Konoha, cậu ấy thường xuyên thảo luận chuyện này với Yuuka.

Yuuka lúc nào cũng vui vẻ kể cho tôi Nanase luôn vì những chuyện rất nhỏ nhặt mà lo lắng, chẳng hạn như "Chỉ cần đứng trước Inoue là mình lại hồi hộp, lại vô thức giương mắt nhìn cậu ấy trừng trừng", "Cậu ấy nhất định

sẽ rất ghét mình cho xem, thôi xong rồi, mình phải làm sao giờ", "Hôm nay mình đã nói chuyện được một lúc với Inoue, ôi vui quá", "Mình muốn nướng bánh quy tặng cậu ấy, nhưng mà không biết con trai thích vị gì ta?", "Thôi tóm lại cho ít đường một chút vậy"...

Yuuka cũng nói cho tôi biết lúc còn học cấp hai Nanase thường xuyên tới thư viện gặp Inoue, rồi cả việc Nanase vốn dĩ rất ghét đám con trai, nhưng dùng một cái lại trở nên thật nữ tính, mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập vẽ lông mày...

"Cậu thấy chưa, Nanase thật sự rất dễ thương đó. Hi vọng tình yêu của cậu ấy sẽ thành hiện thực."

Mỗi lần Yuuka đều dúi dằm thêm vào một câu như vậy.

Lúc này tôi đã là học sinh của cấp ba Seijou rồi, bởi vì tôi cũng đăng kí làm thủ thư như Nanase, tôi có thể quan sát cậu ấy ở khoảng cách thật gần.

Nanase trong hiện thực còn xinh hơn cả trong ảnh, nhưng lúc nào cậu ấy cũng bấu môi phồng má, thoát nhìn trông cậu ấy rất khó gần.

Tuy nhiên, tôi lại biết tất cả những điều đó chỉ là cậu ấy cố làm bộ để tỏ ra mạnh mẽ thôi. Những lúc gặp chuyện bất ngờ mặt Nanase đều đỏ bừng tới mang tai hết như một đứa bé, hay những lúc bối rối khóe miệng cậu ấy sẽ không tự chủ mím lại. Ra vậy, đúng như Yuuka nói, trên đời này không có cô gái nào thẳng thắn hơn Nanase cả.

Tôi cũng từng đi tới lớp của Inoue Konoha để xem mặt cậu ta, đồng thời cũng là vì muốn xác nhận một chút. Cậu ta có khuôn mặt hết như con gái, đáng người ảo lả trông chẳng đáng tin cậy gì cả. Lý do ấn tượng ban đầu của tôi về cậu ta không được tốt lắm có lẽ là vì cậu ta rất đần, mãi mà không nhận ra tình cảm của Nanase, điều này khiến tôi cực kì khó chịu. Thái độ không

quả quyết của cậu ta càng khiến tôi tức giận, thế nên tôi cố tình nói lời khó nghe với cậu ta, rồi còn dụ cậu ta vào một con hẻm và dùng "giọng nói" hù dọa cậu ta một trận.

Nanase rất để ý tới chuyện bạn gái cũ của Inoue.

Cô gái kia nhắn tin cho Nanase. Nói Konoha là chó của cô ta, Nanase đừng tự tiện tới gần, còn nói nếu Nanase dám cướp đồ của mình cô ta sẽ nguyên rửa cậu ấy. Đại loại là những điều rất quá đáng. Nanase đã rất yếu đuối vì chuyện của Yuuka rồi, cho nên vì chuyện này cậu ấy gần như sụp đổ.

Lúc ấy, Nanase gọi tới điện thoại của Yuuka vừa khóc vừa nói bóng ma gửi tin nhắn tới, rằng cậu ấy muốn Yuuka trở về, muốn Yuuka cứu cậu ấy.

Thế nhưng, cho dù chứng kiến Nanase bị tổn thương và sợ hãi như vậy, tôi lại chẳng thể làm được gì.

Cả lúc Nanase bị sốc khi biết tin cả gia đình Yuuka đã tự tử và chạy ra khỏi nhà, hay lúc cậu ấy ngồi một mình trong nhà Yuuka vùi mặt vào đầu gối khóc nức nở, cho dù ngực tôi đau vô cùng, tôi lại chỉ có thể đứng nhìn cậu ấy từ ngoài cửa sổ.

Người tới bên cạnh Nanase, dỗ dành cậu ấy không phải tôi, mà là Inoue Konoha.

Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

Cho dù cái lúc Inoue ôm lấy Nanase, cái lúc Nanase vùi đầu vào ngực cậu ta khóc nức nở, cái lúc những tình cảm bị dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng được thổ lộ qua bờ môi của Nanase, hơi thở của tôi ngừng lại, tôi có cảm giác mình như bị ném vào trong lò lửa đi chẳng nữa.

Bởi hạnh phúc của Nanase chính là tâm nguyện của Yuuka và cũng là

nguyện vọng lớn nhất của tôi.

Inoue Konoha không phải là một thiếu niên bình thường như vẻ bề ngoài.

Trong trái tim cậu ta ẩn giấu bóng tối thâm trầm.

Trong khi điều tra về cô gái đã gửi những tin nhắn uy hiếp tới Nanase, tôi đã biết được bí mật của Inoue. Cũng như những chuyện đã xảy ra giữa cô gái kia và cậu ta...

Lúc ấy tôi bỗng cảm thấy có lẽ tôi và Inoue Konoha chính là hình ảnh phản chiếu của nhau qua một tấm gương. Giống nhau nhưng đồng thời cũng tồn tại khác biệt. Tuy nhiên đến cuối cùng chúng tôi vẫn rất giống nhau...

Có lẽ vì thế, tôi mới cảm thấy giận dữ với cậu ta như vậy, mới lảng tránh không muốn nhìn vào cậu ta đến thế.

Thực ra tôi không hề ghét Inoue MIU.

Tôi cảm hận thế giới quá xinh đẹp kia, nhưng đồng thời cũng ước ao có được nó.

Tôi nghĩ có lẽ về sau bạn gái cũ của Inoue sẽ không tiếp tục giữ im lặng.

Còn cả Amano Tooko, đàn chị của Inoue. Bên trong cô gái thân cận nhất với Inoue này tràn ngập những bí mật nan giải. Dù sao thì một người có thể khiến tôi bật khóc tuyệt đối không thể nào là người bình thường được.

Amano nghĩ như thế nào về Inoue? Đối với Nanase, có lẽ cô gái văn chương kia mới chính là bóng ma khó đối phó nhất.

Nhưng tôi tin Nanase sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Trái tim của Inoue đang dần hướng về phía Nanase.

Cậu ta đang bắt đầu nhận ra và bị hấp dẫn bởi sự dịu dàng, chung thủy, kiên cường cũng như tình yêu của Nanase dành cho cậu ta.

Nanase sẽ không bao giờ có thể trở thành bóng ma. Nhưng cậu ấy có thể trở thành Raoul.

Phần còn lại chỉ còn xem sự nỗ lực của Nanase nữa mà thôi.

Mariya Keiichi và Kagami Shouko đã tự thú, sự báo thù của tôi đã chấm dứt.

"Giao kèo" cũng đã hoàn tất, tôi cũng đã nói lời từ biệt, tất cả những gì còn lại chỉ là xuất phát tới vùng đất tiếp theo mà thôi.

Nơi đây là tòa thành bóng tối tôi dựng nên để Yuuka có thể biểu lộ mọi cảm xúc. Tôi đã dựng nhiều bức tường bảo vệ, đặt vô số chạm bẫy, sẽ không có ai ngoài tôi và Yuuka có thể truy cập vào nơi này.

Sau khi Yuuka mất và tôi vì báo thù mà quyết định hóa thân thành Yuuka, tôi vẫn tiếp tục cập nhật thay cậu ấy. Mang theo tâm tình của Yuuka, tôi gõ bàn phím, soạn thảo ra những con chữ. Và rồi, trong khi làm vậy, có lẽ tôi cũng đã bộc lộ ra cảm xúc của chính bản thân mình.

Cảm giác có tội với Yuuka, tình cảm dành cho Nanase...

Tôi có lẽ sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa. Hãy cứ để trang web này giữ nguyên trạng như bây giờ.

Trong những bức ảnh dán đầy trên màn hình, Yuuka và Nanase đều đang cười rất hạnh phúc. Khuôn mặt của tôi thì có chút xấu hổ.

Một ngày nào đó, nếu có ai đó vì lý do nào đó ngẫu nhiên vào trang web này và đọc được những gì Yuuka viết cũng những bức ảnh cậu ấy đã chụp, hi

vọng người đó có thể hiểu được Yuuka, dù chỉ là một chút đi chăng nữa.

Còn nữa, Nanase đáng yêu.

Mình hi vọng, từ tận đáy lòng, giống như vào thời khắc cuối cùng mình thì thầm vào tai cậu, hi vọng tình yêu của cậu có thể thành hiện thực.

Đêm Nôen ngày 24, tôi tới tham gia tiệc chúc mừng do Ryuuto tổ chức ở cửa tiệm yêu thích của nó.

Trước kia tôi cũng từng tới cửa tiệm này rồi, bên trong được bày biện theo phong cách đồng quê hết như trong mấy bộ phim cao bồi viễn tây, dù vậy bây giờ toàn bộ cửa hàng đã được bao trọn gói và trang trí đầy những thứ đồ màu đỏ và vàng mang đậm không khí Giáng Sinh.

- Thật ra em vốn dự tính một cuộc hẹn hai người cơ.

Ngồi bên cạnh tôi, Ryuuto than phiền như vậy.

- Nói nhỏ nhỏ thôi không anh bị mấy cô gái kia ám sát bây giờ.

Bốn phương tám hướng trong cửa tiệm bây giờ đều tràn ngập những ánh mắt hình viên đạn của các cô gái ăn mặc rực rỡ đang ném cho nhau. Đối với một kẻ yêu thích bắt cá bốn năm tay như Ryuuto, tình huống bây giờ có lẽ khiến nó cảm thấy rất kích thích, nhưng tôi thì lại hoàn toàn không phù hợp với không khí này chút nào.

- Không không, ý em không phải thế... Thiệt là, sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ.

Ryuuto liếc ánh mắt khố sở nhìn sang bên cạnh. Ở đó, chị Tooko trong trang phục "chị già Nôen" áo viền lông màu trắng và váy ngắn cũn cỡn, đầu đội mũ hình nón, đang vác trên vai một cái túi bụi chẳng và lấy quà phân phát

cho mọi người.

Ban đầu chị ấy còn xấu hổ chê ông chê eo rằng "Tại sao chị phải mặc thứ trang phục này chứ! Ôi chao, váy gì ngắn thế này", nhưng về sau thì chị ấy hoàn toàn cao hứng và bắt đầu cười toe toét đi phát quà.

- Chị Tooko thiệt là...! Bây giờ là lúc làm chuyện như vậy sao.

- Đúng đúng, tháng sau là thi rồi. Chị ấy thật chẳng có ý thức tự giác của một thí sinh gì cả.

- Em không nói chuyện đó...

Trong lúc Ryuuto đang than phiền, một cô bé nhỏ nhắn với mái tóc bông bênh chạy tới chỗ chúng tôi.

- Chào anh Konoha~~~

-Ồ Takeda, em cũng tới à.

- Vâng ạ~, em được chị Tooko mời~

Mặc một cái áo len màu vàng nỉ và váy màu xám, Takeda cười hì hì trả lời.

- Em bây giờ vẫn còn đang tìm bạn trai, cứ tưởng Giáng Sinh năm nay phải lẻ loi một mình chứ. May quá xá là may.

- Sao sao? Có chuyện gì? Dễ thương thế này mà lại chưa có bạn trai sao? Anh đúng chuẩn của em không cô bé? Anh cũng đang tìm bạn gái nè.

- Oa, anh chàng đẹp trai này là bạn của anh Konoha ạ? Chào anh, em tên Takeda Chia. Là học sinh lớp 10 cấp ba Seijou.

- Ấy dà, chúng ta cùng tuổi à. Chào bạn, mình là Sakurai Ryuuto. Bạn tốt của anh Konoha đây và thân chẳng kém chị em ruột với chị Tooko.

- Hế~~~, bạn cũng lớp 10 à~? Mình lại cứ tưởng bạn là sinh viên đại học chứ~

- Ryuuto! Chú mà lại có thêm bạn gái thì sớm muộn cũng bị đâm lòi ruột đấy!

Bị tôi kháy một câu như vậy, Ryuuto vẫn nở nụ cười và nói một cách thoải mái.

- Ôi dào, em là chuyên gia rồi, anh đừng có lo.

- Oa, tuyệt quá đi.

Takeda vui vẻ vỗ tay liên hồi. Không được, hai đứa này hết thuốc chữa rồi.

- À mà anh Akutagawa không tới ạ?

- Akutagawa hả, nghe cậu ấy nói có kế hoạch khác rồi thì phải. Chắc là định đi với bạn gái hay sao đó...

- Sao cơ ạ, anh Akutagawa có bạn gái rồi á?

- Ờ không, anh đoán vậy thôi... mà cũng dám lắm à. Ờ đúng rồi, Kotobuki cũng sẽ tới. Cả chị Maki nữa, chị ấy có nói với anh sẽ tạt qua một chút.

Mặc dù chị Tooko đã la oai oái rằng "Mình không có mời bồ đâu! Đừng có tới!", nhưng chị Maki chỉ nở một nụ cười "dâm tà" và nói "Tất nhiên là mình phải tới rồi. Mình phải chiêm ngưỡng bộ đồ mình tặng cho bồ chứ". Bộ quần áo mà chị Tooko đang mặc trên người kia chính là "thù lao"... ờ không đúng, là "tiền lãi" cho việc cung cấp thì tức lần này.

Và chị Maki đã xuất hiện trong cửa tiệm với một bộ dạng cực kì thu hút ánh mắt người khác.

Váy dài với phần ngực khoét sâu nóng bỏng, bên ngoài khoác một lớp áo choàng lông thú. Trông cách chị ấy ăn mặc như thể vừa chuẩn bị cho một bữa tiệc của nhân vật nổi tiếng nào đó, trên cổ còn đeo một chiếc vòng cổ kim cương lấp lòe chói hết cả mắt nữa. Nói thật lòng thì trông chị ấy thực sự quá không phù hợp với bầu không khí trong này.

- A, Maki! Mình đã bảo bồ không được tới cơ mà!

Nghe chị Tooko kêu lên như vậy, chị Maki chỉ nhếch miệng cười nhả nhở rồi tiếp tục ngắm nghía.

- Ủm ừm, hợp quá xá hợp, tuyệt vời. Đêm Nôen quả nhiên phải mặc cái này. Nếu như lột hết chỉ còn lại mỗi cái mũ thì còn tuyệt vời hơn nữa.

- Ặc... Maki biến thái!!!

Sống lưng tôi lạnh hết cả lại khi nhìn thấy chị Maki lim dim mắt như đang hưởng thụ việc bị chửi. Bà chị này thật sự quá kì lạ rồi.

Lại còn không thể mất cảnh giác với chị ta nữa chứ...

Sau hôm Omi rời đi, chị Maki thoải mái nói cho chúng tôi biết nội dung của "giao kèo".

Có lẽ chị ấy cảm thấy dù sao Omi cũng không còn ở đây nữa, có nói ra cũng chẳng sao cả. Vậy là ở trong phòng tranh của mình, vừa nhấp một ngụm hồng trà, chị Maki vừa kể cho tôi và chị Tooko nghe chuyện.

Vì muốn giúp Mito, Omi đã nhờ chị ấy thu thập bằng chứng phạm tội của những kẻ cho vay nặng lãi đang siết nợ gia đình Mito. Mặt khác, cậu ta cũng

nhờ chị Maki tạo ảnh hưởng cho giới cảnh sát và truyền thông. Dù sao với tư cách người thừa kế của gia tộc Himekura, chị ấy hoàn toàn có khả năng làm vậy...

Đổi lại, Omi phải dùng thân phận học sinh lén vào trường và làm theo chỉ thị của chị Maki, thu thập và điều tra thông tin cho chị ấy.

- Một điều kiện khác chính là cái này.

Nói xong, chị Maki cho chúng tôi xem một bức tranh màu nước vẽ Omi, trong tranh cậu ta khoác bên ngoài lớp da thịt trần trụi một tấm khăn trải giường, vừa trông như một cô gái lại trông như một chàng trai.

Người mẫu mà chị ấy nói lúc đó chính là Omi sao!

- Cũng không tệ lắm đúng không? Tiêu đề không biết đặt là "Thiên thần" nghe được không nhỉ?

Bức vẽ "Thiên thần" lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước tràn ngập cảm giác trong suốt, cũng đầy cô độc.

Tôi vừa cảm thấy ngực đau nhói khi nghĩ tới Omi từ trước đến giờ vẫn sống cô độc một mình, vừa cùng chị Tooko ngắm nhìn bức tranh đó.

Việc thầy Mariya phạm tội giết người có lẽ vì có gia tộc Himekura tạo áp lực cho nên đã không trở thành tin tức lớn.

Sugino - cô bé yêu đơn phương thầy ấy - đã khóc rất nhiều và cố nói như muốn giải thích với tôi, "Lúc em bị bạn bè xa lánh, thầy Mari đã pha một cốc trà sữa Ấn Độ và an ủi em. Thầy ấy rất dịu dàng, là một người tốt, thật sự như vậy".

- Đúng thế, thầy Mariya là người tốt.

Ngực tôi thắt lại khi trả lời cô bé như vậy, tôi nhớ tới nụ cười của thầy Mariya đằng sau làn hơi nước ấm áp và hương vị trà sữa ngọt ngào.

Thầy đã nói tôi chẳng hiểu gì cả.

Rằng thầy ấy thực ra không hề hi vọng sẽ có một cuộc sống bình thường.

Nhưng mỗi khi hồi tưởng lại khoảng thời gian tôi, Kotobuki và thầy Mariya ở bên nhau, tôi lại cảm thấy ấm áp, lại thấy đau xót. Cả thầy Mariya và chị Shouko đều đã lạc lối, nhưng hai người không phải người xấu... cho dù bị thầy phủ nhận, tôi vẫn muốn tin như vậy.

Những kẻ cho vay nặng lãi đã bị điều tra trên quy mô lớn, không chỉ đám đầu sỏ bị bắt, giao dịch của họ cũng đã bị đình chỉ.

Những sự kiện liên quan tới "thiên thần" cuối cùng đã kết thúc.

Sau khi trêu ghẹo chị Tooko, chị Maki đi về phía Ryuuto.

- Ô, vẫn còn sống à nhóc? Chị cứ tưởng có cô bé nào đập vỡ sọ chú mày rồi đem đi làm thú nhồi bông rồi chứ.

Vừa mỉm cười, chị ấy vừa nói ra một câu nghe rất kinh khủng như vậy, nhưng Ryuuto cũng không chịu thua và nở một nụ cười đáp trả.

- Uầy, tôi là maso mà. Được một người yêu say đắm như vậy vẫn là nguyện vọng lớn nhất đời tôi.

(Maso, viết tắt của masochist, chỉ người mắc chứng bạo dâm, cảm thấy khoái lạc vì bị hành hạ)

Ryuuto vừa nói xong thì đột nhiên chị Maki duỗi hai tay bắt lấy mặt nó rồi kéo về phía mình.

Trên thực tế chị ấy chỉ đưa môi tới gần sát miệng Ryuuto rồi dừng lại, nhưng nhìn từ xung quanh thì trông như thể hai người vừa hôn nhau. Bốn phương tám hướng vang lên những tiếng thét bi thảm, cả cửa hàng trong nháy mắt trở nên âm ỉ.

Tôi và Takeda đang đứng ở một bên thì mở to hai mắt vì kinh ngạc.

Bỏ lại Ryuuto á khẩu đứng lạng người, chị Maki nở một nụ cười đầy gợi cảm.

- ...Vậy thì cứ chờ bị giết một trăm lần đi nhé.

Nói xong, chị ấy nhanh chóng biến mất, chỉ để lại một câu cuối cùng.

- Mấy ông già nhà mình ồn ào lắm, thôi mình phải về đây. Bái bai.

- Này! Chị đứng lại cho tôi!!!

Ngay khi Ryuuto vừa hoàn hồn kêu lên một tiếng như vậy, các cô gái xung quanh đã đồng loạt nổi sát khí vây lấy nó, "Người vừa nãy là ai hả!?" "Rốt cuộc anh định bắt cá bao nhiêu tay!?" "Hôm nay anh nói rõ cho tôi! Lát nữa anh định đi về cùng ai", chúng tôi vội vàng trốn ra một góc trước khi có bạo động xảy ra.

- Em trai chị Tooko có vẻ sắp bị đập vỡ sọ rồi~

- Takeda, em đừng có vừa cười vừa nói như vậy, đáng sợ lắm.

- Hì hì, nhưng mà em nghĩ nếu mà mặt nghiêm túc nói ra câu vừa rồi còn đáng sợ hơn nữa á.

Trong lúc đang nói chuyện, tôi nhìn thấy Kotobuki xuất hiện ở cửa ra vào.

Cậu ấy mặc một chiếc váy phồng, mắt nhìn đảo dác xung quanh với vẻ lo

lãng.

- A, em vào toilet một chút đây, anh Konoha ra chỗ chị Nanase đi.

- Ờ, nhưng mà Takeda...

- Đừng lo cho em. Nhìn nè, với ai em cũng có thể thân thiết được.

Nói xong, nụ cười của cô bé bỗng thay đổi thành vẻ mặt bình thản không chút cảm xúc, một giây sau, cô bé lại cười đầy ngây thơ, sau đó Takeda rời đi, bỏ lại tôi một mình.

Cô bé thật sự không sao chứ?

Khi tôi đi về phía Kotobuki và cất tiếng chào với giọng khẩn trương, nét mặt cậu ấy rốt cuộc cũng trở lại bình thường.

- Inoue...

- Chào, cậu gặp chị Tooko chưa?

- Chưa. Tôi đến hơi trễ chút... cũng vừa mới tới thôi.

- Vậy hả. Chắc hẳn cậu sẽ gặp mình khi gặp chị ấy cho xem. À, cả Takeda cũng tới nữa đấy.

- Ừm, tôi cũng có nghe nói rồi.

- Cậu uống gì không?

- Cam ép đi...

Kotobuki có vẻ vẫn chưa lấy được tinh thần. Nhưng cậu ấy vẫn cố gắng giữ cho mình vui vẻ và nở nụ cười, mặc dù nụ cười đó trông có chút miễn

cường.

- Nước của cậu đây.

- Cảm ơn.

Chúng tôi dựa lưng vào tường và đứng nói chuyện với nhau.

Cả tôi và Kotobuki đều có vẻ cân nhắc cảm xúc của nhau... Đó là vì cho dù mọi chuyện đã kết thúc thì cảm xúc đau đớn bị thương ngày hôm đó vẫn chưa thể biến mất hoàn toàn trong trái tim chúng tôi. Mito sẽ không bao giờ quay về bên Kotobuki nữa. Giáng Sinh năm nay có lẽ Kotobuki sẽ chỉ có một mình...

- Kotobuki, nếu được thì ngày mai cậu đi chơi với tôi nhé? Nhưng chắc vì là lễ Giáng Sinh nên chỗ nào cũng đông nghịt người.

Kotobuki lắc đầu.

- Cảm ơn cậu, nhưng tôi đã hẹn với Yuuka sẽ đi vắng ngày hôm đó rồi. Thế nên năm nay tôi định vừa ăn bánh vừa đọc cuốn sách yêu thích của Yuuka.

Khóe miệng cậu ấy nhếch lên, rồi cậu ấy nói nhỏ.

- Với lại... Tôi cũng muốn thử đọc sách của Inoue MIU.

Tôi có thể cảm nhận ánh mắt cậu ấy nhìn thẳng vào tôi thật sự rất đẹp... Đồng thời tôi cũng thấy xấu hổ vì sự yếu đuối của bản thân.

Tôi cũng cười lên để che giấu cảm xúc đó.

- Vậy à. Thế thì Giáng Sinh năm nay tôi cũng ở nhà chơi vậy.

- A, n-nhưng mà, tôi sẽ gửi tin nhắn chúc mừng Giáng Sinh cho cậu. N-Nếu cậu trả lời, tôi sẽ... rất vui.

- Đương nhiên rồi.

"... Còn có...", khuôn mặt của Kotobuki càng lúc càng đỏ, cậu ấy cúi đầu nói, "Mặc dù Giáng Sinh năm nay không được, nhưng những ngày khác tôi đều rảnh cả. Thế nên, cái này... nếu cậu lại muốn mời tôi đi chơi, tôi... cũng sẽ rất vui".

- Vậy kì nghỉ đông tới chúng ta đi chỗ nào đó nhé.

Vừa nghe tôi nói xong, Kotobuki liền ngẩng đầu lên, rồi cậu ấy nở nụ cười hồn nhiên như một đứa bé, hai má vẫn đỏ bừng.

- Ủ!

... Hãy chăm sóc Nanase thật tốt.

Tôi lại như nghe thấy những lời đó vang lên trong tai mình...

Có lẽ hơn ai hết, Omi rất muốn được ở bên và ai ủi Kotobuki... Vừa nghĩ đến điều đó, ngực tôi lại nhói lên.

Tôi không biết mình có thể làm được những gì. Nhưng tôi sẽ dốc hết sức giúp Kotobuki trở nên vui vẻ như trước kia.

Giờ giới nghiêm của Kotobuki là 10 giờ, sau khi đưa cậu ấy về tận nhà, tôi đến nhà xưởng nơi chúng tôi tạm biệt Omi.

Thi thể của Mito đã được đào lên và mai táng cùng một chỗ với gia đình. Cây thông Nôen vẫn còn ở đó, tôi bật công tắc, bóng đèn bắt đầu sáng lên.

Bông tuyết phản chiếu ánh sáng trắng xanh, những ngôi sao đỏ và vàng,

bánh gừng mang hình người, ngôi nhà có ống khói, ông già Nôen, thiên thần không có khuôn mặt...

Thiên thần làm từ thủy tinh, trên cơ thể hình tam giác dính một đôi cánh, phía trên không có đầu.

Vừa nhìn nó, tôi vừa nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Về thầy Mariya muốn trở thành bóng ma.

Về Omi chỉ có thể sống như một bóng ma.

Về Miu...

... Nè Konoha, nghe nói mọi điều ước vào đêm Nôen đều sẽ trở thành hiện thực đấy. Konoha muốn ước điều gì?

... Vậy Miu hãy hứa với mình sau khi cậu trở thành tác giả thì chữ kí đầu tiên của cậu sẽ tặng cho mình đi.

... Thiệt tình, cậu vẫn còn nhớ chuyện này à? Mình đã nói là còn sớm lắm mà.

Miu vừa cười hì hì vừa khẽ đặt một nụ hôn lên má tôi. Nhìn tôi bối rối mặt đỏ bừng, cậu ấy hơi cúi người và nói với ánh mắt tinh nghịch.

... Vừa rồi là thay cho lời hứa đấy.

Tôi chạm vào đôi cánh thiên thần, đầu ngón tay khẽ run lên vì lạnh.

Nhớ lại những kí ức của lễ Giáng Sinh xa xôi, tôi khẽ nói, sâu trong tim mang theo một cảm giác đau đớn.

- Miu... mình... từ trước tới giờ vẫn rất hận Inoue MIU. Mình cảm thấy

sách của Inoue MIU tất cả đều là giả dối, đều chỉ là những thứ ngu ngốc do một đứa trẻ con viết ra.

Trên đời này... người mình ghét nhất là Inoue MIU.

Nhưng... Mito lại nói bạn ấy rất thích Inoue MIU...

Bạn ấy đã nói với Omi rằng... đã đọc sách của MIU rất nhiều lần, đến mức thuộc nằm lòng... rằng bạn ấy rất thích Itsuki và Hatori... rằng đọc sách của MIU khiến bạn ấy có thể quên đi mọi chuyện đau khổ...

Trong cái lạnh cắt da cắt thịt, cổ họng tôi đau đớn, nước mắt trào ra.

- Miu, nói cho mình đi, bây giờ cậu đang ở đâu. Cậu đang nghĩ gì... Nếu mình không tiếp tục phủ nhận Inoue MIU nữa... liệu cậu có tha thứ cho mình không...

Tiểu thuyết của MIU chính là câu chuyện về những ngày bình thường ngốc nghếch mà tôi và Miu đã trải qua.

Kotobuki đã nói với tôi.

Cậu ấy vẫn luôn nhìn chúng tôi. Rằng khi ở bên Miu, tôi đã cười rất vui vẻ.

Khi đó tôi yêu cậu ấy... cho nên tôi không thể không vui vẻ, không hạnh phúc.

Thế nên, câu chuyện của MIU không phải dối trá.

Cả cái thế giới trong suốt tràn ngập sự dịu dàng đó, cả những cảm xúc ấm áp đó, cả ánh sáng lấp lánh đó, tất cả những điều được viết trong cuốn sách đó đều là sự thật trong tâm hồn tôi ngày ấy.

- Miu... bây giờ... cậu còn muốn gặp lại mình không...? Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không...

Kể từ sau sự kiện năm đó, tôi vẫn luôn hi vọng từ sâu thẳm trái tim, rằng tôi muốn gặp lại Miu.

Những ngôi sao khảm trên cây thông Nôen tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Nỗi buồn, sự bi thương và cô độc tràn ngập lòng tôi, cổ họng tôi đau đớn, tôi khuyu xuống trên bãi cỏ rồi bật khóc.

Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng gọi tên tôi.

- Konoha.

Khi tôi quay lại, chị Tooko đang đứng ở đó nở một nụ cười ấm áp, trên người chị ấy mặc một chiếc áo măngtô.

Tôi vội vàng lấy mu bàn tay lau nước mắt.

- Sao chị lại ở đây?

- Không tại sao cả... chị chỉ là nghĩ có khi Konoha sẽ tới đây cũng nên... đây, quà của em.

Cầm theo một cái túi quần ruy băng được phân phát lúc nãy trong cửa tiệm, chị ấy nhẹ đặt nó vào tay tôi.

Bên trong có những viên kẹo hình sao và một con gấu nhồi bông mặc trang phục ông già Nôen.

- Chị chạy tới đây là vì muốn đưa em cái này à? Con gái đi một mình ở chỗ này nguy hiểm lắm đấy.

- Không sao cả. Lúc về có Konoha cùng chị rồi mà.

Chị Tooko nói thoải mái như vậy, không thềm nghe lời khuyên của tôi. Sau đó chị ấy nghiêng đầu nhìn tôi hỏi.

- Vậy còn quà của Konoha cho chị đâu rồi?

- Không có.

Tôi vội quay đầu đi để không cho chị ấy thấy tôi đang khóc.

- Thiệt tình...

Chị Tooko phồng má lên phàn nàn, sau đó chị ấy nở một nụ cười ra dáng người lớn.

- Đừng nói thế mà, đưa chị cái gì đó đi. Nhỏ nhỏ thôi cũng được.

Nghe chị ấy nói vậy, tôi bỗng nhớ tới cái thẻ đánh dấu vẫn còn kẹp trong sổ tay từ đó tới giờ, thế là tôi lấy sổ tay rồi đặt cái thẻ đánh dấu vào hai bàn tay đang chìa ra của chị Tooko.

Chị ấy nheo mắt nhìn vào số điện thoại và địa chỉ email của tôi ghi trên đó.

- Sincerely... có nghĩa là chân thành nhỉ. Từ tận trái tim... thành khẩn, chân thật...

Từ tiếng Anh nằm trong địa chỉ hòm thư đó là tôi lấy từ một bài hát ưa thích của mình.

Chị Tooko đặt chiếc thẻ đánh dấu lên môi.

Dưới ánh trăng và ánh đèn lấp lánh tỏa ra từ cây thông Nôen, tư thế đó

của chị ấy trông như một nghi thức thần thánh, trái tim tôi khẽ đập rộn lên.

- Ngọt quá... tựa như hoa violet ngâm đường.

Bờ môi như những cánh hoa của chị Tooko khẽ hé mở một cách duyên dáng.

Sau đó chị ấy cắn một miếng vào cái thẻ đánh dấu rồi bắt đầu nhai rau rầu.

- Ôi, ngon quá. Cảm ơn em đã chiêu đãi nha.

Nuốt xong miếng cuối cùng, chị Tooko nhìn tôi cười, còn tôi thì chỉ biết ngây ra như phỗng nhìn chăm chăm vào chị ấy.

- Ồ, em sao vậy? Konoha?

- Chị ăn rồi.

- Hả?

- Chị ăn mất số điện thoại với địa chỉ email của em rồi.

- Ơ, cái này không ăn được hả?

- Địa chỉ email của em không phải cơm cũng chẳng phải điểm tâm của chị!!!

- Hả? Cái gì? Địa chỉ email?

Vốn là một người rất dở máy móc, chị Tooko có vẻ như ngay từ đầu đã chẳng hiểu gì.

- Được rồi, không sao cả.

Tôi quay lưng về phía chị ấy rồi ôm đầu gối ngồi xuống trên bãi cỏ.

Hông bết. Vừa mất cảnh giác cái là nước mắt lại muốn chảy ra rồi.

- ...Ờ... cái này, chị ngồi bên cạnh em được không?

- Tùy chị, nhưng đừng nhìn về phía em.

Tâm nhìn của tôi càng lúc càng mơ hồ, cổ họng cũng trào lên một thứ gì đó nóng bừng.

Chị Tooko tựa lưng vào lưng của tôi và cũng ngồi xuống trên bãi cỏ. Hình như dưới lớp áo khoác chị ấy vẫn đang mặc bộ đồ Giáng Sinh đó, chị ấy ôm lấy đầu gối và kéo vạt áo khoác xuống như thể rất lạnh.

Vừa cảm thấy không còn phải lo bị chị ấy nhìn thấy mình khóc, nước mắt tôi bắt đầu trào ra và lăn dài trên má. Tại sao cứ khi nào ở bên chị Tooko là tôi lại trở nên thích khóc như vậy chứ?

- Em đang nghĩ về chuyện của Omi hả?

- Đủ thứ chuyện.

- Bữa tiệc tối nay vui quá nhỉ. Chị cũng có thể xả hơi một chút.

- Chị Tooko xả hơi quá nhiều rồi đấy.

- Đừng lo, tối nay về chị sẽ lại tiếp tục giải bài tập Toán mà.

- Đó không phải là bài tập lớp 10 đấy chứ?

- Em thật chẳng lễ phép gì cả, là bài tập lớp 11.

- Cũng chẳng khác gì.

- Nói chung trước kì thi chị sẽ tiến tới giải bài tập lớp 12 là được.

Tôi cố nén tiếng nghẹn ngào và nói chuyện như bình thường với chị ấy.

Mặc dù chắc hẳn chị ấy đã biết là tôi đang khóc rồi...

Chẳng biết từ lúc nào, chị Tooko nắm lấy tay của tôi và ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Bàn tay ấy thật dịu dàng, thật ấm áp...

- Đêm nay không có tuyết rơi, nhưng trăng lại rất đẹp, Konoha à. Trong tác phẩm *Thung lũng của mình*, Chekhov đã viết một đoạn như vậy.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, giọng nói trong vắt của chị ấy vang lên như một bài thánh ca gột rửa tâm hồn.

- "... Cho dù cái ác to lớn đến đâu, thì ban đêm vẫn tĩnh lặng và xinh đẹp, tựa như sự thật tĩnh lặng và xinh đẹp vẫn tồn tại ở hiện tại và tương lai trên thế giới này. Và tôi cũng im lặng nguyện cầu tới lúc mọi thứ trên mặt đất này hòa làm một với sự thật đó, tựa như ánh trăng hòa vào màn đêm này...", ôi, chị muốn ăn tác phẩm của Chekhov quá.

Chị Tooko nói với ánh mắt mơ mộng.

Sự thật không phải lúc nào cũng xinh đẹp.

Có những sự thật xấu xí, đau khổ khiến người ta muốn quay đầu đi không nhìn tới.

Tuy nhiên, màn đêm sẽ ôm ấp tất cả, ánh trăng sẽ chiếu rọi mọi thứ không phân biệt một ai.

Những thứ không thay đổi, những thứ xinh đẹp.

Bàn tay ấm áp của chị Tooko đã dạy tôi điều đó.

Nhất định là vì có chị Tooko nên tôi mới không trở thành bóng ma.

Bởi vì chị ấy vẫn luôn nắm chặt lấy tay tôi như thế này.

Và nói với tôi những điều thật quan trọng.

Hi vọng một "tôi" khác, người đã rời đi trong cô độc, người đã thề sẽ không bao giờ ca hát nữa, trong cuộc hành trình dài đằng đẳng của mình cũng có thể gặp được một người sẽ chìa về phía cậu ta một bàn tay ấm áp như vậy.

Chúa ơi, làm ơn, xin hãy làm ơn để điều đó trở thành sự thực.

Chị Tooko dịu dàng nói khi tôi cầu nguyện.

- Konoha nè... Cho dù chị không còn ở đây nữa, em cũng đừng ngừng viết nhé.

Tôi không biết tại sao vào lúc này chị Tooko lại nói ra những lời như vậy, nhưng giọng nói nghiêm túc đầy cô đơn của chị ấy vẫn bóp chặt lấy trái tim tôi.

Chẳng lẽ sau khi tốt nghiệp chị vẫn muốn em viết điểm tâm cho chị sao? Tôi muốn phản bác chị ấy như vậy, nhưng những lời đó lại nghẹn lại trong cổ tôi không phát thành tiếng.

... Cậu có nghĩ Inoue MIU sẽ viết ra tác phẩm thứ hai không?

Câu hỏi mà tôi không thể trả lời.

Dù vậy, nếu như có một ngày Inoue MIU viết ra câu chuyện mới... Nếu như ở đâu đó dưới bầu trời này, cậu ta có thể đọc được nó... Mặc dù tôi biết điều đó là không thể, nhưng nếu như...

Nếu như là vậy, cậu ta cũng sẽ lại ca hát chứ?

Từ mùa xuân năm sau, chị Tooko sẽ không còn ở đây nữa.

Tôi không thể cứ tiếp tục yếu đuối như thế này. Tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng bây giờ, tôi vẫn để nước mắt lặng lẽ lăn dài trên má, vừa cảm nhận niềm hạnh phúc, an tâm từ sự ấm áp mà bàn tay của chị Tooko truyền tới, vừa tiếp tục cầu nguyện với vầng trăng kia.

Trong đêm thiêng liêng mà Chúa giáng sinh trần thế... cầu nguyện cho hạnh phúc của Omi, của Kotobuki và của Miu.

Tôi nhận được tin nhắn và thiệp chúc mừng Giáng Sinh của Nanase gửi cho Yuuka.

Trong tin nhắn, cậu ấy nói Yuuka sẽ mãi mãi là bạn thân nhất của cậu ấy, cậu ấy còn nói mình đã nhắn tin trả lời bạn gái cũ của Inoue.

Cho dù cô ta nói xấu Inoue tới đâu, cho dù cô ta hận cậu ấy đi nữa, Nanase cũng sẽ không chịu thua.

Cậu ấy sẽ không tin những gì cô ta nói, trừ khi điều đó đến từ chính miệng của Inoue.

Cuối cùng, cậu ấy nói rằng ngày mai mình sẽ đi gặp Asakura Miu...

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ THIÊN THẦN SA NGÃ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào mọi người, tôi là Nomura Mizuki! Loạt truyện Cô gái văn chương đã ra tới tập thứ tư rồi!

Trước hết, tôi muốn xin lỗi những bạn đã chờ đợi sự xuất hiện của Miu. Không phải tôi muốn câu chữ hay gì đâu, chỉ là ngay từ đầu tôi đã dự định sẽ có một tập mà Kotobuki là nữ chính.

Dù sao nếu chúng ta cứ chuyển sang phần của Miu mà Kotobuki vẫn bị Konoha bỏ qua không nhìn ngó tới như từ trước tới giờ thì cô bé thật sự sẽ rất đáng thương... Vậy là lần này cuối cùng Kotobuki cũng đã tiến thêm một bước từ vị trí bạn cùng lớp của Konoha rồi.

Quay lại chuyện chính, chủ đề của tập bốn là Bóng ma trong nhà hát. Trong câu chuyện này, bóng ma thật sự rất khổ. Cho dù đã đọc nó bao nhiêu lần, tôi vẫn thấy cảm động. Hơn nữa, hình tượng bóng ma trong nhạc kịch, phim điện ảnh và tiểu thuyết đều được hiểu theo rất nhiều cách khác nhau, xem và so sánh những hình tượng này cũng rất thú vị đây! Mỗi hình tượng đều có hương vị rất riêng.

Mà nói tới hương vị... ở đoạn đầu Tooko có nhắc tới bánh tạc đường, nói cá nhân tôi thì tôi cực kì thích món bánh này. Mặc dù lần cuối cùng tôi ăn nó cũng là hơn 10 năm trước rồi, nhưng bây giờ khi thử tìm kiếm tư liệu về nó, tôi bỗng muốn được ăn loại bánh này một lần nữa. Đường thường được sử dụng ở đây hình như là loại Vergeoise làm từ củ cải đường thì phải. Nghe có

vẽ cũng ngon quá!

Khi viết cảnh Tooko "ăn cơm", tôi phải viết rất nhiều suy nghĩ về hương vị món ăn, thế nên bụng tôi rất nhanh đói, cũng khá phiền một chút. À, thật ra trong bốn tập đã xuất bản, tôi chỉ ghi ra đúng một món mà mình kiểu gì cũng không thể ăn được thôi đấy~

Rồi, bây giờ đến lời cảm ơn. Trong tập này có một câu nói của Yuuka là "Mình muốn được sống bên trong cây thông Nôen", thực ra câu này là của chị Enomoto Atsuko trong một buổi nói chuyện radio mà tôi tham dự với tư cách khách mời. Cũng đúng lúc này tôi đang lên ý tưởng cho nội dung tập bốn, vậy nên tôi đã xin chị ấy để tôi sử dụng câu nói đó.

Rất cảm ơn chị Atsuko đã hào phóng cho phép tôi làm vậy.

Ngoài ra còn có chị Takeoka Miho, lần này cũng phải thật sự~~~ cảm ơn chị rất nhiều vì đã vẽ ra những bức tranh tuyệt vời đến thế!

Mỗi lần số trang đều tiến gần chỉ tiêu cho phép, vì việc này tôi cũng khổ tâm lắm, nhưng tập tiếp theo cuối cùng cũng tới câu chuyện của Konoha và bạn gái cậu ấy rồi, mọi người hãy đón đọc nhé! Xin cảm ơn tất cả các bạn!

Ngày 01 tháng 04 năm 2007

Nomura Mizuki

Tôi cũng vẽ minh hoạ cho tập bốn, là tập của Nanase(?)

Mệt, nhưng vui lắm.

Cũng như mọi lần, chị biên tập viên đã giúp đỡ tôi rất nhiều.

Vâng, lần sau tôi sẽ cố gắng hơn.

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây:

- Bóng ma trong nhà hát (Tác giả: Gaston Leroux, dịch giả: Miwa Hidehiko, NXB Tokyo Sougen, xuất bản lần đầu ngày 23/01/1987, tái bản lần 46 ngày 04/02/2005)

- Cô gái đáng yêu - Bà vợ dẫn theo con chó (Tác giả: Chekhov, dịch giả: Ogasawara Toyoko, NXB Shinchousha, xuất bản ngày 30/11/1970, bản hiệu đính ngày 15/02/2007)

- Thư viện nhạc kịch song ngữ - Puccini, Turandot (Dịch giả: Kosemura Sachiko, NXB Người bạn âm nhạc, xuất bản lần đầu ngày 05/03/2001, tái bản lần ba ngày 30/06/2006)